

BÜYÜK DİRENİŞ 5. YILINA GİRİYOR

4 yıl
48 ay
208 hafta
1460 gün

Tecrit hala sürüyor;
Direniş 117 şehitle sürüyor...

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 125 / Tarih: 26 Eylül 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail: info@ekmekveadalet.net

**Sahte belgelerle tutuklanan
82 kişi hala tutsak!**

**Devrimciler
Demokratlar
Halktan ve
Haklıdan Yana
Tüm Güçler**

Bu dava
düzenin aynasıdır;

**Adaletsizliğe
Boyun Eğmeyin!
Sessiz Kalmayın!**

1 Nisan Davası Başlıyor

1 Nisan Davası
Duruşma Günleri
ve Saatleri
Aşağıdadır:

25 Ekim
27 Ekim
1 Kasım
3 Kasım
5 Kasım

Yer: İstanbul
4 No'lu DGM (12.
ACM)

Saat:09.30

**Hukuktan ve Adaletten Yana Olanlar!
İşkenceye, Komploya, Keyfiliğe Karşı Çıkanlar!
Bu Ülkede Hak Ve Özgürlükler Olacak Diyenler!**

25 Ekim'de İstanbul DGM (ACM) Önünde Buluşalım!

**Çünkü o gün;
son yılların en büyük hukuksuzluk terörünün, polisin komplocu-
luğunun "eseri" olan 1 Nisan Davası başlıyor.**

**Çünkü o gün;
gerçekle komploculuk arasında amansız bir savaş verilecek.**

**Çünkü o gün;
polis devletiyle, Susurluk hukukuyla, hak ve özgürlük
savaşçıları karşı karşıya gelecek.**

**O gün;
Bu mücadelede ben de olmalıyım diyen herkes, tek tek
demokratlar, partiler, kitle örgütleri, **adalet için birleşelim!****

**ÇAĞ
DUYURU**

KİTAP

**SAMUR
KÜRK**

Bilgesu
Erenus

Yar Yayınları

**SAMUR
KÜRK**

**Haklar ve
Özgürlükler
Cephesi'nin
"Sahte
Belgelerle
Tutuklananlar
Serbest
Bırakılsın"
Kampanyası
sürüyor...**

ACİL HAT

**Nerede, nasıl
olursa olsun, bir
hak gaspıyla
karşılaştığınızda bu
numaraları arayın!**

Acil Müdahale Hattı, tüm bu baskılar karşısında birlikte hareket etmek, birimizin sorununu hepimizin sorunu haline getirmek ve dayanışmayı güçlendirmek için kurulmuştur.

Keyfice basılan kurum temsilcileri, gözaltına alınan devrimci demokratların yakınları, bu olaylara tanık olanlar, Acil Müdahale Hattı'nı arayın, bilgi verin!

Düzene muhalif tüm kurumlar bu yapıyı genişletme çalışmalarımıza güç katın! Dayanışmayı ve birlikteliğimizi büyütelim.

Acil Müdahale Hattı

Tel: 0 212 244 57 47

Cep: 0 536 319 82 22

**Irak'ta İşgala Hayır
Koordinasyonu**

"Adalet için Türkü Söylüyoruz"

26 Eylül 2004 - Gülsuyu Toprak Saha
28 Eylül 2004 - Çağlayan
29 Eylül 2004, saat: 20:00 - Sarıgazi Meydanı

AÇILIŞ

**Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler
Derneği Kuruldu**

Adres: 75. Yıl Mahallesi Okul Caddesi
No: 73 Gaziosmanpaşa / İstanbul

Panel ve Turnuva

**Esenyurt Temel Haklar ve Özgürlükler
Derneği Gençlik Komisyonu** bünyesinde
Halı Saha Futbol Turnuvası düzenlenecektir.
Kayıt Tarihi: 15 Eylül - 5 Ekim arası
Turnuva Başlangıç Tarihi: 17 Ekim 2004

**Esenyurt Temel Haklar Derneği İşçi Memur
Komisyonu** 'ndan panele çağır:
Konu: İşçi Hakları ve İş Yasası Kanun Tasarısı
10 Ekim 2004 / Saat: 16:30 / Yer: Esenyurt Temel Haklar
Katılımcılar: DISK Genel-İş Marmara Bölge Bşk.
Mehmet Karagöz ve Sendika Uzmanı Tayfun Kaya

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Zeynep Arkan Gülbag (DHKP-C)
27 Eylül 2001

19 yaşından 32 yaşına kadar yaşamının yarıya yakınına mücadelelerin ve örgütünün içinde geçirdi. Tutsak düşmeden kısa süre önce, bir lav silahıyla, Harbiye Ördüvi'ni vurmuştu. Tutsaklık koşullarındaki büyük çatışmada bedenini silah yaptı. Bedeniyle vurdu düşmanı.

Zeynep, Malatya Hekimhan'da 1988'de doğdu. 1986-87'lerde İstanbul Üniversitesi'nde öğrenim yaparken mücadele içinde yeralmaya başladı. Gençlik alanında okul, bölge sorumlulukları üstlendi. Boykotlarda, öğrenci derneklerinde, defalarca gözaltına alındı. İşkencelerden geçirildi, kısa süreli tutsaklıklar yaşadı.

92'de Dev-Genç'li Kazım Gülbag ile evlendi. Bir süre Mücadele dergisinde çalıştı. Darbeci ihanet çetesi'nin silahlı saldırısında yaralandı. İyileştikten sonra, İstanbul silahlı propaganda birliğinde komutan olarak görev aldı. Tutsaklık koşullarında da hep en önde savaştı. Ölüm orucunda hastane dolatılırken Mengelelere karşı direndi, tahliye edildiğinde Armutlu direniş mahallesinde direnişini sürdürerek ölümsüzleşti.

A. Rıza Demir (DHKP-C)
27 Eylül 2001

20 Ekim 2000'de 1. Ekip'te başladı görkemli yürüyüşüne Ali Rıza Demir. Ve katliamlara, zorla müdahalelere, tahliyeye, polisle işbirliği yapan ailesine karşı 343 gün boyunca direnerek Armutlu'da kahramanlar kervanına katıldı.

9 Kasım 1973'de Adıyaman'ın Merkez Gökçay (Karikan) Köyü'nde doğdu Ali Rıza. Devrimcilerle sempatisi Malatya'da liseyi okurken başladı. 1991'de İTÜ Tekstil Mühendisliği bölümünde okurken devrimci hareketin safılarına mücadelede katıldı. Dev-Genç yeraltı örgütlenmesinde yer aldı. 1994'te tutsak düştü.

Tutsaklığı süresince de hapishanede çeşitli görevler üstlendi. Hücre hapishanelere karşı direnişin ilk adımları atılmaya başlandığında Ümraniye Hapishanesi'nin ilk ölüm orucu gönüllülerinden biri oldu.

Kayhan TAZEÖĞLU
Fatma SÜZEN
29 Eylül 1992

İstanbul Beylerbeyi'nde bulunduğuları üssü SDB savaşçılarına yarışır bir tarzda savunarak şehit düştüler.

Kayhan, 1970 Bayburt doğumluydu, 1989'da devrimci mücadeleye katıldı. Fatma, 1972 Konya Akşehir doğumluydu, 9 Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi öğrencisiydi. Dev-Genç safılarına katıldı. İkisi de daha sonra yeraltı yaşamına geçerek, SDB savaşçıları olarak görev aldılar.

Makbule SÜRMELİ
28 Eylül 1992

İçerenköy'de bulunduğu evde kuşatıldığında, çatışarak şehit düştü.

1966 Muş Varto doğumlu olan Makbule, Ankara Cebeci Sağlık Meslek Lisesi'nde devrimci mücadeleye katıldı. Türk Hemşireler Derneği'nde faaliyet yürüttü. 1990 ortalarından itibaren farklı görevler üstlendi.

Özlem Durakcan (TAYAD)
28 Eylül 2001

19 yaşında bir gençti. "Bu ülkede zulüm varsa, direniş de var" diyerek başladı direnişe. Mahir Çayanlar'ı dinleyerek büyümüş, isenin ilk yıllarından itibaren kendince mücadele içinde yeralmıştı.

Çorum'da, CHP'den Barış Partisi'ne, ÖDP'den Pir Sultan Derneği'ne kadar kendine demokrat diyen her kurumun kapısını çaldı. Ama aradığı onlar değildi. Aradığını sonunda buldu.

1996'dan başlayarak, tüm 1 Mayıslar'da, Newrozlar'da, 8 Mart'larda alandadır Özlem. 19 yaşında, dünyanın kavgasını omuzlamıştı. Bir dönem, İstanbul'da Ülkemizde Gençlik Dergisi'nde muhabirlik yaptı. Hapishanelerde F Tiplerine karşı direniş süreci gündeme geldiğinde, o artık bir TAYAD'ıydı; TAYAD'ın düzenlediği eylemlerin çoğunda yeraldı. Ve nihayetinde tüm bu yaptıklarını da yetersiz görerek ölüme yattı. Tutuklu Aileleri Bülteni Ankara Temsilciliği'nde başladığı ölüm orucunda ölümsüzleşti.

Ayşe Baştımur (DHKP-C)
28 Eylül 2001

24 Ocak 1967'de Balıkesir-Bigadiçe'de doğdu. Balıkesir'de Sağlık Meslek Lisesi'ni bitirerek hemşire olarak çalışmaya başladı. 1987'de örgütlü ilişkiler içinde yer aldı. Türk Hemşireler Derneği'nde, Devrimci Memur Hareketi'nin örgütlenmesinde görevler aldı. 1988 1 Mayıs'ında tutuklanıp 2,5 ay Bayrampaşa Hapishanesi'nde kaldı. Tahliyesi sonrasında devrimcilik tercihi daha da netleşmiş bir Ayşe vardı artık. Tutsak düştüğü 17 Nisan 92 operasyonuna kadar devrimci hareket içinde çeşitli görevler üstlendi.

Hücre saldırısı gündeme geldiğinde Çanakkale 1. Ölüm Orucu Ekibi'nde yer aldı. 19 Aralık katliamından sonra Kütahya Hapishanesi'ne oradan da yerlerde sürüklenerek, zincirlenerek Devlet Hastanesi'ne götürüldü. Zorla müdahalelere karşı her defasında serumu çıkarıp attı. Devletin direnişi kırma amaçlı sunduğu tahliye rüşvetini elinin tersiyle itti ve tahliye edilince henüz 3 gün önce Ölüm Orucuna başlayan TAYAD'lı Özlem Durakcan'la yanyana sürdürdü direnişini. Ve Ankara'daki direniş evinde tam 343 gün boyunca alnında onuru, namusu olarak taşıdığı kızıl bantıyla ölümsüzleşti.

Ekmek ve
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yapıyolcağ Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Ankara: Gök Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Ankara: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Bursa: Sakarya mah. Uluçay cad. Aydın İğhan-2 No: 24 Kat: 2

Bursa: Osmaniye/Bursa

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi

Kocaeli: Hüseyin Caddesi Saklı Karayen Saray İğhan Kat:7

Mahide: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İğhan Kat:1 No:43

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İğhan NO:24

Tatlıca: Kerkerek Mah. Kurumcular cad. Dedeoğlu sokak

Tatlıca: İğhan Zemin Kat No:4

Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *Disketlerde SİZİN de adınız olabilir!*
- 5... *Sahte belgeleri herkes öğreniyor*
- 9... *Brüksel'deki ikna odası*
- 12... *Hükümet memurla alay ediyor*
- 14... *Haymarket Davası*
- 16... *Nepal devrim yürüyüşü hızlanıyor*
- 18... *Küreselleşmenin bedeli isyanlar olacak*
- 19... *"F tipleri AB onaylı" diyen Çiçek...*
- 20... *Abdi İpekçi direnişi sürüyor*
- 22... *Katliamcılar delilleri gizliyor*
- 24... *Malta kan gölü*
- 26... *Avrupa Birliği, AKP ve sol*
- 29... *Neo-naziler'in seçim zaferi ve Alman devletinin ırkçı politikaları*
- 31... *Örgütlü mücadelede ısrar*
- 32... *Armutlu Güz Şenliği'ne 1500 kişi katıldı*
- 34... *"Paranın gücü" önünde baş eğmeyeceğiz!*
- 36... *Birlik ve ülke çapında örgütlenme*
- 38... *PKK'da stratejik tıkanma!*
- 42... *Sol, iktidar savaşını birbirine karşı değil, oligarşiye karşı verir!*
- 44... *Öcalan'ın Devrimci Sol sendromu*
- 45... *Aydınlar karşısında oportünist tavır*
- 47... *Baskı, gözaltı, yasaklar adalet mücadelesini engelleyemez*
- 48... *ABD'nin yenilgisinin maddi temeli*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Disketlerde SİZİN de adınız olabilir!

Peki SİZ bu mücadelede var mısınız?

Oligarşinin ve Avrupa emperyalizminin "5 Avrupa ülkesinde... aynı anda... gerçekleştirdiği" büyük operasyonun davası önümüzdeki ay başlıyor. Büyük operasyondur; o kadar büyüktü ki, örgütün merkezi basılmış, İstanbul, hatta Türkiye ve Avrupa sorumluları yakalanmış ve en önemlisi "çok miktarda örgütsel döküman" ele geçirilmişti... "Dökümanlar" dökülüyor şimdi. Herkes dava dosyasında bir kez daha tanık olacak buna. Avrupa emperyalizmi, "5 ülkede birden" operasyon yaparken elinde bastığı kurumları, gözaltına aldığı kişileri suçlayacak bir kanıt olmadığını bilmiyor muydu? Elbette biliyordu. AKP iktidarı ve onun polisi, birçok demokratik kuruma baskın düzenleyip onlarca kişiyi gözaltına alırken, elinde onları suçlayacak birşey olmadığını bilmiyor muydu? Elbette biliyordu. Operasyonu, tüm devrimci, demokrat kişi ve kurumlar açısından daha da vahim hale getiren de budur. Operasyon aleni bir hukuksuzluk içinde gerçekleştirilmiştir ve bu kurumlar nezdinde tüm demokratik muhalefete ve halka bu hukuksuzluk dayatılmaktadır. Hukuksuzluğun mantığı şudur; Türkiye yasaları, AB'ye uyum yasaları ne derse desin siz olmayacaksınız, size mevcut hak ve özgürlükleri bile kullandırmayacağız. **Dayatma budur.** 1 Nisan operasyonu karşısında tavır alıp almamak, bu dayatmaya karşı çıkışı ya da **boyun eğişi** belirleyecektir.

"Bu davada tavır alırsak ne olur, almazsak ne olur?"un muhasebesini herkes yapmalıdır. Basılan herhangi bir büroda herhangi bir disket bulunur ve o disketlerde herkesin ismi bulunabilir, herkes adına düzenlenmiş bir "**örgüt raporu**"na rastlanılabilir! Polis devleti, 1 Nisan operasyonu ile devrimci, demokratik mücadele yürüten herkese şunu söylemiş olmaktadır: *Bizim için sizi örgüt üyesi ilan edip, F tiplerine atmak, derneğinizi kapatmak çocuk oyuncağıdır*". İşkencehanelerde tutsaklara söylenen "*burada Allah da yasa da biziz*" sözü, şimdi yüksek sesle ve açıkça herkese ilan ediliyor; bu ülkede yasa da yok, hukuk da; yasa da hukuk da bizim düzenlediğimiz sahte belgelerdir!

"Tavır alsak ne olur, almazsak ne olur"un muhasebesini yapmak işte bu noktada hayati bir önem kazanmaktadır. Tavır almamak, bu ülkede 80 yıldır verilen haklar ve özgürlükler mücadelesinin inkarıdır. 80 yıllık mücadelenin ürünü olan tüm kazanımlarımızın gasp edilmesine seyirci kalmaktır. Bu oyun bozulmadığında, bu dayatma püskürtülemediğinde, bu ülkede örgütlenme hakkının, olduğu kadıyla düşüncelerini açıklamaya özgürlüğünün hiçbir anlamı kalmayacak demektir. Çünkü düzene muhalefet eden hiç kimsenin hiçbir güvencesi yoktur. Muhasebenin sonucu çıplaktır; 1 Nisan terörüne karşı tavır almamak, demokratik mücadeleden, örgütlenmeden vazgeçmekle aynı anlamdadır.

Tüm bunlar, bu kapsamda yaşanırken, sol cemahtan kimileri, "*bu olay nedir?*" diye gündemine bile almıyor. Oligarşinin başvurduğu ve dolayısıyla kendisine karşı da kullanabileceği yöntemleri öğrenmek, onlar üzerine önlem geliştirmek için dahi olayı inceleyip araştırmıyor. Böylesine bir vurdumduymazlık içinde pervasızlığın sınırları genişledikçe genişlerken, haklar ve özgürlükler mücadelesinin alanı daralıyor. Peki en hafifinden duyarsızlık olarak ortaya çıkan bu tavrın nedeni nedir? Neden basit, faşizmin ne yapmak istediğinden bir şey anlamayan he sapçılıktır. AB'cilik sarhoşluğu içinde oligarşinin kendilerine dokunmayacağı beklentileridir. Yanılıyorlar. Hem de çok kötü yanılıyorlar.

Emperyalizmin manevralarından, Türkiye'ye ilişkin planlarından, oligarşinin tasfiye planlarından hiç bir şey anlamıyorlar. Anlasalar, böyle olmaz. Oligarşi kendince kategorilere ayırmış solu. Ve bu ayrım solun bu kesimleri tarafından da kabul edilmiş. Disketlerde adlarının hiç bir zaman olmayacağını sanarak, devrimcilere karşı saldırıları seyrediyorlar. "Sustukları takdirde sıranın kendilerine de geleceği" klasik öyküsünü anlatmayacağız; fakat bizi nasıl bölüp parçaladıkları, nasıl etkisiz, zayıf hale getirdikleri görülmelidir. Bu görülmediğinde devrimcilik, demokratik iddiasında bulunulamaz. Bu vurdumduymazlığın apolitik "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" düşüncesinden ne farkı kalır?

Devrimci mücadeleyi, ama sadece devrimci mücadeleyi de değil, dünya halklarının ekmek için, adalet için, demokratik hakları için verdikleri tüm mücadeleyi "terör" demagojisiyle gayrı-meşru ilan edip bastırmak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin genel politikasıdır. Bu konuda ABD, AB veya AKP arasında bir fark yoktur. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" kampanyası çerçevesindeki haklı, meşru eylemleri tüm burjuva medya tarafından "yasadışı örgüt eylemleri" olarak sunuldu; belli ki polisten öyle talimat almışlar; ve muhtemel ki polisin bir sonraki komplosu hazırlanıyor. Güncel bir başka örnek; prefabriklerde depremzedeler açlık grevi yapıyor, oligarşinin haklı bir eylemi haksız hale getirmek, meşru bir örgütlülüğü gayrı-meşru ilan etmek için gerekçesi hazır: *Yasadışı örgüt üyeleri depremzedeleri provoke ediyor.* Böyle bir komploculuğun uzanmayacağı hiç bir örgüt, hiç bir eylem yoktur. ÖDP'sinden TKP'sine, TMMOB'undan KESK'ine, barolardan TTB'sine kadar herkes bugün değilse yarın aynı terör demagojisinin hedefi haline gelir.

1 Nisan hukuksuzluk terörüne karşı mücadelede olup olmamak, işte bütün bunların ışığında düşünülmelidir. Mesele, herhangi bir davada dayanışmada bulunmak, demokratik bir talebe verilecek sıradan bir destek meselesinin ötesindedir. Bu ülkede demokratik mücadele, demokratik kitle örgütleri olacak mı, olmayacak mı, olmayacak

mı? Bunun kavgası veriliyor. Bu kavgada kimse AB'ye uyum yasalarına, o yasaların "örgütlenme hakkını güvence altına alan" kağıt üstündeki güvencelerine güvenmesin. Bu kavgada, Avrupa emperyalizmi, Türkiye'de demokratik mücadeleyi ve örgütlenmeyi yoketmek isteyenlerin safındadır.

AB'yle yaşanan "son kriz" iyi değerlendirilmeli.

AB, TCK ve İnfaz Yasası için bastırıyor! Peki AB'nin illa hemen çıksın dediği TCK ve İnfaz Yasası nasıl bir hukuk getiriyor? Baskıcı bir TCK ve hapishanelerde devrimci tutsakları sindirmeyi ve tüm adli-siyasi tutsakları köle haline getirmeyi amaçlayan bir İnfaz Yasası; AB'nin hemen çıkarın diye istediği yasalar bunlar. Burjuva köşe yazarları hatta AKP yağdanlıkçıları bile açıkça yazmak zorunda kaldı ki, yeni TCK'yle birlikte "düşünce özgürlüğü, ifade özgürlüğü" daha büyük bir tehdit ve baskı altındadır. Peki AB farkında değil mi bunun? Elbette farkında. Avrupa emperyalizmi bir şeyin daha farkında; sömürünün, açlığın, işsizliğin, memnuniyetsizliğin bu boyutlarda olduğu Türkiye gibi bir ülkeyi başka türlü yönetemez, ellerinde tutamazlar. Bu gerçeğin farkında olmayanlar ise ülkemizin aydınları, demokratları ve islamcı, Kürt milliyetçisi diğer muhalif kesimlerdir.

Tayyip Erdoğan'ın Brüksel ziyaretinde, tüm AB sözcüleri, Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarını güçlendirmeyi özel olarak gözetken açıklamalar yaptılar. 1 Nisan operasyonunda AKP iktidarına verilen destekle, bu destek özünde ayındır. Emperyalizm AKP'yi niye desteklemesin? Emperyalist tekellerin tüm isteklerini anında karşılayan, emperyalizmin Ortadoğu politikalarının taşeronluğunu üstlenen, emperyalizmin terör demagojisi paralelinde muhalefeti tasfiye politikasını "kararlılıkla" uygulayan işbirlikçi bir iktidardan emperyalizm elbette memnundur. İşbirlikçi iktidar da sömürsüne, zulmüne destek veren emperyalizmden memnun. Demokrat, adaletten, hak ve özgürlüklerden yana hiç bir kurumun ve kişinin bu ittifakta yeri olmamalıdır. AKP-AB politikalarına hangi biçimde olursa olsun verilen destek, halkın mücadelesinin sindirilmesine verilen destektir. Saflarımızı netleştirelim, saflarımızı ayırıştıralım. Halkın cephesinden emperyalizme ve işbirlikçi iktidara karşı devrimci, demokratik mücadelemizi geliştirelim. Sahte belgelerle 82 kişiyi tutuklayıp demokratik kurumları kapatan, emperyalizm ve işbirlikçileridir. Eğer onlarla değilsek, onlara karşı adalet adına, demokrasi adına verilen bu mücadelede yer alınmalıdır.

Dünya halklarının mücadelesini "terör" demagojisiyle gayrı-meşru ilan edip bastırmak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin genel politikasıdır. Böyle bir komploculuğun uzanmayacağı hiçbir örgüt, hiç bir eylem yoktur. 1 Nisan hukuksuzluk terörüne karşı mücadele, bu ülkede demokratik mücadele, demokratik kitle örgütleri olacak mı, olmayacak mı, bunun kavgasıdır.

**sahte
belgelerle
tutuklananlar
serbest
bırakılsın**

HÖC'lüler, yolu zincirle kapatıp, üst geçide 2 adet "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın!" yazılı pankart astılar. Eylemden sonra gözaltına alınan bir kişi, aynı gün akşam serbest bırakıldı.

İstanbul: 20 Eylül günü İstanbul'un üç ayrı bölgesinde aynı anda merkezi caddeler zincirlerle trafiğe kesilerek pankartlar asıldı. Eylemlerde, kilitli olarak bırakılan zincirler İstanbul trafiğini aksattır-

Trafiği felç eden zincirleme eylemleri... Pankartlar... Paneller...

Sahte Belgeleri Herkes Öğreniyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 1 Nisan hukuksuzluk operasyonunda tutuklanan 82 kişinin serbest bırakılması talebiyle başlattığı "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" kampanyası, Türkiye'nin bir çok kentinde asılan pankartlar, meydanları, sokakları dolduran el ilanları, yolların zincirlerle kesilerek pankartlar asılması ve panellerle sürüyor.

◆ Boğaziçi Köprüsü'nde Eylem

Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği (TAYAD) üyesi beş kişi, 23 Eylül sabah saat 08:00'de, sahte belgelerle tutuklananların serbest bırakılmalarını isteyerek, Boğaziçi Köprüsü'nde eylem yaptı. TAYAD'lı Ünzile Araz, Hüseyin Erdoğan, Ali Şahin, Önder Çelik ve İsmail Beyazdoğan, kendilerini barrierlere zincirleyerek, "Haksız Yere Tutuklanan Evlatlarımız Serbest Bırakılsın. TAYAD'lı Aileler" yazılı 20 metrelik pankartı açtılar. Eylem yerine gelen polis, zincirleri keserek TAYAD'lı beş kişiyi gözaltına aldı. Gözaltılara ilişkin bir açıklama yapan TAYAD, "daha önce de defalarca bu türden saldırılara maruz kaldık. Ve her defasında daha yüksek sesle haykırarak, en demokratik hakkımız olan, kamuoyunu bilgilendirmekten asla vazgeçmedik." dedi.

◆ Yollar Zincirlendi

Bu ülkede sahte belgelerle 82 insanın tutuklandığı 19 Eylül günü İstanbul'dan Adana'ya bir çok yerde yapılan yolları zincirleme eylemleriyle daha geniş bir çevre tarafından duyuldu.

Ankara'da Başbakanın Yolu Zincirlendi

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), Ankara'daki eyleminde, hukuksuzluğun başındaki Başbakan Tayyip Erdoğan'ın geçiş güzergahında eylem yaptı. Ankara Aydınlikteveler Altınpark Başbakanlık protokol yolunu sabah saatlerinde kesen

ken basının sansürü de bu eylemlerle darbe almış oldu.

Nurtepe: Saat 07:30'da TEM Otoyolu'nun iki tarafı olarak zincirlerle kesilmesiyle başlayan eylemde, Nurtepe üst geçidine iki tarafı olarak 6x6 ebadında, "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın / HÖC" yazan pankartlar asıldı. HÖC'lüler TEM Otoyolu'nun bir tarafında barikat kurarak ateşe verdiler. Diğer şeritten eyleme müdahale etmeye çalışan resmi polis otosu taşlanarak tahrip edildi. Ekip otosu bunun üzerine son sürat eylem yerinden uzaklaştı. Eylem "Adalet İstiyoruz, Kimin İçin Halk İçin", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Halkın Adaleti" sloganları ile bitirildi. TEM Otoyolu çekilen zincirler ve kurulan barikatlardan ötürü yaklaşık 1 saat kadar trafiğe kapalı kaldı.

Beşiktaş: Aynı gün Beşiktaş'ta gerçekleştirilen eylemde yolun her iki yönü de bir saat boyunca kapandı. Yıldız Üst Geçidi'nin olduğu bölgede yapılan eylemde yolda lastikler yakılarak sloganlar atıldı. Köprü'nün her iki yönüne de asılan pankartlarda kampanya sloganı yazılıydı.

Pendik: İstanbul'daki üçüncü eylem yeri ise aynı saatlerde Kartal-Pendik arasındaki E-5 yolu oldu. Burada da zincirle yol kesilirken, yolun her iki yönüne de pankartlar asıldı. Eylemi bittikten sonra, eylemin haberi için bölgede bulunan ve resim çeken Selma Tökü gözaltına alındı. Ayrıca polisin bu

Sayı 125

5

26 Eylül
2004

Ankara

meşru demokratik eylemde pankart asanlara kurşun sıktığı öğrenildi. Polis keyfi olarak iki kişiyi daha gözaltına alırken, biri birkaç saat içinde serbest bırakıldı. Cemalettin Çınar ise önceden aranması var denilerek Selma Tökü ile birlikte 3 gün TMSŞ'de gözaltında tutuldular. 23 Eylül'de çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldılar.

Adana: 20 Eylül günü Adana Haklar ve Özgür-

lükler Cephesi tarafından Atatürk Caddesi Atatürk Parkı kavşağında yol zincirle kesilerek halka sahte belgelerle 82 insanın tutuklanması anlatıldı. 82 insanın sahte belgelerle tutuklanmasını protesto amacıyla yapılan eylem saat 14.30'da zincirlerle yolun kesilmesiyle başladı. "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın - HÖC" imzalı pankartın açıldığı eylemde 82 insanın nasıl sahte belgelerle tutuklandığı çevredeki halka anlatıldı. "Komploları Boşa Çıkaracağız, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı eylem 10 dakika sürdü. Sloganlarla eyleme son verilirken zincirlerle yolun kapatılması nedeniyle trafik tıkanı. Daha sonra eylem yerine gelen polisler zincirleri kırarak yolu trafiğe açtı.

Hatay: 20 Eylül günü Antakya-Harbiye yolu (Harbiye Caddesi) zincirle kapatılarak "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Gözaltına Alınanlar

'Adalet İstiyoruz' Panelleri

'Kampanya çerçevesinde düzenlene etkinliklerden biri de, Mecidiyeköy Kültür Merkezi'ndeki 'Adalet İstiyoruz' paneliydi. İstanbul Temel Haklar tarafından 18 Eylül günü düzenlenen panele 300'e yakın kişi katıldı. 1 Nisan hukuksuzluğunu ve polisin komploculuğunu ele alan panelin yapıldığı salona İstanbul Temel Haklar imzalı "Adalet İstiyoruz", İdil Kültür Merkezi ve Gençlik Federasyonu imzalı iki ayrı "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartları asıldı.

Belli: "Komployu Etkisiz Kılmakla Yükümlüyüz"

Saat 13.30'da başlayan panelde konuşmacı olarak; Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, Düşünce Suçlarına Karşı Girişim Sözcüsü Müzisyen Şanar Yurdatapan, ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı Hakan Karadağ, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği yönetiminden Erdal Yıldırım ve TAYAD'lı Aileler adına Naime Kara katıldılar.

İstanbul Temel Haklar Başkanı Nazmiye Kaya'nın yaptığı konuşmayla açılan panele katılımcı olarak katılamayan Mihri Belli gönderdiği mesajında, 82 kişinin sebepsiz tutuklanmasının kesinlikle bir komplo olduğunu belirterek, bu komployu demokrasi düşmanı güçlerin tezgahladıklarını dile getirdi. Belli, "Biz bu komployu etkisiz kılma yükümlüyüz." dedi.

Yoğun alkışlarla karşılanan Belli'nin mesajının ardından Şanar Yurdatapan sözaldı. TCK Yasası'na, AB'ye üyelik konusuna ve 12 Eylül'e değinen Yurdatapan, "bizim devletin özelliğidir, hiçbir zaman kendine muhalif olan sesleri duymak istemez" şeklinde konuştu.

Kara: "Bir Gecede Terörist İlan Edildik"

İkinci konuşmacı olarak TAYAD'lı Aileler adına söz alan Naime Kara ise, konuşmasının başında hapishanelerle ilgili genel bir değerlendirme ve TAYAD'ın tarihiyle ilgili kısa

bir bilgilendirme yaptı. F tiplerine de değinen Kara, bir TAYAD'lı ana olarak yetkililerin kapılarını en çok çalanlardan olduğunu belirterek sözlerini şöyle sürdürdü: "Kapılarını her çaldığımızda F tipleri AB standartlarına uygundur, tecrit yok diyorlardı. Ölümle duyurmak için kampanyalar başlattık. Gözaltına alındık, yaralandık, tutuklandık. Erdoğan Kaldı oyunu hepimiz bir gecede terörist ilan edildik. Bizim yaptığımız neydi? Afiş asmak, basın açıklaması yapmak, konsere gitmek, panel düzenlemek... Bir de feryat ettik. Çünkü çocuklarımız ölüyordu..."

Kara konuşmasında, bu ülkede adaleti kendi elleri-mizle sağlayacağız sözlerine yer verirken, "117 ölümü duyduunuz mu?" sorusu iktidarı nasıl çıldırtıyorsa "Adalet İstiyoruz" haykırışının da onları çıldırtana kadar haykırılacağını belirtti. Kara'nın kitlenin düşüncelerini ifade etmesi, yoğun alkışlara neden oldu.

Yıldırım: "Eleştirilmesi Gereken İşbirlikçilerdir"

Erdal Yıldırım ise, adalet isteğinin haklılığına değinerek, Irak ve Filistin halkını katledenlerin Türkiye'de demokrasi havarisi kesilmesini eleştirdi. Şanar Yurdata-

Serbest Bırakılsın. HÖC" yazılı pankart açıldı. Öğle saatlerinde yapılan eylemin bitmesinin ardından gelen polis yolu trafiğe açtı.

İzmir: İzmir Haklar ve Özgürlükler Cephesi de 20 Eylül günü, Karşıyaka Naldöken Kavşağı'nda zincir ile yolu keserek köprüye "**Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-HÖC**" imzalı 8x3 ebadında bir pankart astı. Yine kampanya çerçevesinde; Yamanlar, Menemen, Doğançay, Karşıyaka, Çiğli, Bornova, Buca, Limontepe, Konak, Kadifekale, Çimentepe, Kemeraltı, Narlıdere, Gümüşpala, Sarnıç, Gaziemir'de "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın -HÖC" imzalı kuşlamalar yapıldı. 21 Eylül günü de Konak Varyent'a "Polis Sahte Belgelerle İnsan Tutukluyor Dernek Kapatıyor" yazılı pankart asıldı.

Malatya: Malatya Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 20 Eylül günü saat 8.00'de düzenlediği yol

zincirleme eylemi Malatya çevre yolunda gerçekleşti. Çevreyolu çift taraflı olarak zincirlerle kesilerek, "**Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın HÖC**" yazan bir pankart asıldı. Eylemin sonuna doğru gelen polisler tarafından gözetimine alınan Çiğdem Dağdeviren ertesi günü çıkarıldığı savcılıktan serbest bırakıldı. Çiğdem Dağdeviren'in gözetimine alınması sırasında, sahte belgeler gerçeği

pan'ın, 12 Eylül öncesi silahlı mücadeleyi eleştiren, bunun halkı birbirine düşürmek için tezgahlanmış bir oyun olduğunu ifade eden sözlerini hatırlatan Yıldırım, "Buna katılmıyorum. Bu ülkede demokrasi mücadelesine farklı şekilde bakanlar vardır. Bu kişilerin silahlanması Yurdatapan veya diğerlerine bu yorumu yapma hakkını vermez. Kaldı ki 12 Eylül'de önemli olan emperyalizmin halklara açtığı savaştır. Eleştirilecek olan demokrasi mücadelesi veren insanlar değil işbirlikçi hükümetlerdir" şeklinde konuştu.

Ekici: "Hedef Hak ve Özgürlükler Mücadelesi"

Verilen aranın ardından Erol Ekici söz aldı. Emperyalizm ve işbirlikçilerin sadece silahlı mücadeleyi seçenlere değil, en ufak bir hak mücadelesi verenlere bile gaz bombalarıyla saldırdığını, tutukladığını hatırlatan Ekici, sendikacı Aynur Karaaslan, Temel Haklar Genel Sekreteri Gülsen Salman'ı örnek verdi. "Şimdi ikisi de cezaevinde" diyen Ekici sözlerini şöyle sürdürdü: "Yine işkenceden en fazla nasibini alanlardan biri olan Şadi Özpolat'ın 12 yıl haksız yere cezaevinde yatıp, özgürlüğüne kavuştuktan sonra tekrar hak ve özgürlük mücadelesi vermesinden daha doğal ne olabilir ki? Temel hak ve özgürlüklerini istiyor diye bir gecede bu insan da terörist ilan edildi." 1 Nisan operasyonunu hatırlatan Ekici, mantığın, sahte belgelerle tutukla, yasadışı örgüt üyesi gibi göster, cezaevinde tutabildiğin kadar tut şeklinde olduğunu belirtti.

Karadağ: "Hakimin Yanında Polis Vardı"

En son söz alan ÇHD Başkanı Hakan Karadağ ise 1 Nisan sürecini bir hukukçu gözüyle el aldı. 1 Nisan'ın büyük bir hukuksuzluk örneği olduğunu belirten Karadağ, tanık olduğu bir olayı ise şöyle anlattı: "Meslektaşım Behiç Aşçı mahkemeye çıkarılırken ben de katılmak istedim. Sorgu tutanağını eksik aldığımızı farkedince geri döndüm ve gördüğüm şu oldu. Kararı veren hakimin yanında bir polis vardı. Hakim ise ellerini kavuştur-

muş, sıkılarak '**bende tam kanaat oluşmadı**' diyor-du. Bunun anlamı şuydu: Ya hesap veriliyor ya da hesap soruluyordu".

Bu çarpıcı gerçeğin ardından panelin sonunda Grup Yorum sahne olarak İdil Kültür Merkezi'nin 25 Eylül'de yapacağı panele çağrı yaptı ve kitlenin yoğun alkışları ve katılımıyla türkülerini seslendirdi.

Ankara'da Temel Haklar Paneli

18 Eylül günü düzenlenen bir başka panel de Ankara Temel Haklar tarafından Genel-İş toplantı salonunda yapılan "Türkiye'de Hukuk Yok Mu?" konulu paneli. 3 saat süren panele konuşmacı olarak Prof. Temel Demirel, avukat ve tutsak yakını Halil Özpolat ve Mazlum-Der Başkanı Ayhan Bilgen katıldı. 1 Nisan hukuksuzluğu ve Türkiye'de hukuk sistemi, anti-demokratik uygulamalar üzerine konuşmalar yapılırken, söz alan Sendikacı Mahmut Konuk bu çerçevede bir konuşma yaptı. ÇHD'li avukatlardan Selçuk Kozağaçlı hukuksuzluklara karşı Temel Haklar'ın yanında olduğu mesajı gönderirken Mazlum-Der, 1 Nisan hukuksuzluğuna karşı birlikte mücadele sözü verdi.

Samsun'da Panel

Sahte belgelerle ilgili panellerden biri de Samsun-Çarşamba Halkevi'ndeydi. 18 Eylül günü yapılan panelde, konuşmacı olarak yer alan Savaş Düzgün, saldırıların demokrasi mücadelesine karşı olduğuna, iktidarın halka karşı saldırılarının birbirinden bağımsız olmadığına değinirken, mücadeleyi yükseltme bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde birleşme çağrısı yaptı. Düzgün, tutuklananların serbest bırakılmasını isterken, çıkışta polisin kimlik kontrolü yapması, demokratik bir etkinliğe dahi nasıl tahammülsüz ve hukuksuz bir şekilde cevap verdiklerinin göstergesiydi.

Adana

Antakya

anlatılma-
ya devam
edilirken,
polis gö-
zaltında
hukuksuz-
luğunu da
bir kez da-
ha itiraf et-
ti. İfade
vermeyen
ve önüne

konulan belgelere imza atmama hakkını kullanan Çiğdem Dağdeviren'i tehdit eden polis, AB'cilik oyununu kastederek, "şartlar uygun olsaydı seni konuşturup bin imza alırdık" şeklinde konuştu. Demek ki, polis de oyunun farkında, merak etmesin AB komiseri Verheugen işkencenin sistematik olmadığını söyledi. Yani bundan sonra işkence için "şartlar uygun", AB desteğiyle işkenceye devam edebilirler.

Mersin: Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 13 Eylül günü saat Tarsus Cengiz Topel Caddesi adliye civarında 3x5 m'lik pankart asma eylemi gerçekleştirdi. "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-HÖC" imzalı pankartın dışında aynı gün 8x10 m'lik başka bir pankart da Mersin İstiklal Caddesi İl Jandarma Komutanlığı karşısına asıldı.

◆ Gençlik Dernekleri Federasyonu Meclis Önünde

Gençlik Dernekleri Federasyonu, 14 Eylül günü Meclis Dikmen Kapısı önünde yaptığı basın açıklamasıyla sahte belgeli tutuklamaları protesto etti. "Sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın" pankartının açıldığı eylemde, "Ceza İnfaz Yasası Geri Çekilsin", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", sloganları atıldı. Okunan basın açıklamasında, sahte belgelerle 82 insanın tukulandığı bir ülkede huku-

kun olamayacağı belirtilirken, infaz yasasının tecriti daha da ağırlaştıracağı vurgulandı.

◆ Grup Yorum Gecekondularında Adalet İçin Türkü Söylüyor

Grup Yorum'un, içlerinde Yorumcuların da bulunduğu sahte belgeyle tutuklananların serbest bırakılması için başlattığı "Adalet İçin Türkü Söylüyoruz" kampanyası, sokaklarda verilen konserlerle sürüyor.

16 Eylül günü Gazi Mahallesi Tepe Durağı, Gazi halkının haksızlığa, adaletsizliğe ve komplolara karşı tepkisini dile getirdiği bir alana dönüştü. 3000 civarında kişinin katıldığı konserde kitlenin öfkesini ve coşkusunu ifade eden sloganlar hiç susmadı. Sık sık 'Grup Yorum'a Özgürlük', 'Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın', 'Ne İstiyoruz, Adalet' sloganlarının atıldığı konser, Yorum'un komplolarla ilgili yaptığı konuşmayla başladı. Daha sonra türkülerine geçen Yorum'a tüm kitle eşlik etti. Coşkulu halayların çekildiği konser, bir saate yakın sürdü.

Grup Yorum, 18 Eylül günü de İzmir'deydi. Aysa Organizasyon'un düzenlediği konsere 2.500 kişi katıldı. Hakan Alak, konser sırasında sahte belgelere değindi ve Yorum üzerindeki baskıları anlatarak, ölüm orucu direnişini selamladı. Grubun "Dağlar Koynunda" parçasının beste sahibi Gürsel Akmaz, İzmir halkına tanıtıldı.

Grup Yorum'un gecekondu emekçileriyle buluşmasına, sokaklarda adalet istiyoruz diye haykırmasına tahammül edemeyen AKP iktidarının yerel yöneticileri 22 Eylül günü Gebze'de yapılmak istenen sokak konserini yasadışı şekilde engelledi. Yorumcular yaptıkları açıklamada, "susmayacağız, adalet için türkü söylemeye devam edeceğiz" dediler.

Grup Yorum'un kampanyasına bir destek de Adana'da faaliyet gösteren Grup Nisan Güneşi'nden geldi. 18 Eylül günü Adana İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yapan grup üyeleri, sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın, Yorum üzerindeki baskılar son bulsun dediler. Nisan Güneşi açıklamanın ardından türkülerini adalet için söyledi. Eylemde, "Adalet İçin Türkü Söylüyoruz" - Grup Nisan Güneşi pankartı açıldı.

Grup Yorum Nürtepe gecekondularında

TCK'da Zina Tartışması ve AKP

Brüksel'deki “İkna Odası”

Türk Ceza Kanunu'na “zina” ile ilgili bir madenin konup/konmaması üzerinden yaşanan tartışmalar, AB ile ilişkilerde yaşanan gelişmeler, AKP iktidarının koltuğunun bir ucunu Avrupa'ya (öteki ucu ABD'ye) bağlı bir şekilde ülkeyi yönettiğini bir kez daha ortaya koydu.

Kısaca gelişmeleri hatırlayalım:

AKP, hiçbir talebini yerine getiremediği tabanını memnun etmek için “zina” maddesini TCK'ya almak istedi. AB karşı çıktı. AB'ciler TCK'da onlarca anti-demokratik maddeyi bırakıp, beyinleri AB'ye bağlı olduğu için, sadece zina ile meşgul oldular.

AKP klasik manevralarından birini yaparak, zina yerine “cinsel istismar” kavramı ile maddeyi yeniden gündeme getirdi. Herkes aptal, bir tek o akıllıydı. Yutturamadı. TCK'nın bir çok maddesi meclisten geçmişken, AB'den “TCK bu haliyle olmaz” seslerinin yükselmesi ile tasarının tümünü geri çekti ve yine klasik bir AKP takiiyesi ile uygun zaman kollamayı düşündü.

Avrupa, TCK Tasarısı'nın AB'de Türkiye raporu açıklanmadan çıkarılmasını dayattı. AB bu ülkeyi biz yönetiyoruz diyordu. Sadece hangi yasaların çıkacağı değil, bunun ne zaman çıkacağı da Brüksel'den emrediliyordu. AKP iktidarı bu gerçeği herkesin açıkça görmesinden rahatsız oldu. Öte yandan islamcı kimliğini kurtarma gayreti ile, son bir çıkış yaptı. Erdoğan, “AB bize karışamaz, burası Türkiye, biz Türküz. Kendi kararlarımızı kendimiz alırız” dedi.

TCK tam bir krize dönüşmüştü.

“Türklük, bağımsızlıkçılık” celallenmesi yalettirılacaktı. AB Komiseri Verheugen'den TCK'nın “Türkiye'nin AB'nin değerlerine uymaya hazır olup olmadığının kıstası olduğunu söyledi ve ekledi: “Erdoğan'ın bu reaksiyonu alışılmamış bir tepki. Biz Türkiye'ye değil, Türkiye AB'ye üye olmak istiyor.”

Bu kadar basit: AB'ye üye olmak istiyorsan, içişlerim, bağımsızlığım, kendi kararlarım vs. diyemezsin. AB ne derse onu yapmak zorundasın.

AKP iktidarı tam bir panik içindeydi. Aynı panik AB'cilerde de yaşandı. AKP'ye “desteği

keseriz ha” imalarında bulundular. İktidar pasaportunu Beyaz Saray'dan alan, koltukta Avrupa desteğiyle oturan bir iktidar için, bu emperyalist odakların sözcüsü olarak konuşanların, yazarların tehditlerinin ciddiye alınmayacak yanı yoktur elbette.

AKP'nin Paniği, AB'cilerin Tehdidi

AKP iktidarı paniklemekte haklıydı. Bu iktidarın bütün varlığı emperyalist desteğe ve onlara paralel hareket eden işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve onların medyasının desteğine bağlıdır. İslamcı kesimin yazarlarından Fehmi Kuru da bu tehlikeyi görüyor ve 22 Eylül tarihli Yeni Şafak'ta şöyle uyarıyordu:

“Ak Partililer'in ellerindeki bütün işi gücü bırakıp şu soruya cevap aramalarının zamanı: ‘Bu krizin sonunda Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğinin önü kesilirse, ardından gelecek siyasi çalkantıda ayakta durabilir miyiz?’”

Öyle ya, Ecevit AB'nin, IMF'nin bütün isteklerini yerine getirmesine rağmen, Irak işgali konusunda ayak direyeceği düşüncesiyle emperyalist operasyonla nasıl alaşağı edilmiş, örnek olarak duruyordu. Burjuva basının AB'cilerinden de daha açık Ecevit örneğini verenler oldu.

Ayakta durmak AB'ye bağlıysa, ABD'nin Ortadoğu politikalarına endekslenmekse; bu iktidar kimi temsil ediyordu? İslamcıların koltukla düşünceleri ve inançları arasında sıkıştıkları nokta da burasıydı. Tarikat holdingleri ve AKP'liler bir yandan zinada olduğu gibi “islamcı kimliği kurtarma” oyununa sarılırken, öte yandan koltuktan, çıkardan, dünya nimetlerinden vazgeçemedikleri için, AB'cilikle islamcılık arasında sıkışıp kalmış durumdadırlar.

Demokratikleşme AB'nin umurunda değildir. “Türkiye Avrupa için pazar ve güvenlik açısından lazımdır” diyen, Alman tekellerinin sözcüsü Almanya Başbakanını dinleyin! O, AB'nin Türkiye aşkını anlatıyor

AKP iktidarının koltuk için satamayacağı hiçbir şey yoktur. “İslami hassasiyetlermiş, “kimse bizim işlerimize karışamaz” efelenmeleriymiş; hepsi halktan bu gerçeği gizlemek içindir.

Koltukta oturmanın yolu kendine ait hiçbir düşüncenin olmaması, kendine ait hiçbir politikaya sahip olmamaya bağlıdır. Beyin Avrupalılıkla, Amerikancılıkla donatılmalı, ekonomide IMF talimatları, askeri alanda NATO emirleri yerine getirilmelidir. Türkiye bu tanıma uyan iktidarlarca yönetiliyor onyıllardır. Ve AKP iktidarı da onlar arasında en tiyetsizi olarak tarihe geçmeyi şimdiden hak etmiş durumda. Kendince “büyük politikalar” yapıyor havası veriyor, ancak esip gürlediğinin ertesi günü soluğu AB kapılarında almak, el pençe divan durmak zorunda kalıyor. “Büyük Türkiye’nin güçlü lideri” masalları artık eskimiştir. Bu yutturmaca emperyalist efendileri tarafından şimdi Tayyip’i pohpohlamak için kullanılan mide bulandırıcı bir alaydan ibarettir.

Türbana ‘İkna Odası’ndan, Brüksel’deki ‘İkna Odası’na

Tayyip Erdoğan paniği “*ben Brüksel’de AB’yi ikna ederim, zina meselesini yanlış anlıyorlar*” açıklamalarıyla yatıştırmaya çalıştı. Tayyip çark edecekti, ama bunu anında yapması da mümkün değildi. Çark etme yeri Brükseldi.

23 Eylül günü “krizin çözüldüğü”, AB’cilerin ve AKP’nin rahatladığı gün oldu. Brüksel’e giden Erdoğan, AB yetkilileri ile yaptığı görüşmenin ardından Verheugen ile kamera karşısına geçti. **TCK AB’nin istediği gibi ve onların belirlediği zamanda çıkacaktı.** Bunun için Meclis yeniden olağanüstü toplantıya çağırıldı.

Verheugen dediklerini yaptırmış olmanın rahatlığı ve emperyalistlerin Türkiye iktidarlarını pohpohlama politikasının etkisini bilmenin uzmanlığıyla Tayyip’e övgüler yağdırdı.

Ben ikna ederim diye Brüksel’e giden Tayyip, ikna edilmişti!!! Tıpkı, YÖK’cü rektörlerin genç kızların türbanlarını çıkarmaları için baskı, tehdit, demagoji her yola başvurdıkları ikna odaları gibiydi Brüksel. Zaten türbanlı kızlarımızı siyasi çıkarları için kullanıp sokağa atanlar da bunlar değil miydi? AKP islamcılığı için inancın değeri koltuğun riske girdiği yere kadardır. Ötesinde ikna odalarına girmeye gönüllüdürler. Ör-

neğin, AB’nin üst düzey yöneticisi de şart değil, üçüncü sınıf bürokratlarının “desteği keseriz tepetaklak gidersin” anlamına gelecek bir tek söz zü bile, Tayyip için en ikna edici sözdür.

Avrupa’nın Derdi ‘Pazar’ ve ‘Güvenlik’

TCK, ülkeyi çok mu demokratikleştirecek, AB bunun için mi istiyor? Tam tersine baskıyı yoğunlaştırıyor. AB Türkiye’nin demokratikleşmesinden değil, kendi denetiminde despot bir iktidarın yönetiminden yanadır. AB’nin sorunu demokratik bir TCK ya da başka alanlardaki demokratikleşme değildir, hiçbir zaman olmamıştır. Bu tür yasal düzenlemeler Avrupa Birliği’nin tekellerin örgütü olduğu gerçeğini gizlemenin, öte yandan Avrupa ve Türkiye kamuoyunu aldatmanın araçlarıdır. Avrupa için esas olan çıkarlarıdır. Bu çıkarlar artık aleni olarak dile getirilmektedir. Avrupa tekelleri için devasa siyasi ve ekonomik çıkar demek olan Türkiye’nin stratejik önemi bunlardan biridir. Örneğin Akil Adamlar Raporu’nda Türkiye’nin Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu’daki Avrupa çıkarları konusunda ne kadar faydalı olacağı açıkça belirtilmekte ve AB’ye alınması önerilmektedir.

Yine Almanya Başbakanı Schröder’in, Türkiye’nin Avrupa açısından önemini ‘pazar ve güvenlik’ açısından formüle etmesi de bu aleni açıklamalardan biridir. 70 milyonluk devasa bir pazar Avrupa tekelleri için elbette önemlidir. “Güvenlik” dedikleri ise, en ucuz, en masrafsız, en uşak bir ordunun Avrupa’nın bölge ülkelerine yönelik tehdit olarak kullanılması, bu sayede elde edilecek çıkarlardır.

Esasen AB’cilerin panikleri boşunaydı. Ne AKP AB’nden vaz geçebilir, ne de AB Türkiye’den. AKP’nin tek derdi koltuğudur. Bu tür fevri çıkışlar tabanı selamlama çıkışlarıdır. Vaz geçemeyeceği tek şey koltuktur, onun dışında her şeyi satar. Türkiye’nin üyeliği konusunda

CHP’den Emperyalistlere ve Tekellere Kendini İspatlama Hamleleri

AKP iktidarının AB kapılarındaki bocalamasını fırsat bilen CHP, bu ortamı değerlendirmek istedi. AB’cilik bayrağını ele alan CHP, bir hafta boyunca en hızlı AB’ciydi. Dün ulusalcılık maskesi takmıştı ya, olsun önemli değildi. Şimdi burjuvaziye ve emperyalistlere sizi en iyi biz temsil ederiz deme zamanıydı. Burjuva siyasetinin karakteridir, ideolojileri, kimlikleri yoktur, hangi alan boşsa oraya oynar ve halkı aldatmak isterler. Tıpkı bugün AKP’nin yoksuldan yana görünme numaraları gibi.

Avrupa içindeki tartışmalar da bir anlamda onların kendi içindeki iktidar kavgasının ürünüdür. Karşılıklı pazarlıklarla “AB’ye üyelik” sürecinin uzatılması, şu anki politikanın eksenini oluşturuyor. AB hem kullanacak hem de kendi içinde sorun yaratabilecek üyeliği askıda tutacak.

Sistematik İşkenceyi AB Meşrulaştırıyor

AKP iktidarı rahatlamıştır artık. Hele İçişleri ve Adalet bakanları ile işkenceciler havalarda uçuyor. Yalanlarına AB’den destek buldular. Brüksel’de ikna olmaya giden Tayyip’e övgüler yağdıran Verheugen, araştırdıklarını, Türkiye’de sistematik işkence olmadığını söyledi. Nasıl mı anlamışlar? Bürokratlarını gönderip iki gün araştırma yapmışlar. Şu zekaya, şu hıza bakın; üç günde anlayıverdiler.

Türkiye’deki çıkarlarını en iyi temsil ettiğini düşündükleri iktidara destek vermek için her türlü zulme onay vermeye hazır dırlar. F tiplerine, katliama onay verenlerin, işkenceye onay vermesi ve tıpkı polis şefleri gibi, işkenceleri münferit diye görmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. AB gerçeğidir bu.

Türkiye’nin “İçişleri” ve 50 Yıldır Yokedilen Bağımsızlık!

AKP iktidarı, herkesçe alay edilen, onuru yerlerde sürüklenen, “AB bize karışamaz” deyip, sonra çark etmek için büyük sancılar çeken bir iktidardır. Anlaşılan Tayyip bir an “Bir Türk dünyaya bedeldir” diye düşünüp, Viyana kapılarındaki atalarını hatırladı, ama bağımlı bir iktidarın halkı aldatmak için bile olsa bu tür çıkışlar yapamayacağını burnu sürtülerek öğrendi.

Bu arada en çok başı dönen **Cemil Çiçek** oldu. Bir gün en keskin AB’ci, ertesi günü zina yasasından yana, bir sonraki gün “birilerinin AB’ye yaslandığını” söylüyor, bir sonraki gün tıptış tıptış Brüksel’deki ‘ikna odası’na koşuyordu.

Ekonomide IMF ipine, siyasette AB buyruğuna, Ortadoğu’da ABD kulluğuna kendini adayacaksın, sonra da “biz Türküz” deyip sözde bağımsızlıkçılık yapacaksın. Herkes biliyor gerçeği ve bu nedenle Tayyip tam bir alay konusu haline gelmiştir.

Genelkurmay ve tüm düzen partileri, işlerine gelmediğinde *“İçişlerimize karışamazlar”* derler. **Küreselleşme, globalleşme, ulusal sınırlar kalkıyor, artık ülkelerin içişleri diye bir şey yoktur** hikayesini anlatan da onlardır. IMF’yle, NATO’yla koyun koyuna olanlar, işgal ortağı olanlar onlardır. **“F tiplerini AB de onaylıyor”** diye savunanlar onlardır. Ama faşizmi uygulamakta, daha büyük bir “özgürlük” istiyorlar emperyalist efendilerinden. Bütün sıkıntıları, demagojik çıkışları da buradan kaynaklanıyor. Bağımsızlığımızı yok edenler, bağımsızlık demagogisi yapıyorlar.

AKP; Irak’tan Elini Çek!

“Irak pazarından vazgeçemeyiz” diyen iktidar, Irak halkının katledilmesinin ortağıdır

Irak’ta öldürülen ve rehin alınan şoför sayısı her gün artıyor. Son olarak 10 işçi rehin alındı. Irak’ta 160 milyon dolarlık yol ihalesi alan Veziroğlu Şirketler Grubu’nun sahibi Ali Haydar Veziroğlu, ‘Irak’taki faaliyetleri dondurdıklarını’ açıkladı. Ama geçici olduğunu belirtmekten, mobil faaliyetlerini sürdüreceğini açıklamaktan da geri durmadı. Çıkarlarından vazgeçemiyor tekeller. 10 işçi de gündem olmasa, ölmelerini sadece izlerlerdi.

AKP iktidarı da sadece izliyor ölümleri. Alay eder gibi, “Suriye güzergahını kullanın” çağrıları yapıyor.

Irak’tan vazgeçemezlermiş, çünkü “insani görevleri varmış”. Çocuklara masallar. “Irak bizim için büyük bir pazar” diyen siz değil miydiniz? ABD’ye üs yapan inşaat tekelleri mi insani yardım götürüyor?

Bırakın bu maskaralıkları.

Irak’ta ticaret adına yaptığı her türlü faaliyet gerçekte halkın kanını dökmekle aynı anlamdadır. Kimse kimseyi aldatmasın.

AKP iktidarı, “İslamcı iktidarız, Müslüman ülkeyiz, direnişçileri aldatırız” hesabı yaptı. Böylece işgal ortaklığını İslamcı kimliğinin arkasından sürdürecekti, öte yandan “Müslüman kardeşlerimiz” riyakarlığını elden bırakmayacaktı. Artık bu pespaye politika tıkanmıştır. İşgale karşı savaşılan bir halkın, işgal ortaklığına, işgali meşrulaştıracak hiçbir faaliyete izin vermemesi, en doğal hakkıdır. Direnişçiler bunu yapıyor. Yöntemlerini eleştirin, ya da onaylayın, hiçbir önemi yoktur. Asolan AKP’nin tekellerin çıkarları için Irak pazarından pay kapma, işgali meşrulaştırma, işgalciye lojistik destek verme faaliyetleridir.

AKP İktidarı derhal Irak’ta işbirliğine, işgali meşrulaştırma faaliyetlerine son vermelidir.

AKP’liler, AKP’yi destekleyen İslamcılar; Irak halkının kanına girmeye son verin! Topraklarının yağmalanmasına, gelinlerinin, kızlarının ırzına geçilmesine, bebelerinin bombalarla katledilmesine ortak olmayın.

Hükümet Memurla Alay Ediyor

KESK, Kamu-Sen, Memur-Sen ile hükümet arasında sürdürülen toplu görüşmenin ikinci turu 23 Eylül günü yapıldı. Bu görüşme sonucunda da memurların talepleri kabul edilmedi. Öyle ki, hükümet kendisi de somut bir öneri getirmemekte, istenen ücreti karşılayamayacaklarını, IMF programını uygulayacaklarını dile getirmektedir. Kısaca "IMF ne diyorsa o" demektir. Demokratik, sendikal haklar konusunda da, "AB'ye uyum"da yeri yoksa, AB istememişse, bu talepleri de kaale almamaktadır.

Vizite Eylemi ve Miting

Görüşme çıkışında bir açıklama yapan sendikalar, hükümetin IMF'nin gözüne baktığını dile getirdiler. KESK Başkanı Sami Evren, hükümetin talepleri karşılayamayacaklarını söylemekle yetindiklerini belirterek, *"Bizim taleplerimiz insanca yaşam talepleridir. Ancak siz ne öneriyorsunuz dediğimiz zaman, sıkı mali politikaların devam edeceğini söylüyorlar."* dedi.

Bu hükümetin işsizlik, dış borçlar sorununu, 70 milyon halkın sorununu çözmem dediğini ifade eden Sami Evren, "Hükümet utanıyor. IMF'den utanıyor. IMF'den utanan bir hükümet istemiyoruz." şeklinde sözlerini sürdürdü. Görüşmelere gelen 20 kişilik KESK heyetinin önüne dahi polis barikatı kurulduğunu hatırlatan Evren, *"bu hükümetin demokrasi söylemi de yalandır. Grev hakkını tanımıyor, toplu pazarlık hakkını tanımıyor, gösteri yürüyüşleriyle ilgili değişiklik yapmıyor, örgütlenme özgürlüğü önündeki engelleri kaldırmıyor."* dedi.

KESK, hükümetin bu tutumuna karşı 81 ilde 25 Eylül'de yapılacak mitinglere çağrı yaparken, Kamu-Sen Başkanı Bircan Akyıldız da 24 Eylül günü viziteye çıkacaklarını duyurdu.

İktidar Demagoji Yapıyor

Sendikaların ardından açıklama yapan, devlet bakanı M. Ali Şahin, sendikaların taleplerini karşıladıklarında, enflasyonun yükseleceği, köylere yol yapamayacakları gibi demagojilere başvurdu ve *"İsteyene istediğini verirse enflasyon fırlar."* dedi. Demek ki, ekonominin düzelmesinin yolu buradan geçiyor; herkesi aç bırakırsan ekonomi düzelir. Bir tek IMF borçlarını ödemekte sorun çıkarmaz bu hükümet, bütçenin büyük bölümü borç faizlerine giderken böyle arsızca demagoji yapamazlar. Evren'in IMF eleştirilerine dahi katlanamayan, cansiperane IMF'yi savunan hükümet sözcüsü, "memurları temsil ettiklerini söy-

luyorlar, hükümetin ekonomi politikalarını, IMF ile ilişkilerini eleştiriyorlar. Bunu yapacaklarsa politikaya atılırlar." sözleriyle de, biz ne verirse, ona razı olacaksınız, siz kapıkulusunuz, sizi aç bıraksa da IMF ile ilişkilere karışamazsınız diyor. Şahin memurların taleplerini kabul etmemek için başvurduğu demagojilerini, sendikaların grev ve çağırımları durumunda suç işleyecekleri tehdidiyle noktaladı.

Hükümetin bilinen tavrı artık nettir; AKP iktidarı IMF'nin emri dışında tek bir adım atamaz. IMF ne diyorsa, memura onu dayatıyor. Memurların direnişten, IMF'ye karşı sürekli ve genel direnişi hedefleyen bir sürece girmekten başka yolu yoktur. IMF'nin eleştirilmesine dahi tahammül edemeyen iktidar, aslında bu ilişkinin iyice deşifre edilmesinden korkmaktadır. Bu iktidarın IMF'ciliği zayıf karnıdır. Sözde muhalefet partisi CHP bu konuda sesini çıkarmadığı için rahattır. Toplumsal muhalefet bu konuda ciddi bir çıkış yapamamıştır. Şimdi bir tek KESK Başkanı'nın konuşması dahi panikletmektedir iktidarı. IMF'yi AKP ile bütünleştiren bir mücadele karşısında kolay demagoji de yapamayacaklardır.

Memurlar Eylemde

23 Eylül'de yapılan görüşme öncesinde memurlar çeşitli eylemlerle, kurdukları çadırlarla taleplerini dile getirmeye devam ettiler.

Eskişehir, Zonguldak, Bolu, Konya, Kırşehir ve Kırkkale bölgelerinden yürüyüşle Ankara'ya gelen KESK üyesi memurlar, 19 Eylül günü Yüksel Caddesi'nde bir eylem yaparak toplu görüşme aldatmacasına hayır dediler ve grevli toplu sözleşmeli sendika talebini dile getirdiler. Sami Evren'in kitleye yönelik bir konuşma yaptığı eylemin ardından, memurlar, Kızılay Meydanı'nda "İşsizliğe, yoksulluğa ve haksızlığa boyun eğmeyeceğiz" başlıklı bildirileri dağıttılar.

KESK üyesi memurlar 19 Eylül günü, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Adana'da eylemdeydiler. Yürüyüş ve basın açıklamalarına, her ilde çevre illerdeki sendika yöneticileri de katıldılar. KESK Samsun Şubeler Platformu, Cumhuriyet Meydanı'nda dayanışma çadırı ve imza standı açtı.

Kamu-Sen başta Ankara Sıhiye olmak üzere illerde toplu görüşme çadırları kurarak talepleri konusunda halkı bilgilendirdi.

DİSK'den 'Kıdem Tazminatı' Protestosu

AKP iktidarı bu kez de kıdem tazminatlarına göz dikti. 15-16 Eylül günlerinde toplanan 9. Çalışma Meclisi'nde kıdem tazminatının fona devredilmesi görüşüldü. IMF programının bir parçası olan ve tekelci sermayenin rekabet gücünü geliştirmeyi hedefleyen sözkonusu uygulamayı protesto eden DİSK, toplantıyı terk etti.

DİSK, bu tavrının ardından bir çok kentte 16 Eylül günü Çalışma Bölge Müdürlükleri önünde yaptığı eylemlerle, iktidarın emekçilere yönelik saldırılarını protesto etti.

İstanbul'da Genel-İş 2 No'lu Şube önünde toplanan 600 işçi, "12 Eylül Zincirini Kırılım, Kıdem Tazminatına Dokunulamaz" ve "Kölelik Yasalarına Hayır" pankartlarıyla Bölge Müdürlüğü'ne yürüyüşe geçti. "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Direne Direne Kazanacağız, Kahrolsun IMF, İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla yürüyen işçileri polis engellemek istedi. İşçilerin kararlı tutumuyla yürüyüş sürdürülürken, bölge müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yapıldı. İşçiler adına açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Çalışma Meclisi toplantısını hatırlatarak, toplantıda iş yaşamının sorunlarının değil sermayenin ihtiyaçlarının gündem yapılmak istendiğini söyledi. Bu dayatmayı kabul etmeyeceklerini belirten Serdaroğlu, "İktidar uluslararası sermaye örgütlerine istedikleri kısıtlamayı yapmak için söz vermiştir. Bu nedenle önümüzdeki aylarda gündeme sosyal güvenlik sisteminin yapılandırılması adı altında yeni bir yasa taslağı gelecektir. Bu taslak ile çalışanlar ve aileleri için yaşam daha zorlaşacaktır. İlk yapacakları emeklilik yaşının yükseltilmesi, emekliliğe hak kazanmak için gerekli sürenin arttırılması, emekli aylıklarının indirilmesi olacaktır. İkinci ve yıkıcı adım sağlık sisteminde yapılacaktır." şeklinde konuştu. Açıklamadan sonra Grup Yorum'un Grev Halayı parçasıyla halaylar çeken işçiler sloganlarla eyleme son verdiler.

Kölelik Dayatmasına Karşı Mücadele

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası 20 Eylül günü bir basın toplantısıyla düzenleyerek 'Metal İşçisinin Gerçeği' başlıklı raporunu açıkladı. Açıklamayı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu okudu. Çelebi, raporun ortaya koyduğu verilere dayanarak, öne çıkarılması gereken talep ve eylemlere değindi. Daha az işçiye daha çok iş yaptırıldığını söyleyen Çelebi, kölelik koşulları dayatıldığını belirterek, "Hükümet tercihini sermayeden yana yapmıştır" dedi. İşçilere yönelik saldırıları maddeler halinde sıralayan Çelebi 12 Eylül uygulamalarına karşı başlatılan kampanyanın önemine dikkat çekti. Çelebi'nin ardından söz alan Serdaroğlu da işçilerin çalışma, yaşam koşullarının ağırlaştırıldığını dile getirdi ve daha kararlı mücadele etmeliyiz dedi.

Beyoğlu'nda grev kararı

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, İstanbul Beyoğlu Belediyesi'nde 17 Eylül günü grev kararını astı. Belediye önünde toplanan işçiler, "Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları attılar. Burada bir basın açıklaması yapan Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik, MİKSEN ile yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamadığını belirterek, kendileri için asıl önemli olanın demokratik kazanımlar olduğunu altını çizdi.

THY'de Eylem

Türk Hava Yolları işçileri, 21 Eylül günü THY Genel Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemle, kurumdaki çeşitli sorunların giderilmesini istediler. "Halka arz özelleştirme talanının makyajıdır" yazılı dövizler taşıyan 200 kişiye seslenin Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin, havayollarındaki sorunları dile getirdi.

Sümerbank İşçileri Direnişte Kararlı

İstanbul Bakırköy kurulu bulunan Sümerbank'ın satışının onaylanması ardından işçiler yeniden eyleme geçti. Özelleştirmeye karşı aylarca mücadele eden işçiler, 20 Eylül günü fabrika önünde toplanarak burada bir basın açıklaması yaptılar ve 6 Ekim'den itibaren fabrika önünde nöbet tutmaya başlayacaklarını duyurdular. TEKSİF Sendikası Bakırköy Şubesi üyesi 800 işçi fabrika bahçesinde "İşte burası direniş yuvası" sloganlarıyla direnme kararlılığını dile getirdi. Yapılan açıklamada direniş ve AKP iktidarının işçi düşmanlığına vurgu yapıldı.

SESSİZLİK TESLİMİYETE TESLİMİYET İŞBİRLİĞİNE İŞBİRLİĞİ İSE İHANETE GÖTÜRÜR sessiz kalmamalıyız Haymarket Davası

1886 Amerikalı... Chicago... 8 saatlik işgünü için mücadele eden işçiler Spies, Parson, Linng ve diğerleri...

Ve burjuvazi örgütlü... Amerikan sermayedarlarının ilk konrtı örgütü olarak bilinen PİN-KERTON örgütünü kurdular.

Chicago grevlerin en örgütlü olduğu yerlerden birisidir, 8 saatlik işgünü mücadelesinin öncüleri de buradaydı. Bu eyalette grev ve gösteriler 3 Mayıs'a kadar sürer, 3 Mayıs günü aylardır grevde olan Mc Cormic işçileri ile grev kırıcılar arasındaki çatışmayı bastırmak bahanesiyle polis grevçilere ateş açar.

Altı işçi öldü ve onlarcası yaralandı. Bu olayı protesto etmek amacıyla August Spies önderliğinde Haymarket Alanı'nda bir protesto gösterisi düzenlendi. Eyalet valisi bile gelip bu gösteriyi bir süre izlemişti.

Katledilen işçiler, yargılanan işçi önderleri; Senaryo hiç değişmiyor

Önce Spies konuştu. Sonra başka yerde olan Parsons'u bulup getirdiler, o konuştu. Miting dağılmaya başlamıştı ki, Ficiden kürsüye geldi o konuştu. Sonra... Sonrası patlayan bombalar, direk işçilerin üzerine ateş açan polisler ve hala bugün bile net olarak bilinmeyen ölü sayısı.

Önce 30 kişi gözaltına alınır işçi liderlerinden. Sonra gözaltı sayısı 12'ye, ardından 8'e iner. Amaç, 8 saatlik işgünü mücadelesinin öncülerini yok etmek için kullanılacak deliller elde etmektir.

Hakkında dava açılan 8 saatlik işgünü mücadelesinin öncüleridir: Başta enternasyonalist Albert R. Parsons, August Spies, Samuel J. Ficiden, Eugene Schawab, Adolph ,Ficher, George Engel, Louise Linng ve Oscar Neebe.

Dava 21 Haziran 1886'da başladı. Göstermelik bir yargılamadan sonra, 7 kişi ölüme mahkum edildi. Bir kişi ise 15 yıl ceza aldı.

Dava ilginç gelişti, sanıklar lehine bir çok şey değerlendirmeye bile alınmadı. Bir çok soru

vardı ortada, hiçbirisi cevaplanmadı. Çok basit sorulardı bunlar.

Binlerce kişinin katılımı bir miting, işçiler çocukları ve eşleriyle oradaydılar, neden kendi çocuklarının eşlerinin üzerine bomba atsinlar? En basit soru buydu, neden yap-sınlar bunu?

Polis şefi zaten dağılmakta olan insanlara neden sürekli "dağılın" diyor ve panik yaratıyordu? Kim ateş ediyordu işçilerin üzerine? Pinkerton diye bir örgüt vardı, araştırılmalıydı. Parson neden geldi teslim oldu? Eğer suçlu olsa gelir miydi? Teslim oldu ve idama mahkum edildi.

Bir çok yerde karar protesto edildi, imzalar toplandı, idam mahkumları sempati toplamaya başlamıştı halk nezdinde. Böyle olmazdı, karar değişti. Üçü ömür boyu hapse çevrildi. Sempati büyüyordu tutsaklara.

Sekiz kişiden yedisi idama mahkum oldu. İdamın infazından dört gün önce ağzında dinamit patlarak öldü bir kişi, halkın sempatisi yok edilmeli, edilemiyorsa azaltılmalıydı. Bombacı her zaman bombacıdır, bakın kendi ağzında dinamit patlattı ve öldü. Luiss Linng, zaten bombacıydı Haymarket'te de bomba patlatmıştı.

Çok kaba yapıyordu her şey. Hapishanedeki bir kişi dinamiti nereden bulmuştu, neden dinamit, daha basit bir şekilde bir ölüm değilde? Bunlar olayları izleyen, duyan, okuyan HERKE-SİN düşünebileceği şeylerdi. Kimse soru sormadı, soru soranlar olsa bile cevaplarında ısrarlı olmadı. **Korku daha baskın geldi. Korku sessizliği sessizlik teslimiyeti getirdi.**

Burjuvazi en kaba yalanları söylüyor; Devrimciler, demokratlar, aydınlar gerçeği, oynanan oyunu ortaya çıkarmak için biz ne yapıyoruz?

Parson idama giderken "SESSİZLİĞİMİZİN SÖZLERİMİZDEN DAHA FAZLASINI SÖYLEDİĞİ GÜNLER DE GELECEK!" diyerek durumu anlatmıştır. Bu bir yakınma değil bir inançtır. Gerçeğe olan inanç. Bu Parson'un inancıdır, bu inançla direnmıştır Parson ve arkadaşları.

Bu mücadelenin üzerinden yüzyılı aşkın zaman geçti. Ve mücadele tarihi artık şunu yazıyor: SESSİZLİK TESLİMİYETE, TESLİMİYET İŞBİRLİĞİNE, İŞBİRLİĞİ İSE İHANETE GÖTÜRÜR.

Bu aptalca komplo yüzyıl önce kuruldu ve

Sosyalist oldukları için asıldılar...

Oysa onlar sosyalist işçi önderleriydi.

Ethel ve Julius Rosenberg, bir gecede sovyet casusu ilan edilip elektrikli sandalyede idam edildiler. Başlangıçta kendileri bile ciddiye almadı bu iddiaları ama kapitalistler son derece kaba ve pervasızdılar.

Sacco ile Vanzetti'nin öldürdüğü iddia edilen mutemeti öldüren çete şefi yazılı dilekçe verir mahkemeye. Davanın konusu bu muydu gerçekten? Ama Sacco ile Vanzetti idam edilir hem de yedi sene ölüm hücresinde bekletilerek.

İster inan ister inanma; her şey benim elimde diyor ve meydan okuyor burjuvazi.

Peki biz ne yapıyoruz, neyi bekliyoruz?

Devrimciler, demokratlar aydınlar; biz neyi bekliyoruz?

Bakın 82 insan; Dünyanın beş ayrı ülkesinde aynı anda yapılan operasyon... Bir gecede sa-

damla sonuçlandı. Enternasyonalist işçi önderleri idam edildi. Ve işçi önderinin ağzında dinamit patlatıldı, hem de hapishanede, hem de idamdan dört gün önce. Akıl almaz. Ama halkı aptal yerine koyup tüm dünyaya böyle açıkladı Amerikan sermayedarları.

dece sosyalist kimlikleri nedeni ile terörist ilan edilen 82 insan... Ve yine yüzyirmi yıl önceki gibi ve yine elli yıl önceki gibi her şey.

Burjuvazi hala o denli kaba.

Burjuvazi hala o denli örgütlü.

Burjuvazi hala bizi koyun yerine koyuyor.

Neden bu sessizlik? **Bu sessizlik bizi teslimiyete götürmesin!!!**

Ardımızda bıraktığımız onlarca deneye rağmen neden hala sessiz kalıyoruz?

Bakın komediye;

Örgüt oturmuş beş üldeke şehirlerde, yedi bölgede, dağlarda, derneklerde nerede ne kadar adam varsa hepsinin kod ismini bir derginin genel yayın yönetmenine tek tek yazmış. Şunun kod ismi budur bunun kod ismi budur Gülizar, bunları bil emi demiş!!!

Örgüt daha yapılmamış bir eylemin nasıl üstlenileceğini ve dergide nasıl bir haber yazılması gerektiğini, derginin genel yayın yönetmenine, Gülizar Kesici'ye yazmış. Hem de bir feda eyleminin.

Örgüt tüm mahallelerde kim pankart asmış, kim silahları nereye saklamış, hepsini derginin genel yayın yönetmeni ile tartışmış, ismi soysimi ve göbek adı dahil bunların hepsini yazmış. Silahların nereye gömülü olduğunu da Gülizar'a söylemiş.

Gülizar tek kişilik örgüt, Gülizar herşeyi biliyor, Gülizar her türlü kararı alıyor.

Komik, saçma! Hem de illegal bir örgüt bu!

Ama bu komediyi ortaya çıkartamazsak, ispatlamazsak, karşı çıkmazsak; bu 82 insan yıllarca tutsak kalacak. Ömürlerinin yarısını, en az on yılını F tiplerinde geçirecekler.

Sayı 125

15

26 Eylül
2004

Tekeller Göçmen İşçileri Kansere Mahkum Ediyor

Dünyanın en büyük Asbestos Şirketi James Hardie'nin 7 bin göçmen işçi ailesini Akciğer kanseri yaptığı açığa çıktı. Bu sayı 2040'a kadar 50.000'e çıkacak.

Hardie tekeli, bu olayın açığa çıkmasının ardından 2.24 milyon dolar tazminatı işçilere ödememek için Avustralya'daki burjuva yasalardan yararlanıyor. Bunun için, "Tıp Araştırma ve Tazminat Fonu" adında sahte bir dernek kuran şirket, yasalara

göre bu fona para aktarması gerekirken, derneğe bağış olarak toplanan paraları dahi kasasına indiriyor. Şirket bu dernek aracılığı ile Kanserden ölen işçilerin sorumlusunun Asbestos olmadığını ispatlamaya çalışıyor. Tüm bunlara karşın Asbestos'un kanser yaptığının netleşmesinin ardından ise tekелci burjuvazi yeni bir oyuna başvuruyor ve şirket kaynaklarından büyük bir kısmını Hollanda ve ABD'ye taşıyor. Bu durumda tazminat ödemekten de kurtuluyor.

İtalyan, Yunan ve Türkiye kökenli göçmen işçilerin dil bilme-

mesi, ağır işlerden başka çarelerinin olmaması gibi açmazlarını kullanan tekeller, bilerek onları katlediyor. Mağdur işçiler şimdi sadece "adalet istiyoruz" diye haykırıyorlar.

21 Eylül 2004'te bağımsız bir komisyon tarafından ortaya çıkarılan bu olayda, burjuva yasaları tekellerin yanında. Kapitalizmin insana, emekçilere düşmanlığının somut bir örneği. Yasalar, hukuk tekellerden yanadır, burjuva demokrasisi için yoksul göçmenlerin, emekçilerin ne değeri olabilir ki, öte yanda devasa tekeller dururken...

NEPAL DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ HIZLANIYOR

Kızılbayraklarımız ‘Dünyanın Tepesi’nde

Sayı 125

16

26 Eylül
2004

ti’ne doğru ilerliyor.

Yoksulların Devrimi Büyüyor

NKP(M) 1996 yılında Nepal gerici krallığına karşı gerilla savaşını başlattı ve kısa sürede büyük atılımlar gerçekleştirdi. Reformist, revizyonist solun de kentlerde etkin olduğu Nepal’de bu çıkış statükoları da sarstı ve yoksul Nepal halkının ezici bir çoğunluğunu, kentlerdeki işçi sınıfının büyük kısmını gerilla cephesinde birleştirdi. Parti başkanı Prachanda önderliğinde Halk Savaşını sürdüren NKP(M), NKP(ML-Maşal) ile de birleşerek gücünü daha da büyüttü. Barış görüşmeleri de yaptı gerillalar. NKP(M), Ağustos 2003’de sonuncusu yapılan bu görüşmeleri, iktidar hedefinden vazgeçme olarak değil, halk savaşının kazanımlarının dayatılması olarak ele aldı ve bu çerçevede yürüttü görüşmeleri. Ağustos 2003’te ateşkes sona erdirildi ve bugün gerilla savaşı yeni bir aşamaya giriyor.

Hatırlanacağı gibi bu kararın bir pratik hazırlığı olarak bu ay başında başkent Katmandu günlerce kuşatılmış, kente giriş çıkışlar durdurulmuştu. Yine, Nepal’deki büyük tekellerin ülkeyi terk etmesi deklere edilmiş ve bu karar etkili olmuştu. Son olarak gerillanın çağrısıyla hareket eden işçi sendikaları ve NKP(M)’nin deklarasyonuna uyarak kapanan şirket sayısı 40’ı geçmiş durumda. Binlerce gerillasının yanısıra, 100 bin civarında milis gücü bulunan NKP(M) ülkenin yüzde 80’ini kontrolü altında tutuyor. Gerilla denetiminde bu-

lunan bölgelerde NKP(M) önderliğinde halk güçlerinin yer aldığı Birleşik Devrimci Halk Konseyi, kraliyete karşı halkın iktidarını temsil ediyor. Bu alanlarda ekonomi, yönetim, sosyal yaşam, eğitim konsey tarafından örgütleniyor. Kentlerdeki gücü ise, geçtiğimiz yıl yaşama geçirilen 3 günlük genel grevde net olarak ortaya çıkmış, grev hayatı tamamen durdurmuştu. Nepal ordusu gerillalara karşı imha operasyonları yürütüyor olsa da büyük oranda etkisiz kalmakta, gerillanın ülkenin ezici çoğunluğundaki iktidarını kıramamaktadır. Kraliyetin bütün umudu emperyalistlerin desteği ve elinde tuttuğu kentleri koruyabilmekten ibarettir. Ki, bu savaşı baştan kaybettiklerinin de ilanıdır. Halk kitlelerinin desteğini yitiren bir iktidar pamuk ipliğine bağlıdır.

Emperyalizm Devrimi Engelleyemez

Nepalli komünistlerin, zafer yürüyüşünü durdurmak için Amerika ve Avrupa emperyalistleri Nepal Krallığı’na her türlü desteği veriyorlar. Avrupa’nın silah yardımları, ABD’nin askeri danışmanlar, siyasi tehditler gündemde. Nepalli komünistler gerici Hindistan Ordusu’nun kullanılarak, devrime karşı bir işgal hareketinin da gündemde olduğunu dile getiriyorlar ve böylece bir durumda, NKP(M) Başkanı Parachanda’nın deyişiyle “Nepal yeni bir Vietnam’a dönüşecektir” ilan ediyorlar.

Amerikan emperyalizmi yüzlerce askeri danışmanıyla, işgal tehditleriyle, Avrupa emperyalistleri askeri ve siyasi destekle devrimi boğmayı başaramayacaklar. En büyük güç, halkın gücüdür. Ve yoksul Nepal halkı safını çoktan seçmiş, “yaşasın devrim” şiarını kırlarda şehirlerde haykırmaktadır.

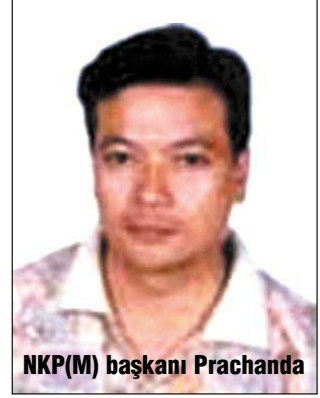
31 Ağustos 2004 tarihli ve NKP(M) Başkanı Prachanda imzalı bildiri, gerillanın askeri örgütlenmesinin yeni sürece uygun düzenlenişi hakkında da bilgiler verirken, Amerikan müdahalesine ve Hindistan işgaline de vurgu yapılıyor ve tüm halka direniş çağrısı yapılıyor. Bildiride yer

alan bir başka çağrı da, ezilen dünya halklarına devrimle dayanışma çağrısı.

Nepal devrimi tüm ezilen halkların devrimidir, emperyalizmin işbirlikçisi bir iktidara “dünyanın çatısı” olarak nitelenen Himalayalar’dan vurulacak bu darbe, aynı zamanda emperyalist propagandistlerin “devrimler döneminin kapandığına” ilişkin pespaye teorilerinin de pratik içinde yerleştirilmesi olacaktır. Devrimin zaferi, yoksulların tek kurtuluş yolunun Marksizm-Leninizm olduğunun, bugünün dünyasında silahlı mücadelenin, gerilla savaşının Nepal gibi yarı-feodal ülkelerde ve bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde tek geçerli

yol olduğunun yeniden tüm dünyaya ilan edilişi demektir. Kızılbayraklarımızı bugün dünyanın tepesinde, yarın başka kıtalarda dalgalandıracağımız günler uzak değildir. Devrimin zaferi yolunda Nepal devrimci hareketine dayanışmalarımızı iletiyor, yoksulların devrim yürüyüşünü coşkuyla selamlıyoruz.

NKP(M) başkanı Prachanda

Direnış İspanya Solunun Gündeminde

Alicante Dayanışma Komitesi’nin daveti üzerine Cephe Enternasyonal Temsilciliği, ölüm orucu direnişiyile ilgili olarak İspanya’da bir dizi konferansa katıldı.

13 Eylül günü Küba ile Dayanışma Komitesi’nde konuşan temsilci tutsakların direnişleri ve ABD’de tutuklu bulunan ‘Küba’lı 5’lerle’ olan yazışmaları ve dayanışmalarını anlattı.

Ertesi gün İspanya Halkların Komünist Partisi’nin (PCPE) gençlik kolu olan CJC’nin davetlisi oldu. Türkiye devrim tarihini, Dev-Genç’i ve THKP-C’den, DHKP-C’ye uzanan devrimci mirası anlatan Cephe Enternasyonal Temsilcisi, 15 Eylül günü de İspanya’nın en büyük sendikası olan İşçi Komisyonun’da ‘Türkiye’deki İmha Hapishanelerinde Baskı ve Direniş’ konulu bir panele katıldı.

Franco faşizminin “3 F”sine Türkiye faşizminin bir de F tipini eklediğini söyleyerek konuşmasına başlayan temsilci, Türkiye hapishaneler tarihinde yaşanan direnişleri ve dünyanın en büyük hapishaneler direniş olan 2000-2004 Ölüm Orucu direnişini anlattı.

Tutsakların direniş geleneklerinden, devrimci ahlaklarından, fedakarlıklarından, moral güçleri ve tükenmeyen kararlılıklarından söz eden temsilci, direnişçilerin ölüme yürürkenki hayata bağlılıklarından örnekler verdi. Direniş ilişkili konuşmanın sonunda ise, ‘AB’nin Kara Listesi’ ve ‘1 Nisan Operasyonuna’ da değinerek Avrupa emperyalizminin insan haklarındaki sahtekarlığını teşhir etti. Toplantının soru bölümünde, İspanya solundan söz alan, Franco faşizmini bizzat yaşamış olanlar, devrimci umutlarının tazelendiğini dile getirdiler ve Cepheli tutsaklarla dayanışma içinde olacaklarını söylediler.

Cephe Enternasyonal Temsilcisi ertesi gün, La Costera Bölgesi Dayanışma Kollektifi’nin daveti üzerine Xativa kentinde belediyeye ait merkezde devrimci tutsaklarla ilgili bir panele katıldı.

Kartaca’lı Hannibal’ın Roma üzerine yürüyüşü bu kentten geçtiği için, Cephe Enternasyonal Temsilcisi Hannibal’ın ‘Ya bir yol bulacağız ya da yeni bir yol açacağız, sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar direneceğiz’ sözünün direnen Cephe’li tutsakların şiarı haline geldi’ diye konuşmasına başladı. Panelde tutsakların direniş detaylı şekilde anlatılırken, Alicante şehrinde 50.000 tane basılan ve her yerde ücretsiz dağıtılan ‘20 minutos’ isimli günlük gazetede Cephe Enternasyonal Temsilcisiyle bir röportaj yayınlandı.

Ölüm Orucu Sydney Sosyal Forum’da

3 yıldır her sene düzenlenen Avustralya Sydney Sosyal Forum Konferansı’na Sydney TAYAD Komite de katıldı. 18 Eylül günü yapılan Konferans’ta bir forum sunan TAYAD Komite, dinleyicilere 4 senedir sürmekte olan ölüm oruçlarını ve 82 devrimcinin sahte belgelerle tecrit edildiklerini anlattı. Emperyalist bir politika olan tecrite karşı Türkiye’de kazanılan her zaferin aynı zamanda bütün dünya halklarının kurtuluşu için kazanılan bir zafer olduğu açıklandı. Konuşmanın ardından Ölüm Oruçları hakkında bir belgesel video gösterimi yapıldı. Forumu katılan insanlar katliamları ve direniş en somut ve çarpıcı halıyla izlediler.

Viyana Üniversitesi’nde Gösteri

Avusturya’daki yabancı öğrenciler platformu tarafından üniversitelerde alınmak istenen harçlara karşı Viyana Üniversitesi’nin önünde 20 Eylül günü bir gösteri düzenlendi. Çoğunluğunu Türkiye’li öğrencilerin oluşturduğu Platform eylemlerine devam edeceğini açıkladı.

BM açlık zirvesinde emperyalistlerden itiraf:

“Küreselleşmenin Bedeli İsyanlar Olacak”

Evet! İsyanları büyütecek ve açlık, sefalet ve zulümden başka hiçbir şey vermeyen sisteminizi yıkacağız

BM Genel Kurulu toplantılarından önce 21 Eylül günü New York'taki BM binasında başlayan ‘Küreselleşmenin Sosyal Boyutu’ konulu toplantı, emperyalistler arası çatışmaya olduğu kadar, bu vesileyle küreselleşmeye ilişkin itiraflara da sahne oldu.

Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac, yaptığı konuşmada, yoksulluk içinde yaşayan ve kötü şartlarda çalışan milyonların büyük bir umutsuzluk içinde olduğuna dikkati çekerek, küreselleşmenin açlık, cehalet ve sefaletin pençesinde olan milyonlarca kişi için umut veremediğini söyledi. **“Sosyal dengeleri ve çevreyi yok eden, yoksulları ezen, insan haklarını reddeden bir küreselleşmenin geleceğinin olmadığını”** söyleyen Chirac, şu uyarıda bulundu:

“Ülusallararası alandaki bencilliğin bedeli isyanlardır. Böyle bir sonuca ulaşmamak için yeni bir dengenin kurulması gerekmektedir.”

Fransa ile Brezilya'nın hazırladığı açlık ve yoksulluğa karşı savaşım için yeni bir tasarıya ABD dışındaki tüm ülkeler onay verdi.

Birincisi, Chirac'ın çıkışı, ABD ile arasındaki çatışmada yoksulluğu, küreselleşme karşıtı potansiyeli kullanma, ABD'ye karşı mevzi elde etme amaçlıdır. Yoksa, Avrupa tekelileri de, o küreselleşmenin mimarları arasındadır.

Öte yandan BM Genel Sekreteri Annan'ın “uluslararası

hukukun utanmazca göz ardı edildiğini” söylemesinin ise hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur; bu sözün yaptırım gücü olmadıkça, (ki yoktur) ABD sadece gülüp geçecektir.

İkincisi; Chirac ile birlikte hareket eden Brezilya devlet başkanı Lula ise boşa kürek çekmenin yeni örneklerini sunuyor. BM toplantılarda bu kaçınılmaz yoksulluk tartışması? Ve hepsi boşa çıkmıştır. Bırakın adaletsizliğin tümünden yok edilmesini, açlığa, hastalıklara geçici çözümler bulacak kaynaklar bile yaratılmamıştır. Dünya üzerinde adaletsizliğin yok edilmesi demek, emperyalizmin yokedilmesi demektir; başka yol ve yöntemleri kurtuluş gibi gösterenler, emperyalist sistemin restore edilerek bekaasına hizmet edenlerdir.

Üçüncüsü; “Küreselleşmenin sosyal boyutu” yoktur; küreselleşme, emperyalizmdir ve tümünden yokedilmedikçe halkların insanca yaşam şansı olmayacaktır.

Tüm bu gerçeklere karşın Chirac'ın sözleri çarpıcıdır, emperyalistlerin dilinden, emperyalist sistemin sonuçları ifade edilmektedir. Korkuları elbette açların isyanıdır. Küreselleşme masalları çoktan iflas etmiştir, Chirac bunu emperyalist cepheden tescil etmektedir. Korkularının büyümesinde de haksız değildirler; Irak'tan Latin Amerika'ya, Asya'dan Anadolu'ya yoksulluk büyüdükçe, zulüm arttıkça isyanlarımız da büyüyor.

“4.4 milyar insanın yüzde 60'ı hijyenik temizlik olanağından yoksun.

Dünyada koruyucu sağlık ve beslenme masrafları için yılda **13 milyar dolar** gereksinim varken Avrupa ve ABD'de evcil hayvan yemine 17 milyar dolar harcanıyor.

Kadınların doğum ve sağlık harcamaları için yılda 12 milyar \$ gerekli. Bu tutar Avrupa ve ABD'de parfüme harcanan paraya eşdeğer.

Geribırakılmış ülkelerdeki insanların yüzde 25'i sağlıklı içme suyundan, yüzde 25'i kendine ait bir konuttan, yüzde 20'si modern sağlık imkânlarına erişimden yoksun.

Türkiye'de nüfusun yüzde 18'i sağlıklı içme suyuna ulaşamamaktadır.

Dünya çocuklarının yüzde 20'si yetersiz besleniyor.

Dünyada 1 milyar insan gecekondu yaşıyor.

Dünyada herkesin temel eğitim alması için sadece 6 milyar \$ gerekiyor, ABD'de sadece kozmetiğe 8 milyar \$ harcanıyor.

Dünyada ordulara ve silahlanmaya 780 milyar, narkotiğe 400 milyar \$ harcanıyor.

Dünyanın en zengin 3 kişinin malvarlığı, 600 milyon nüfuslu geribırakılmış ülkelerin gayri safi milli hasıllarından fazla. En zengin 200 kişinin malvarlığı tüm dünya gelirinin yüzde 41'inden fazla.

Dünyada, 1.2 milyar insan günde 1 dolardan az bir gelirle (açlık sınırının altında) yaşamak zorunda. Bunların yüzde 50'si çocuktur.

BM raporlarından aktaran, Prof. Dr. Muammer Kaya (22 Eylül 2004, Cumhuriyet)

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın
kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

**Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

'F Tipleri AB Onaylı' Diyen Çiçek, Sırtını AB'ye Dayayanlardan Şikayetçi!

F tipleri üzerine, tecrit konusunda nereden nasıl bir eleştiri gelirse gelsin, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in ve bürokratlarını cevabı hazır: "Avrupa Birliği onayladı."

Avrupa Birliği'nin onay ve desteği, Adalet Bakanlığı'nın, önceki ve bugünkü iktidarların sığındığı bir liman, yaptıklarını meşru göstermenin bir aracıdır. Avrupa onaylıyorsa, bu ülkenin insanlarına zulmedebilir, katledebiliriz denilmektedir. Kendi yönetimindeki hapishanelerde 117 insanın ölümünü "AB onayladı" diye açıklayan biri, en basit ifadeyle arsız bir uşaktır.

Avrupa'nın onayındaki siyasi-ekonomik çıkarlar, tecrit ve 117 ölümdeki sorumluluğu ayrı bir konu, bu herkesçe bilinmektedir ve tarihe geçmiştir.

İşe bakın ki, Cemil Çiçek, şimdi de TCK tartışmaları konusunda başkalarını sırtını AB'ye dayamakla suçluyor.

Faşist TCK tasarısı ve zina tartışmaları üzerinde oyun oynadığını söyleyen Çiçek, Bakanlar Kurulu Toplantısı'nın ardından yaptığı açıklamada, "Bir şeyi daha biliyoruz: Belli bir süreden beri Türkiye'nin önüne gelen konular dışarıdan talep yerine **içeriden taleplerin AB üzerinden Türkiye'ye getirilmesidir.**" dedi. Yani, zinanın TCK'ya konulmaması aslında AB'nin değil, içeriden bir kesimin istemiş ve AB istiyor diye dayatılıyormuş.

Demek birileri de arkasına AB'yi almış, "AB böyle istiyor" diye kendi politikalarını yaşama geçirmek istiyor, öyle mi?

Söyleyene bakın!

Çiçek boş yere yakınmasın; oligarşi içindeki it dalaşları, iktidar kavgaları hep böyle yürür. Emperyalistlere en iyi hizmet edenler, sırtlarını dayar, içerde istediklerini dayatır, katliamlar yapar, zulümlerine zulüm katarlar.

Bağımlılık, iğneden ipliğe tüm politikaların emperyalist merkezlerce belirlenmesinin doğal sonucudur bu. Sen 117 insanı açıklamak yerine yalana sarılırsan, ona da Avrupa desteğini kanıt gösterirsen, başkaları da aynısını sana yapacaktır.

Bu bir açmazdır. Tecriti sürdürmek, katliama devam etmek açmazı derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmaz. AKP iktidarı zulmünü AB desteğiyle mazur gösteremez. Tayyip de "biz Türküz, kendi kararlarımızı veririz" efelenmesi yapıyor. Sen daha kendi hapishane modelini dahi yapamıyorsun, Avrupa'nın önüne koyduğu modeli büyük bir zulümle hayata geçiriyorsun. Ama tüm bunlar 117 ölümdeki AKP sorumluluğunu hafifleten nedenler değildir. Aksine, emperyalistler adına bu ülke halkına, bu toprakların devrimcilerine zulüm uyguladığı için suç daha da ağırlaşmaktadır.

Ayakları bu topraklara basan, sırtını Türkiye halkına dayanan sadece biziz, devrimciler. Direnme gücümüz, kendi gücümüze güvenimiz de buradan geliyor. Türkiye'yi yönettiğini söyleyen iktidarın AB ve ABD'ye dayanmadan iktidarını sürdürme olanağının olmadığını kendileri de çok iyi biliyorken, bizim emperyalizmin, oligarşinin büyük kuşatmasına karşı tek başımıza büyük bir direnişi yaratmamızın sırrı da buradadır. Biz bu toprakların insanlarıyız, Cemil Çiçek'ler, Sami Türk'ler, Genelkurmaylar sırtını emperyalizme dayayan ve onların çıkarlarını savunanlardır.

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

TAYAD'lıları Taciz Etme Görevi Türkiye Kamu-Sen'e Mi Verildi?

Geçen hafta direnişlerinin birinci yılında bir etkinlik düzenlediler. Yaz, kış, soğuk sıcak demeden, ölüm orucu direnişinin sesini duyurmak, sansür duvarlarını parçalamak için tam bir yıldır Abdi İpekçi Parkı'nı mesken tuttular. Bu mevziyi kazanmak için daha ilk günden bedeller ödediler, gözaltına alındılar, işkencelerden geçirdiler, çeşitli provokasyonlara tanık oldular.

TAYAD'lı Aileler bu kez de, toplu görüşmeler nedeniyle parkta çadır kuran Kamu-Sen'lilerin polis işbirliğiyle saldırgan tutumlarına maruz kaldılar.

Çadır İzninin Kıstası Ne?

TAYAD'lı Aileler ilk günden çadır kurma izni için başvurular. Emniyetten ve valilikten verilen cevap, "çevre kirliliği" oldu ve bir yıl boyunca soğukta, sıcakta dışarıda beklediler. AKP polisi böylece TAYAD'lıları mücadelelerinden vazgeçirebileceğini hesapladılar, hesap boşa çıktı. "Çevre kirliliği" gerekçesinin bahane olduğu, Kamu-Sen'in hemen çadır kurması ile bir kez daha ortaya çıktı.

1 senenin, yazını kışını çadırsız geçiren TAYAD'lı Aileler'e battaniye bile çok görülürken, Türkiye Kamu-Sen'in Toplu Sözleşme Takip Çadırı'nın açılmasına herhangi bir engel çıkartılmadı. Elbette olması gereken de buydu, hak ve özgürlük mücadelesi keyfi "çevre kirliliği" gerekçeleri ile engellenemez. Ancak faşizmde yasaların kimin için geçerli olduğu, hak arama yollarının kime açık olduğu hep görecedir. Kamu-Sen uzlaşmacı, iktidara yakın duruşu, faşist yönetimiyle iktidarı rahatsız etmeyen bir güçtür. Kısaca hak arıyormuş gibi yapmasında sakınca yoktur, hatta demokrasi vitrini için faydalıdır. Ama TAYAD'lılar çadır kuramaz, onlar en doğal haklarını kullanmak için dahi büyük bedeller ödemek zorunda olanlardır.

Faşist Kamu-Sen Yönetimi TAYAD'lıları Taciz Ediyor

Abdi İpekçi Parkı'nda gözler önüne serilen çifte standart bir yana, parkta tartışmalar da yaşandı. Türkiye Kamu-Sen'in çadırından yapılan yüksek sesli müzik yayınından rahatsız olan TAYAD üyeleri, ikinci gün Kamu-Sen yetkililerine, ziyaretçileriyle bile sohbet etmekte zorlandıklarını anlatıp müziği kısmalarını istediler. Tamam diye cevap veren Kamu-Sen üyeleri, ertesi gün aynı şekilde, "Başbuğ'lar ölmez" höykürüşlerinin yer aldığı şarkıları yüksek sesle çalmaya devam edince TAYAD'lı Aileler bir kez daha kendileri ile görüştüler ve Kamu-Sen yetkililerinin "Rahatsız oluyorsanız, polise şikayet edin. Biz üç senedir burada çadır açıyoruz. Asıl siz sizden rahatsız oluyoruz, siz gidin" cevabı ile karşılaştılar. Yönetimin bu taciz edici tavrına karşı bazı memurlar da TAYAD'lıların da hak mücadelesi verdiğini dile getirdiler.

Bu olayın üzerine 20 Eylül günü Devrim Tiyatroları emekçileri, TAYAD'lı Aileler'e destek vermek amacıyla tecrit ve izolasyonu konu alan iki kişilik kısa bir oyun sahnelediler parkta. Oyunda rol alan Devrim Tiyatroları Yönetmeni S. Orçun Masatçı, "Amacımız, Türkiye Kamu-Sen yetkililerinin TAYAD'lı Aileler'e karşı yapmış olduğu tacize karşı, anti-faşist karşı duruş sergilemektir, biz de sergiledik" dedi. Devrim Tiyatroları henüz parktan çıkmadan, takım elbiseli, 15 kişilik kim olduğu meçhul bir grubun gelip polislerin yanında dizildiği görüldü. Oyun bitince Kamu-Sen çadırından yüksek sesle çalınan "Türkiyem" şarkısı ile taciz sürdü.

Kamu-Sen "hak arama" adına orada bulunuyor ve bir yıldır hak arama mücadelesi veren TAYAD'lılara karşı polisle birlikte hareket ediyor. Kamu-Sen iktidarın polisiyle birlikte hareket ederek mi memurların hakkını arayacak?

Devrim Tiyatroları emekçileri TAYAD'lı ailelere destek verdi

TAYAD'lılardan Çiçek'in Oğlunun Düğününe Protesto 'Siz Düğün Yaparken Biz Cenaze Kaldırıyoruz'

117 evladının cenazesini kaldıran TAYAD'lı Aileler ve Gençlik Dernekleri Federasyonu üyesi öğrenciler, katillerin düğünlerinden birini daha protesto etti. Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in oğlunun gösterişli bir düğünle evlenmesi karşısında "Siz Düğün Yaparken Biz Ce-

naze Kaldırıyoruz" demek için 17 Eylül günü Adalet Bakanlığı önüne geldiler. Uğur Eyilik ve Halit Güdenoğlu isimli öğrenciler yolda gözaltına alındılar. Buna rağmen bakanlık önünde açıklama yapmak isteyen grup, üzerlerinde "Tecriti Kaldırın Ölümünü Durdurun" ve GDF önlükleri olduğu halde, "Tam Dört Yıldır 117 İnsan Öldü F tiplerinde. Siz Düğün Yapıyorsunuz, Biz Cenaze Kaldırıyoruz." yazılı pankartı açtılar. Burada basına yönelik konuşma yapılırken, poli-

sin müdahalesiyle Sevgi Yılmaz, Didem Akman, Nazlıgül Aktaş gözaltına alındılar.

Çiçek ve AKP'liler Patalya Otel'de halay çekerken, bazı bakan eşleri israfın, gösterişin simgesi olmuş Hummer ciple gelirken, okunamayan açıklamada şu çarpıcı sözler yer alıyordu: "Oğluna düğün yapan Çiçek; ömrünün baharında tecritten ölen gençlerimizin sorumlusudur. Oğluna düğün yapan Cemil Çiçek; çocuklarımız ölmesin dedikleri için sokaklarda analarımızın, babalarımızın joplanmasından sorumludur. Oğluna düğün yapan Çiçek; 19'undaki Canan'ımızın Özlem'imizin ölümünden sorumludur. 117 insan 117 can 117 ceset çıktı... Çocuklarının tabutunu taşıyan anaların ahı, öfkesi Çiçek'i rahat bırakmayacak. Tecrit kaldırılana, ölümler durdurulana kadar düğün dernek demeden 117 canı, tecriti anlatmaya devam edeceğiz."

Sayı 125

21

26 Eylül
2004

AKP iktidarına ve Cemil Çiçek'e Çok Yakıştı: Okulu Kapatıp Hapishane Yaptılar

Faşizmle yönetilen, yoksulluğun dizboyu olduğu, devrimci muhalif hareketlerin halkın içinde boy verdiği bir ülkede, en çok hapishane yapılır. F tiplerinin ardından cezaevi kampüsleri açmayı planlayan AKP iktidarının Adalet Bakanlığı yeni binalar yapmanın zaman kaybı olduğunu düşünmüş olacak ki, okulları hapishaneye dönüştürüyor.

Bilecik'e bağlı 3 bin nüfuslu Dodurga'da çok programlı lise olarak yapılan bina üç yıl açılmayınca, Adalet ve Milli Eğitim Bakanlıkları arasında yapılan protokol ile hapishaneye dönüştürüldü.

Yanlış okumadınız; Cemil Çiçek okulu kapatıp hapishane yaptı!

Gerekçe, bu üç yıl içinde yeterli öğrenci olmaması, okulun faaliyete geçmemesi. Belde de okul ihtiyacı çok net, gençler 17 kilometrelik yola gidiyor okul için. Buna rağmen diyelim ki, açılmıyor. Peki neden halkın hizmetine sunulacak başka bir

şey yapılmaz? Örneğin halk 22 Eylül günü NTV'de, "cezaevine razı değiliz, verem hastanesi olabilirdi." diyor,

"kışın çocuklar 17 kilometre okula gidemiyor. Mapushanenin bize bir faydası yok." diye gerçeği dile getiriyor.

Bütün mesele de burada, faşizm halkın ihtiyacını değil, kendi ihtiyacını esas alır. Devletin hapishaneye ihtiyacı var, eğitilmiş, okumuş, hastaneymiş, bunlar hep ikinci plandadır.

İstanbul Barosu'nun 7-11 Eylül tarihleri arasında düzenlediği "Hukuka Felsefi ve Sosyolojik Bakışlar II" sempozyumunda TAYAD'lılar tarafından protesto edilen Cemil Çiçek, ne diyordu; **"Ülkenin ekonomik koşullarına rağmen her bir cezaevi için 20 trilyon lira para harcadık. Bunu da görmek gerekli."**

İşte bu kafa okulları hapishaneye dönüştürüyor. Bu kafanın, hak, hukuk umurunda olmadığı gibi, halkın ihtiyaçları, gençlerimizin insan gibi eğitimi de umurunda olamaz.

Çanakkale Hapishanesi Katliam Davasında Jandarma Bilerek Yanlış Kaset Gönderdi

Katliamcılar Delilleri Gizliyor

19 Aralık 2000 tarihinde Çanakkale E Tipi Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliam operasyonunun mahkemesine 21 Eylül günü devam edildi. 154 tutsak ve 563 "güvenlik görevlisi" hakkında ayrı ayrı açılan davalar geçen duruşmada birleştirilmişti. Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya, operasyon sırasında tut-sak olan ve şu an tutuksuz yargılanan Vefa Serdar ile Avukatlar Be-hiç Aşçı ve Hüdaî Berber katıldı.

Aşçı, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan daha önce istenen operasyon kaseti yerine, morgta çekilen görüntülerin gönderildiği-ni belirterek, "Jandarma Genel Komutanlığı bazı hususları sakla-maktadır." dedi ve kasetin istenmesini talep etti.

Vefa Serdar ise, operasyonun katliam amaçlı olduğunu belirte-rek, operasyonda bir kolunun jandarmanın attığı tüfek bombasıyla koptuğunu anlattı. Serdar, operasyon güçlerinden davacı olduğunu söyledi. Fidan Kalşen'i arkadaşlarının yaktığı iddialarını da yalan-layan Serdar, "Bu iddia doğru değil. Olayın tanıklarından birisi be-nim. Fidan, operasyon başladığında operasyonun durdurulmaması halinde kendisini feda edeceğini söyledi. Operasyon devam ettiği için kendisini yaktı" diye konuştu.

Mahkeme heyeti, Jandarmadan operasyon kasetinin yeniden is-tenmesine, tutuklu olarak yargılanan 6 tutsağın tutukluluk halleri-nin devamına karar vererek, duruşmayı 19 Ekim tarihine erteledi.

Jandarma Katliamını Gizlemek İstiyor

Bayrampaşa katliamında da operasyona katılanların isimleri mahkemeye iletilmemişti, Çanakkale'de de katliam kaseti gizleni-yor. Suçlular gerçeklerin ortaya çıkmasından korkuyorlar. Onlarca işkence, katliam davasında da hep aynı senaryo sahnelendi. Katli-amcılığın, işkencenin devlet politikası olması da işte burada anla-mını bulmaktadır. Mahkemeler bir delili bile duruşmaya getirtemi-yor, tıpkı işkencecileri getirtemedikleri gibi.

Temel Haklar: Katliamı Unutturmayacağız

Duruşmayı kitlesel olarak izlemeye gelen İstanbul Temel Haklar üyeleri çıkışta bir basın açıklaması yaptılar. "19-22 Aralık Katliamı-nı Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı açan kitle, "Adalet İsti-yoruz, Katil Devlet Cezalandırılsın" sloganları attı. Yapılan açıkla-mada katliam günü hatırlatılarak, jandarmanın bilerek mahkemeyi oyaladığı söylendi ve "bizler bu ülkede Adalet İstiyoruz!" denildi.

19-22 Aralık 2000'de Çanakkale Ha-pishanesi kan gölüne çevrildi. Yüzler-ce tutsak kurşunlarla, bombalarla ya-ralandı. Dört tutsak katledildi. 19-22 Aralık'ta kullanılan toplam 20 bin gaz bombasının 5 bini Çanakkale'de kulla-nılmıştı. Bütün ayrıntıları ile ortaya çı-kan, onlarca belge ile kanıtlanan katli-am gerçeği, mahkemelerde zamana yayarak aklanmak isteniyor.

Jandarma Köylüleri Katletti

Gümüşhane - Şiran İlçesi kırsal alanında 18 Eylül günü operas-yon yapan jandarma, domuz avı-na çıkan köylüleri taradı. Olayda 34 yaşındaki Kenan Çubukçu ile 17 yaşındaki Olcay Bayrak öldü, iki köylü yaralandı. Jandarma köylüleri PKK'lı zannetmiş!...

Sık sık böyle yaparlar; "**terö-rist**" sanıp vururlar; halkın can-nının değeri yoktur katliamcı or-dunun gözünde. Burjuva medya dahi Gümüşhane'deki olayı "eleş-tirel" verdi. Onlar için "terörist"se mesele yoktur, sorgusuz sualsiz katledilebilirler. Katliamcılara bu onay ve yetki verildiğinde de ne-rede kimi katledecekleri belli ol-maz. Doğu'da bu şekilde binlerce olay vardır ve çoğu "nasılsa bun-lar da Kürt" diyerek kapatılmış, kayıtlara "PKK'lı terörist" diye geçmişlerdir.

2 köylünün katledilmesinin ar-dından, bütün katliam, işkence olaylarında olduğu gibi, resmi açıklamalar anında halkı suçlar tarzda yapıldı. Gümüşhane Valili-ği'nin açıklamasına bakın:

"Dur ihtiarında bulunulması üzerine silahlı şahıslar mevzilene-rek güvenlik güçlerinin üzerine bir-kaç el ateş etmişlerdir. Güven-lik güçlerince önce havaya ikaz ateşi açılmış, bilahare hedefe ateş edilmiştir."

Otomatiğe bağlanmış, katle-deriz ve savunuruz diyen, katliam-cılığın devlet politikası olduğunu gösteren açıklamalardır bunlar.

Elmaçukur köylüleri ise olayı şöyle anlatıyorlar: "Askerler ço-cuklarımıza Torul'a nasıl gidecek-lerini sormuş, onlar da tarif et-miş. Arkalarını döndüklerinde vurmuşlar. Sonra da kendilerine ateş açıldığı izlenimi vermek için av tüfeklerini alıp havaya ateşle-mişler."

Film senaryosu değil bu! Türkiye gerçeği!

ŞIRNAK'ta OHAL

Şirnak'ta OHAL uygulamaları, yasaklar gündemde. 1990'lı yıllarda "yasaklı bölge" olarak bilinen Şirnak'ta, Jandarma Komutanlığı tarafından tüm il mülki amirlikleri, muhtarlar, köy korucularına gönderilen yazılı emirle, başta Cudi ve Gabar Dağı bölgeleri olmak üzere birçok alan yasaklandı.

Yasak, valilere sınırsız yetkiler veren, faşist sistemin vazgeçilmez bir uygulaması olan İl İdare Kanunu'na dayandırılıyor. Gerekçesi ise klasik, bu bölgelerin "PKK/KONGRA-GEL elemanları tarafından kullanıldığı" şeklinde açıklandı. Oligarşi "teröre karşı mücadele ediyor"; gerillanın ayak bastığı yeri yasak ilan et, köylülerin geçim kaynaklarını kurut, hayatını felç et, yasağa uymayanı da kurşunla "PKK'lı sandık" diye

açıkla!

Kararda, "Bu bölgelerde barınan terör örgütü mensuplarının ihtiyaçları buralara yakın yerleşim yerlerinde sağlanmaktadır. Bu bölgelerde kötü niyetli kişilerin dolaşarak örgüte yardım yataklık yaptıkları, destek verdikleri tespit edilmiştir. Komutanlığımızca belirtilen bölgelerin haricindeki yerlerde hayvan otlatılmayacaktır. Belirtilen bölgelerin dışında hayvan otlatmak, kaçak orman kesmek, envai gezmek ve kaçak kömür nakletmek kesinlikle yasaktır. Aksi durumlarda yasal işlem yapılacaktır" denildi.

Oligarşi demokrasicilik oyunuyla "Kürt sorununda çözüm... Köye dönüş için adım atma" yalanlarını yayıyor, öte yandan 1990'lı yılların her türlü baskı, yasak, imha, kaybetme, işkence politikalarını sürdürüyor. "Küçük de olsa adımlar atılıyor" diyenler, işte bu zulmün üzerini örtmekte oligarşinin objektif olarak yardımcı güçleri haline gelmektedir.

İsmail Karaman'ın Katilleri Görevlerinin Başında

6 Temmuz 2001 günü, Avcılar-Firüzköy'de sokak ortasında siyasi şube polisleri tarafından kurşun yağmuruna tutularak katledilen İsmail Karaman infaz davasına 17 Eylül günü devam edildi.

Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 5. duruşmada sanık polislerin avukatı olarak, eli kanlı katillerin, infazcılarının, avukatlığıyla tanınan İlhami Yelekçi katıldı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele şubesi Polisleri Halil Melengüç ve Erkan Malikoğlu ise "tanık" olarak katıldı. Bozacının şahidi şıracı olmuştu! İşkencecilikleri, katliamcılıkları tescillenmiş TEM polisleri "Evet, bu bir yargısız infazdı, planlanmıştı" mı diyecekti. Tanıklık yapması için çağrılan aynı şubedeki Güngör Yaman ise duruşmaya katılmadı.

Mahkeme sonunda avukatların, sanık polislerin tutuklanması talebi, "bu aşamada gerek olmadığına" karar verilerek reddedildi. Katillerin eli soğutulmamalıydı. Mahkeme 27 Aralık tarihine ertelendi.

İsmail Karaman'ı katleden polisler, bütün infazlarda olduğu gibi, "Dur ihtiyarına uymadığını" söylemişlerdi. Oysa Karaman'ı katledeceklerini o günlerde gözaltına alınan bütün devrimci, demokrat insanlara adeta tebliğ ediyordu siyasi şube polisleri. Türkiye'de hukuk olmadığı için, defalarca yinelenen bu gerçek de katillerin tutuklanması için yetmedi. Şimdi zamanı değildi, gerek yoktu tutuklanmalarına. Sağ ele geçirme amaçları olmadığına bedeninden çıkan on kurşun kanıtlıyor da olsa, katiller tutuklanmazdı. Çünkü AKP iktidarında da infaz, işkence, katliamcılık devlet politikası olarak sürdürülmektedir.

İşkencecilerin Cinneti Devam Ediyor

Cinnet geçiren geçirene. Basında her gün birinin haberi yayınlanıyor. İstisnasız hepsi ya işkenceci polis, ya Özel timciler. Eli halkın kanına bulanmış, manyetolarla çıplak bedenleri sarsmış olanların başka türlü sonu olabilir mi?

19 Eylül günü, kendisini terk eden eşiyle görüşmeye giden **SAT komandosu Mustafa Karaçol**, bir odaya topladığı eşini, kayınvalidesini, kayınpederi ile baldızını vurarak öldürdü, sonra da intihar etti.

Kırıkkale'de görevli **Emniyet Amiri Cengiz Yanık** da aynı gün cinnet geçirenler kervanına katıldı. O da, eşi ile kızının kafasına kurşun sıktıktan sonra intihar etti.

Sosyologlar, psikologlar neden bu tür şeyler yaşandığının tahlilini ciddi olarak yapmazlar, çünkü işkencecilik, katliamcılık gerçeğiyle karşılaşacaklardır. Conilerin Vietnam sendromundan daha az değildir oligarşinin askeri ve polisinin sendromları. Katlettikçe dengesizleşirler. Kullanılıp bir yana atılacak olmalarının depresyonunu da daha katlederken yaşarlar.

*Ey herşeyi gören, bilen ve kaydeden koca tarih; tanışsın.
Zulüm kanımızı içmeye devam ediyor. Al, bunları da kaydet kan
kokan sayfalarına. Kaydet ki, düşmanın kahpeliği,
halkın evlatlarının yiğitliği geleceğe
miras kalsın...*

Maltalar Kan Gölü...

Buca bir "dönemeç"ti. Başlangıçtı. Buca ve onu izleyen 1996 Ümraniye ve Diyarbakır Hapishaneleri katliamları ve Ulucanlar, "Hücre tipi" hapishanelerin önünü açmak için gerçekleştirilmiştir. Ulucanlar, bu anlamda "sondan bir önceki"dir; pek çok açıdan 19-22 Aralık'ın doğrudan provası niteliğindedir.

Buca-Ümraniye-Diyarbakır katliamlarını izleyen Ulucanlar'la en başta tüm tutsak kitlesine gözdağı verilmiştir. Bu gözdağı bazı kesimlerle sınırlı olarak sonuç da vermiştir; "fark koyma" siyaseti bu gözdağının sonucunda ortaya çıkmıştır.

Katliamcılar, tek bir mesaj veriyordu: Direnenin bedeli büyük olacaktı!

Nitekim böyle olmuştur. Direnenler büyük bedeller ödediler ve hala da ödemeye devam ediyorlar. Fakat bu gerçek aynı zamanda oligarşinin Ulucanlar katliamıyla hedefine ulaşmadığının da göstergesidir. Oligarşi Ulucanlar katliamıyla planını hayata geçirmiş ama amacına ulaşamamıştır.

Oligarşinin Ulucanlar'da, Türkiye hapishaneler tarihinde o güne kadar görülmemiş boyutlarda bir vahşete ve katliama başvurusunun amacı, F tiplerini direnişsiz gündeme getirebilmektir. Bu boyutlardaki bir katliamla tutsakları sindirmeyi hedeflemişlerdi.

Ulucanlar'daki devrimci tutsaklar, 26 Eylül'de katliamcıların "ya teslim olacaksınız ya öleceksiniz!" tehditlerine verdikleri cevapla, bu hedefin önüne aşılmaz bir barikat ördüler.

İşbaşında DSP-MHP-ANAP Hükümeti vardı. Ecevit, katliamın arifesinde koltuğunun altında bir "demokratikleşme paketi"yle ABD'ye hareket etmişti. Yolda, "Ulucanlar Hapishanesi'ndeki hareketliliğin ne anlama geldiğine" dair gazetecilerin sorularına "gereken yapılıyor"

cevabını vermişti.

Oligarşi açısından, emperyalizm açısından "gereken" devrimci tutsakların katledilmesi, tüm halkın sindirilmesi idi. Ecevit, Amerikan tekellerini ülkemizde yatırım yapmaya ikna etmek için devrimcilerin cesetlerini sunuyordu.

1999'un 26 Eylül'ünün gece yarısında katliamcılar, 1 aydır süren "koğuş sorunu"nu bahe-ne ederek Ulucanlar'a karşı büyük katliam planını uygulamaya koydular.

Bombalar kurşunlar arasında "teslim ol" çağrıları yaptılar tutsaklara. Tutsaklar, her biri kahramanlaşarak büyük bir direniş gösterdiler. Tutsakların bir kısmı koğuştaki direniş sırasında katledildi. Koğuşa sıkılın köpükler, adam boyuna ulaşmıştı neredeyse. Tüm tutsaklar yaralıydı. Barikatlar yıkıldığında, sağ kalan tutsaklar hapishanenin hamamına götürülerek orada işkenceye devam edildi. Tutsakların bir kısmı da buradaki işkencelerde katledildi.

Vahşette hiçbir sınır tanımama emri verilmişti katliamcılara. Katledileceklerin listesi de vardı ellerinde. Tüm bu vahşet ortamında yine de teslim olmuş bir tutsak kitlesi bulamadılar karşılarında. Son nefeslerini son sloganlarını atarken verdiler.

Bu kahramanca direnişin sonunda İsmet KAVAKLIOĞLU (DHKP-C), Ahmet SAVRAN (DHKP-C), Aziz DÖNMEZ (DHKP-C), Nevzat ÇİFTÇİ (TKİP), Ümit ALTINTAŞ (TKİP), Halil TÜRKER (TKP/ML), Mahir EMSALSİZ (MKP), Önder GENÇARSLAN (MKP), Zafer KIRBIYIK (TİKB), ve Abuzer ÇAT (MLKP) şehit düştüler.

Çeşitli siyasi hareketlerden devrimci tutsaklar, ateş altında birbirlerinin yaralarını sararak, cesetlerini taşıyarak direnirken, bu kahramanca direnişe katılmayan bir kesim vardı. PKK'lı tutsaklar, "Ya teslim olacaksınız, ya

öleceksiniz” diye bağırarak katilamcılarının şefine “biz yokuz binbaşım” diyerek cevap verdiler.

“Yok” tular onlar gerçekten de. Tarihin diren-meyenleri “var” saydığı nerede görülmüştü ki!

PKK’lıların bu tavrını anlamak için 1996 Di-yarbakır Hapishanesi katliamını da hatırlamak gerekir. 1996 Ölüm Orucu, tutsakların zaferiy-le sonuçlanmıştı. Diyarbakır katliamı, bir ya-nıyla bu zafere karşı bir intikam saldırısı, bir yanıyla da PKK’lı tutsakları hapishanelerdeki direniş sürecinden koparma hamlesiydi. 24 Eylül’de görüşe çıkan tutsakların bir koğuşun mazgalını “izinsiz” açması gerekçe gösterilerek kapıaltında sıkıştırılan tutsaklar, özel olarak katliam için getirilen özel timler tarafından dem-ir çubuk, jop ve kalaslarla dövülerek katle-dildiler. 10 tutsak katledildi bu saldırıda. Göz-dağı amacı katliamın biçiminden de anlaşılı-yordu.

İşte bu gözdağı ve tabii PKK’nın izlediği uz-laşmacı çizgi, onları Ulucanlar’da “biz yokuz” deme noktasına getirmişti. Türkiye hapishane-ler tarihinde, dışarıda izledikleri politikalar ne kadar sağcı, revizyonist, reformist, uzlaşmacı olursa olsun, hiçbir hareketin tutsak kitlesi, öy-le bir katliam karşısında sessiz kalmamıştı.

Herkesin hafızasında 19 Aralık 2000 sonrası henüz tazedir. Ulucanlar katliamının ertesi günü de aynıydı.

Burjuva medya katliamı aklama görevini üst-lenmişti. “*Cezaevi Cephanelik*” (28 Eylül 1999, Sabah), “*Cezaevi Değil, Örgütevleri*” (28 Eylül 1999, Milliyet), “*Pusu Kurup Ateş Açtılar*” (28 Eylül 1999, Milliyet) başlıklarıyla, katliamı meş-rulaştırıp alkışlıyorlardı.

Adalet Bakanı Sami Türk, katliamdan sonra yaptığı açıklamada, güvenlik güçlerinin kimseyi öldürmediğini iddia edip “*örgüt içi infaz olabilir*” diyordu.

Milliyet Gazetesi’nin 19 Aralık’ta attığı “*Sahte Oruç, Kanlı İftar*” manşetinin bir “gazetecilik ha-tası” olduğunu düşünenler, aynı Milliyet’in Ulu-canlar katliamı sonrasında attığı manşetlere de baksınlar. Ortada bir “hata”, “yanılgı” yoktur; manşetler burjuva medyanın katliamları destek-leme politikasının gereği idi.

DSP-MHP-ANAP Hükümeti’nin Başbakanı Bül-ent ECEVİT, Başbakan Yardımcısı ve MHP Genel Başkanı Devlet BAHÇELİ, ANAP Genel Başkanı Mesut YILMAZ, İçişleri Bakanı Sadettin TANTAN, Adalet Bakanı Hikmet Sami TÜRK, 19 Aralık kat-liamından önce bu katliamın da yöneti-cisi ve sorumlusu durumundaydılar.

‘Buca Şehitleri Ölümsüzdür’

Ege TAYAD’lı Aileler, 21 Eylül’de Buca Ha-pishanesi önüne karanfiller bırakarak, Ulucan-lar, Diyarbakır ve Buca Hapishaneleri’nde yaşı-mını yitiren tutsakları andı ve katliamların so-rumlularının yargılanmasını istedi.

Hapishane önünde “*Buca katliamını unut-madık ve unutturmayacağız*” yazılı bir pan-kart açan TAYAD’lı Aileler adına Birol Aslan yaptığı konuşmada şunları vurguladı:

“*Tam 9 yıl önce devlet Buca Hapishanesi’ne bir katliam saldırısı ile 3 devrimci tutsağı katlet-ti. Devrimci tutsaklarsa o gün kan can bedeli barikatlarda, göğüs göğüse çatışmalarda diren-mişlerdir... Katliama, devrimciler ölüm oruçla-ryla cevap verdiler. Ölüm orucu direnişimiz de-vam ediyor. AKP’nin devrimci tutsakları yok et-me çabasına karşı mücadelemiz devam edecek-tir...*”

Eylem, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Buca Şehitleri Ölümsüzdür”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganları ile sona erdirdi.

Onlar emperyalizmin ve oligarşinin kendileri-ne verdiği görevi yerine getirmiş, F tiplerinin yo-lunu açmışlardır.

Dört yıldır süren direniş, işte bu sürecin bir de-vamıdır. Buca katliamından bu yana, devrimci tutsaklar o kadar çok şehit, yaralı vermelerine, o kadar bedel ödemelerine rağmen, katliamcılara zafer kazandırmadılar. Türkiye’nin hapishaneler tarihi, oligarşi açısından kan dökücülüğün tarihi, devrimciler açısından ise, kahramanlığın tarihidir. Öldürenler değil, ölen ama yenilmeyenlerdir bu tarihin kazananı. Faşizmin döktüğü kanda boğul-ması esprisi, bu ülkede hayat buluyor. Kimsenin şüphesi olmasın; hapishanelerin kan gölü olduğu bir ülkede, zulüm er ya da geç döktüğü kanda boğulacaktır.

Avrupa Birliği, AKP ve Sol

1

★
Tutarlı bir anti-emperyalist olunmaksızın sol olarak kalmak mümkün değildir. Devrimci hareketin her koşulda dalgalandırdığı anti-emperyalizm bayrağı, hem devrimci olmanın, hem halkın kurtuluşunun olmazsa olmazıdır!
★

Hiç gündemden düşmeyen ve yoksullaştırılan, zulümle inletilen halkımıza demokrasi ve refaha ulaşma yolu olarak sunulan Avrupa Birliği, bugünlerde daha yoğun olarak tartışılmaya başlandı. Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanarak hazırladığımız bu yazı dizimizde, oligarşinin AB serüveni, islamcılardan reformist sola kadar AB'ye kimin nasıl baktığı, ne beklediği ve AB'nin Türkiye halkına ne verebileceği konularını ele aldık.

★★★

Avrupa Birliği'ne üyelik süreci -şimdilik- hızla ilerliyor. Kimilerine göre "tünelin ucundaki ışık" görüldü. Kimilerine göre ise "ulusal bağımsızlığımız" elden gidiyor. Kimilerine göre "yetersiz de olsa demokratikleşme yolunda büyük adımlar atılıyor"... Bu söylemlerin her biri kendi içinde sorunludur; böyle olması da doğaldır, hepsi düzen içi söylemlerdir. Sanki mevcut durumda bir "bağımsızlık" varmış gibi "ulusal bağımsızlığımız elden gidiyor" diyenlerin sözleri ne kadar abes ise, "demokratikleştikimizi" söyleyenlerin sözleri de o kadar abestir; bağımsızlık

gidiyor diyenler nasıl bağımsızlığın varolduğundan hareket ediyorlarsa, demokratikleşiyor diyenler de "iyi kötü de olsa bir demokrasinin olduğundan" hareket ediyorlar. Daha işin başında Türkiye'nin emperyalizm karşısındaki konumunu ve sistemin niteliğini yanlış tesbit edenlerin Avrupa Birliği konusunda doğru bir tutum takınabilmeleri de mümkün değildir.

AB konusunda net ve Türkiye gerçeğinin ifadesi olan tek görüş devrimcilerin görüşüdür; bağımsızlık için mücadele etmeyen sahte milliyetçilerin ve demokrasi için mücadele etmeyen sahte demokratların karşısına, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi pratiğimizle çıkıyoruz. Bu pratiğin, uğruna bedeller ödenen sloganı nettir: Emperyalizme Karşı Bağımsız Türkiye!

Devrimcilerin bu netliğine karşın, Avrupa Birliği meselesi, sağ'da ve sol'da tam bir karışıklığa da yolaçmıştır. Dünün net ayrımları, geçerli değildir artık. Ne egemen sınıflar cephesinde, ne de solda bir hemfikirlik yoktur. Türkiye'yi, bütünüyle emperyalistlerin bir projesi olan Avrupa Birliği'ne sokmak, sadece oligarşinin partilerinin ve burjuva medyada "köşe"leri tutmuş burjuva, küçük-burjuva aydınların görüşü olarak kalsaydı, AB'ye üyelik sorunu da emperyalizme karşı ideolojik-politik mücadelemizin bir parçası olacaktı. Fakat bugün AB'ye üyelik sorunu, aynı zamanda "sol içi" ideolojik mücadelenin konularından biridir.

1980 öncesinin ölçüleri farklıydı, bugün daha farklı ayrışmalara tanık olunmaktadır. '80 öncesinde sol, anti-emperyalizmle özdeşti. Sağ, Amerikancılıktı. Sol, NATO'ya, CENTO'ya karşı olmak, sağ, NATO'ya, CENTO'ya bağlılıktı. Ne yazık ki, bugün Avrupacılık denilince akla gelen kesimlerden biri de soldur. Bu sol, reformist soldur elbette, ama geniş kitleler nezdinde sorun tüm solu töhmet altında bırakacak biçimde algılanmaktadır. Bu yanıyla da, Avrupa Birliği'ne bakış, solun kitlelere kendisini anlatması gereken öncelikli konulardan biri haline gelmiştir.

Sayı 125

26

26 Eylül
2004

Sömürgeci, işgalci, IMF programlarının arkasında duran, gerici, faşist partileri destekleyen bir Avrupa nasıl başka bir ülkeye demokrasi getirebilir?

Emperyalist bir blokun üyeliğini savunmakla solculuk, sosyalistlik nasıl bir arada olabilir?

Avrupacı bir sol, Avrupacı partilerin iktidarlarına karşı ne kadar mücadele edebilir?

Dünyaya Marksizm-Leninizm penceresinden bakanlar için bu soruların cevapları açıktır. Türkiye solundaki AB tartışması, devrimci olup olmama tartışmasıdır.

AB sorunu, soldaki büyük savrulma nedeniyle artık sadece emperyalizme karşı mücadele sorunu değil, aynı zamanda sol içi ideolojik mücadele sorunudur. Revizyonizme, reformizme karşı mücadeleyle emperyalizme karşı mücadelenin birbirinden ayrılmazlığı, işte bu noktada çok somut bir gerçek haline gelmektedir.

AB sorunu kitleler nezdinde sabırlı bir çalışmayı gerekli kılmaktadır; çünkü bir yandan devrimci solun AB'ci olmadığını, devrimci solun anti-emperyalizminin netliğini anlatmak görevi varken, aynı anda kitlelerin AB'cilik konusunda yönlendirildiği çarpık bilgi ve düşüncelerle de mücadele etmek gerekmektedir. Onyıllardır sürdürülen AB'ci propaganda, solun da katkısıyla kitleleri büyük ölçüde etkisi altına almıştır, yapılan anketlerde yüzeysel tercihlerin sonucunda da olsa, halkın büyük bölümünün AB tercihi sonucu ortaya çıkmaktadır. İşsizlik sorunu, demokrasi sorununa düzen içinde çözüm bulmaktan umudu kesilen kitlelerin böyle bir umuda yönelmesi anlaşılabilir değildir. Amerikan ve Avrupa emperyalizminin dünya düzeni dışında kalınmayacağını, artık hiçbir ülkenin bağımsız olamayacağını durmaksızın işleyen bir propaganda saldırısı altında, bunun alternatifini anlatmak ve göstermek, solun, genel olarak solun değil, devrimci solun görevidir. Çünkü yukarıda işaret ettiğimiz gibi, bugün demokratik niteliklerinden dolayı hala “sol” içinde gördüğümüz kimi kesimler, emperyalizme karşı bağımsızlıkçıktan uzaklaşmış, tarihsel anlamda emperyalizme karşı olmak anlamında ilerici değil, gerici bir role soyunmuşlardır. Amerikan emperyalizmine belli ölçülerde karşı çıkan bir yanı sürdürmesine karşın, reformist sol, emperyalizmin egemenliğini onaylayan, meşrulaştıran tarihsel olarak gerici bu politik tercihiyle düzeniçileşmesini pekiştirmektedir.

Görüldüğü gibi, AB sorunu, gerek Avrupa emperyalizmi ve oligarşinin oynadığı oyun açısından, gerekse de soldaki ve kitlelerdeki yanlış-samalar açısından anti-emperyalist mücadelenin ve ideolojik mücadelenin önemli konularından biri olmaya devam edecektir.

Oligarşinin Avrupacılık serüveni

Avrupa Birliği'nin öncesi olan AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu), 1957'de kuruldu. Türkiye o günden beri AET'ye üyelik peşinde. AET, biçim ve yapılanmasını değiştirerek AB oldu. Türkiye hala üyelik peşinde.

Emperyalizmin Türkiye'yi bu birliğin içine almayı ne kadar istediği de, oligarşinin bu birliğe girmeyi ne kadar istediği de her zaman tartışmalı oldu. Çünkü her iki kesim açısından da belirleyici olan ne demokrasi, ne de başka değerler değil, çıkarlarıdır. Avrupa Birliği, Türkiye'nin büyük nüfusu, taşıdığı devrimci dinamikler, ABD'nin truva atı rolünü üstlenmesi, kültürel, dinsel farklılık gibi bir çok nedenle, bu süreci sürdürmekte, oligarşinin denetimi dışına çık-

masına izin vermeksizin uygun bir statü geliştirmeye çalışmaktadır. Oligarşi de işbirlikçi sınıfların ekonomik çıkarlarını ve sömürge tipi faşizmin işleyişini güvence altına almak için AB'ye üyelik sürecini kah hızlandıran, kah yavaşlatan politikalar izlemiştir. Bu nedenle düzen partileri uzun yıllar AB (AET) karşısında ikili oynadı. Ülkemizin en uzun süreli iktidar partileri olan 12 Eylül öncesi AP ve CHP, 12 Eylül sonrası DYP ve DSP, bu ikili politikanın en karakteristik temsilcisi oldular. ANAP'tan MHP'ye kadar iktidar ortağı olan bir çok partinin tutumu da özünde farklı olmadı. Onların zaman zaman hızlı AB'ci, zaman zaman da bu konuda ayak sürüyen politikaları, esas olarak işbirlikçi tekelci burjuvazinin yapılanmasıyla ilgiliydi. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, kendi içinde çeşitli ayrışmalar ve tasfiyeler sonucunda çıkarlarını sağlama aldıkça, düzen partileri daha AB'ci politikalar savundular. Düzen partilerinin AB konusunda “ayak sürmeleri”, hiçbir zaman anti-emperyalist bir muhtevada olmamıştır. Emperyalizmin dayatmalarına karşı çıkmaları hiç bir zaman mümkün değildi, ama işbirlikçiler, bu “birleşme süreci”nde kendilerine düşen payı mümkün olduğunca büyük tutmak için pazarlık yapıyorlardı.

Oligarşiyi AB'ye üyelik sürecinde en çok zorlayan noktalardan biri de faşizmin geleneksel ideolojisidir. Faşizmin ideolojisi, ülkenin sosyal, ekonomik, siyasi, kültürel ve tarihsel özelliklerine göre değişiklik gösterse de, temeli fazla değişmez. Alman faşizmi “Ariyen ırkının üstünlüğü” demagojisini, Yahudi düşmanlığını kullanırken, İtalyan faşizmi “Büyük Roma” düşünü kullanıyordu. İspanya'da Franko faşizmi ise kendini “Hristiyanlığın Kurtarılması” misyonu ile tanımlamıştı. Sloganlar farklı olsa da, temelde hepsi ırkçı, şovenisttir; “büyük devlet” söylemi

Sayı 125

27

26 Eylül
2004

AB ne getirip ne götürecektir? İddialar muhtelif. Ama esas olarak “beklenen” iki şey var; demokrasi ve refah. Oysa her ikisi de Avrupa'da gün geçtikçe azalıyor. Avrupa'nın son 15 yılı, sosyal hak kısıntılarıyla, demokratik haklarda yapılan budamalarla doludur. Bu gerçekler, özenle Türkiye halkından gizleniyor. Burjuva medya da, Avrupacı sol da bunu gizlemekte aynı pratiğin içinde.

hiçbirinde değişmez, buna bağlı olarak “devletin üstünlüğü” tartışılmaz. Şovenizm, Türkiye faşizminin de asli karakterlerindendir ve Kürt düşmanlığında ve Türklerin üstün ve tek belirleyici olduğu düşüncesinde somutlanır. Bunun politikadaki yansıması herkesin çok iyi bildiği o klişede somutlanır: “devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü”! Devlet yapısı demokratik geleneklerle değil, faşist geleneklerle şekillenmiştir. AB’nin önerdiği bazı “kriterler” ise bu geleneklerle çelişmektedir. Kendine güvenen Avrupa burjuvazisiyle, kendine güvensiz işbirlikçi tekelci burjuvazinin demokrasiden, haklardan, çıkarlardan anladığı da farklı olacaktı doğallıkla.

Sonuçta Avrupa emperyalizmi ve Türkiye oligarşisi bunun çözümünü bulmuşlardır. AB’ye uyum yasaları faşizmin yeni maskesi olacak, sistem temelde değişmeden sürdürülecek, aynı zamanda “kriterlere” de görünümde bir uyum sağlanmış olacaktı.

Sabancıardan MHP’ye, “gelenekçi” DYP’den islamcı AKP’ye kadar tüm faşist, gerici partiler işte bu süreç içinde “AB’ye uyum”un savunucusu ve uygulayıcısı oldular. Burada hemen eklemek gerekir ki, Türkiye sağ bu konuda her dönem ikiyüzlü olmuştur. On yıllarca solu “*Türkiye’yi Avrupa’ya şikayet etmekle*”, “*dış mihraklı*” olmakla suçlayan düzen partileri, bu demagojiyle Amerika ve Avrupa emperyalizmiyle işbirliği yaptıklarını, Türkiye’yi Avrupa tekellerinin açık pazarı haline getiren adımlar attıklarını gizlemeye çalışıyorlardı.

Egemen sınıflar, bu noktada manevra yaparak, cumhuriyet tarihi boyunca kullandıkları demagojilerin bazısını geri çekerken, kimilerini daha ileri çıkardılar. Oligarşi, yerine göre, **Atatürkçülük, Avrupacılık, milliyetçilik, Osmanlıcılık, müslümanlık**, hepsini kullanmış ve kullanmaktadır. Uluslararası konjonktür işbirlikçi tekelin çıkarları açısından “AB’ye uyumu hızlandırma” gereğini ortaya çıkarınca, milliyetçilik, Osmanlıcılık, müslümanlık kısmen geri çekilerek “**Batıcılık**” öne çıkarılmıştır.

Emperyalizmin Türkiye’yi bu birliğin içine almayı ne kadar istediği de, oligarşinin bu birliğe girmeyi ne kadar istediği de her zaman tartışmalı oldu. Çünkü her iki kesim açısından da belirleyici olan ne demokrasi, ne de başka değerler değil, çıkarlarıdır.

Sosyal Haklara Saldırı Sırası Hollanda’da

Avrupa ülkelerinde sermayenin saldırıları sürüyor. Sosyal hakların ciddi oranda gaspedildiği ülkelerin arasına her gün bir yenisi ekleniyor. Şimdi sırada Hollanda var. CDA-VVD-D66 koalisyon hükümeti Hollanda tarihinin en büyük sosyal hak kısıtlamalarına ilişkin bir paket hazırladı. Başta sağlık ve sosyal güvenlik olmak üzere çeşitli alanlarda milyarlarca euro tutarındaki paket, 20 eylül günü grev ve gösterilerle protesto edildi. Rotterdam ve Lahey’de toplu taşıma araçları durdu, Zeeland bölgesi ile Rotterdam limanında grevler etkili oldu. Hükümetin sendikaların “meydanlara ineriz” açıklamalarını kale almaması üzerine ise, Türkiyelilerin yoğun yaşadığı Rotterdam’da düzenlenen gösteriye 50 bin emekçi katıldı. 2 Ekim’de Amsterdam’da 100 bin kişilik bir gösteriye hazırlanan sendikalar, sözkonusu reformun sosyal devleti yok etmenin en büyük darbesi olduğu şeklinde değerlendiriyorlar.

Türkiye tarihinde batıcılığın da oldukça gerilere uzanan kökleri vardır zaten. Bugün AB’ye üyelik sürecine uygun olarak 1900’lerin başlarındaki ulusal kurtuluşçuluk unutturulup, mandacılık hakim politika haline getirildi. Çağdaşlık, demokrasi adına Avrupa Birliği’ni savunanların mantığına bakın, Osmanlı’nın batılılaşma yanlılarını ve kurtuluş savaşı yıllarının mandacılarının mantığıyla aynı olduğunu görürsünüz. Daha Osmanlı İmparatorluğu döneminden başlayarak hemen tüm “ilerici” hamleler, “demokratikleşme” girişimleri “**Batılılaşma**” adına yapılmıştır. Emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden küçük-burjuvazinin nihai hedefi bile “*Batının muassır medeniyetleri seviyesine ulaşmak*”tan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, Avrupacılığı, “*Atatürk’ün gösterdiği yolda ilerlemek*” olarak sunmak oligarşi açısından hiç de zor olmadı.

Ekonomisi ihracatıyla, ithalatıyla büyük ölçüde Avrupa emperyalizmine bağlı olan, maaş ödemelerinden yatırımlarına kadar herşeyini Avrupa emperyalistlerinin veya onların da sözsahibi olduğu uluslararası kuruluşların vereceği kredilerle yapabilen bir ülkenin, AB’nin isteklerini yerine getirmekten başka şansı yoktur. Avrupa emperyalizminin isteklerinin hangi gerekçelerle, hangi ideolojik argümanlarla yerine getirileceği ise, sadece bu süreçte kitleleri aldatmanın yöntemleri açısından önemlidir.

Oligarşinin kitleleri aldatmada en büyük yardımcı ise, tarihi neredeyse bütünüyle “batılılaşma” idealiyle şekillenmiş aydınlar olacaktı.

Neonazilerin seçim zaferi ve Alman devletinin ırkçı politikaları

Almanya'nın Saksonya ve Brandenburg eyalet-

lerinde hafta sonunda yapılan seçimlerde, iktidardaki Sosyal Demokrat Parti (SPD) ve Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) oy kaybına uğrarken, Doğu Alman Komünist Partisi'nin devamı olan Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS), her iki eyalette de ikinci güçlü parti oldu. Asıl "şok" ise, Nazi partilerinin yükselişiydi. İrkçı Nasıyonel Demokrat Parti (NPD), Saksonya'da yüzde 9'un üzerinde oy aldı ve 36 yıldır ilk kez parlamentoya girdi. İrkçı Alman Halk Birliği (DVU) de Brandenburg'da yüzde 6.1 oy aldı. Bu sonuçların ardından her iki eyalette de sol gruplar anti-faşist gösteriler düzenledi.

Hartz Reformlarına Tepki

NPD başarısında, seçimlerde SPD-Yeşiller hükümetinin tekellerin isteği doğrultusunda gündeme getirdiği Hartz Reformları'na karşı propaganda-sının bir etkisi olduğu kuşkusuzdur. Faşist parti kitlelerin sisteme olan tepkisini istismar etmiş, tepki oylarını kendine yönlendirmeyi başarmıştır. Tekellerin beslediği faşist partilerin kitlelerin yoksulluğunu kullanması bilinen bir durumdur. Keza SPD'nin oy kaybında da bu reform paketi etkili-dir. Nitekim bu politikalar Doğu Alman kentlerinde onbinlerin katıldığı gösterilerle protesto ediliyor. Doğu Almanyalıların tepkisinde birleşmenin yarattığı hayal kırıklığının da etkisi olduğu açık. Kapitalizmin refah getireceği yalanı ile aldatılan halkın yüzde 20'si işsiz ve

Batıya göre daha düşük ücretle çalışıyor, daha az emekli maaşı alıyorlar...

İrkçılık ve Tekeller

Bu yükseliş sadece Hartz Reformları'na tepkiyle açıklanamaz. İrkçılık hangi zeminde geliyor? Bu sorunun cevabı Alman devletinin politikalarından bağımsız değildir. Tekellerin devleti ırkçılığı kendi eliyle geliştirmektedir. İrkçılık da esas olarak tekellerin dönemsel olarak kullandığı bir olgudur. Avrupa'yı kana bulayan Nazileri vareden de onlar. Sınıfsal olarak Naziler'in hamisi tekellerdir. Tekeller şu an için acil ihtiyaç duymasa da elinin altında tutmaktadır. Tekeller için esas olan çıkarlarıdır, bunun yolu ırkçılığın geliştirilmesiye, bunu yapar. Yok burjuva demokrasisi ise, bu rolü oynar. Almanya tekelleci burjuvazisinin sözcülerinden biri ırkçı saldırıların yoğun olduğu 2000 yılında şu sözlerle ırkçılığa bakışı gayet net anlatmaktadır:

"Yabancı işgücüne ihtiyaç duyulduğu ve onların yeşil kartla Almanya'ya getirilmesinin gündemde olduğu bu süreçte, yabancılara karşı bu tür saldırılar dünyada itibarımızı düşürür. Yatırımcıları korkutur ve bu bizi yalnızlaştırır."

Bütün mesele çıkarları. Tekellerin devleti de politikalarını buna göre belirler. Hükümet tekellerin politikalarını iktidarda uygularken, Nazilerin yükselişi de bunun yan ürünüdür.

İrkçılık, baştan itibaren devletin desteğinde ve denetimindedir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra komünist örgütlemelerin yasaklanmasını "dengelemek" için NPD de kapatılmıştı, ama ardısıra faşist ör-

gütlenmeye her türlü serbestlik sağlandı.

Sola Düşmanlık, Naziler'e Himaye

Naziler, devletin hoşgörüsü, yabancı düşmanı politikalarıyla sağladığı teşvik sayesinde yaygınlaştılar. Bütün partiler için de oy potansiyeliydi onlar. Hiçbir iktidar, ırkçılığa tavır almadı. Çünkü faşistler sola, yabancılara karşıydılar. Yani "düşmanları" ortaklı.

Naziler'in saldırılarının yoğunlaştığı 2000'lerde, **Alman Federal Başsavcısı Kay Nehm**, yabancılara kaldığı bir yurdun Nazilerce yakılması karşısında, "yetkisinin yeterli olmadığını" söylüyor ve görevinin "terörü soruşturmak" olduğunu, "aşırı sağcılar tarafından işlenen suçları soruşturabilmem için yasalarda değişiklik yapılması gerek" diyordu. Yine aynı günlerde; İçişleri Bakanı **Otto Schily**, Naziler için, "devlete karşı değil, örgüt-süzler, otonomlar, liderleri yok, kendiliğinden yapıyorlar" sözlerini sarfediyordu.

Bu açıklamalar aslında devletin politikasıdır. Bu politika sonucundadır ki, ırkçılığın nasıl bir tehlike olduğu, tıpkı Schily'nin yaptığı gibi, bilinçli olarak küçültülmüştür. Örneğin, 1990-2000 yılları arasında Nazi saldırıları sonucu 93 insanın katledildiği, bir çalışma grubu tarafından yapılan araştırmada açıklanırken, ("farklı yaşadıkları, farklı düşündükleri, farklı gördükleri için öldüler" başlıklı rapor) aynı süreç için devletin rakamı ise sadece 29'du. Hem de aynı günlerde Nazi partisi NPD'yi yasaklama tartışmaları yapılıyordu. Elbette bu baştan sona samimiyet-

siz, tepkiler karşısında göstermelik bir tartışmaydı. Devrimci örgütleri bir günde yasaklayan Alman devleti Nazi partisini yıllardır yasaklayamadı.

Devrimcilere karşı her tür demokratik faaliyette yasakları, cezaları gündeme getiren savcılar, içişleri bakanları hangi ideolojiden besleniyorlar? Yasalar bile sola karşı düzenleniyor, Naziler'e el altından özgürlük tanınıyor, ırkçı saldırılar "terör"den bile sayılmıyor, sonra da "ırkçılık niye gelişti" deniliyor. Aynı başsavcılık, dernek faaliyeti yürüten, gazete dağıtan devrimcileri "terörist" diye mahkemelere çıkarıyor, özel timlerle evlerine baskınlar yapıyor.

Devletin iltica yasası, yabancılara yönelik aşağılamaları, terörle mücadele adına çıkardığı yasalarla yabancıları potansiyel suçlu görmesi, özgürlüklere yönelik saldırılar, devrimcilere yönelik düşmanlık, hepsi ırkçılığın geliştiği zemindir. ırkçı Heider'i desteklemek için NPD'nin izinli gösteriler düzenleyip, sokaklarda gamalı haçlar dalgalandırılan Almanya'da, devletin bütün kurumlarının görevi solu, devrimcileri yok etmek, sindirmektir. *"Almanya Naziler için cennet, devrimciler için yasaklar ve baskılar ülkesidir"*.

Devletin "ırkçılıkla mücadelesi" aldatmadır. ırkçılık elbette gelişecektir. Devrimcilere düşmanlık, faşizmin isteğiyle devrimci örgütlenmeleri yasaklamak ırkçılığın devlet tarafından geliştirilmesidir. İflah olmaz sosyalizm düşmanlığı devletin bünyesini kaplarken, ırkçılık neden gelişmesin?

Sola karşı Naziler'i kullanan bir devlet, ırkçılığın gelişmesinde başsorumludur. Bu konuda bir çok örnek, belgeleryle ortaya çıkmıştır. Örneğin; Şubat 2002'de NPD'nin kapat-

ma davası sırasında devletin tanık olarak gösterdiği Wolfgang Frenz'in, **Anayasayı Koruma Örgütü'nün NPD içindeki ajanı** olduğu ve NPD'nin yönetimindeki, tepesindeki isimlerden biri olduğu ortaya çıktı. Yani resmen Nazi Partisi, devlet tarafından örgütleniyordu.

Yine Haziran 2000'de, Thomas Dienel adlı Nazi lideri, Anayasayı Koruma Örgütü'nün kendisini ajan olarak örgütlere yönelik provokasyonlarda kullandığını ve devletten aldığı paraları, Naziler'in örgütlenmesi için kullandığını TV'de açıkladı. Üstelik devrimci örgütler bu Nazi şefinin raporlarıyla yasaklanıyordu.

Almanya Nazizmle Hesaplaşmamıştır

Alman devleti, sermayesi hep ırkçı olmuştur. Nazi düşüncesi, kültürü hiç bitmedi.

RAF'çıları hücrelerde katledenlerle, devrimcilere yasaklar koyanlarla, mültecileri Afrika'da kampta toplama girişimleri ile, yabancı yurtlarını yakanların kimlikleri esasta aynıdır. Naziler gamalı haçlarını açıktan dalgalandırıyor, Alman devleti politikada, polisiye olaylarda, hukukta beyinlerindeki gamalı haçtan feyz alıyor. ırkçılığı NPD ile sınırlamak en büyük hatadır. **Nazi politikaları "demokrasi" kılıfıyla sürdürülmektedir.**

PAZARTESİ GÖSTERİLERİ

Hartz IV Reformları'na karşı Pazartesi gösterileri bu hafta da sürdü. 20 Eylül günü 235 şehirde düzenlenen gösterilere onbinlerce kişi katıldı. Anadolu Federasyonu ve bağlı dernekler, bir çok kentte eylemlere pankartları ile katılırken, Alman emekçileri sosyal hakların kısıtlanmasına karşı boyun eğmeyeceklerini bir kez daha gösterdiler. Emekçiler şimdi 2 Ekim'de Berlin'de yapacakları merkezi gösteriye hazırlanıyor.

Gross-Grau kentine bağlı Kelsterbach semtindeki iltica yurdunda yaşayan ve bacağından sakat olan 79 yaşındaki Dersimli Hani Gelmez isimli kadın, Alman polisi tarafından elleri kelepçelenerek, pijamaları ile 20 Eylül günü Türkiye'ye gönderildi.

Kundakta da olsanız farketmez! Çünkü Gelmez'in işgücü yok, tekerlerin sömürebileceği emeği yok... Mültecilere yönelik tehdit ve terör, ırkçılığın kaynaklarından biridir.

Almanya'nın tarihine bakın, devrimci katliamlarını, devrimcilere karşı baskıları, yasakları görürsünüz. Almanya, ne Hitler dönemiyle ne de bu katliam politikalarıyla hesaplaşmamıştır. Anadolu Federasyonu kampının basılmasında ırkçılığın eleştirilmesine Alman polisinin "neden hep Hitler'i gündeme getiriyorsunuz" şeklindeki tepkisi bunun sonucuydu.

Alman tekelleri ve devleti Hitler dönemini mahkum etmek değil, unutturmak istemektedir. Okullarındaki eğitim buna göre, Hitler vahşetinin kaynağının tekellerin çıkarları olduğunu gösteren filmler yapmazlar örneğin. Ya da tüm sokakları Hitler'i mahkum eden anıtlarla doldurmazlar. Bu tarihle hesaplaşılmadıkça, ırkçı politikalar sürdürüldükçe, ırkçılık engellenemez.

İstanbul Temel Haklar Açılış Şenliği Yapıldı Örgütlü Mücadelede İsrar

Hiçbir baskı, kapatma, yasak, tutuklama politikasının hak ve özgürlükler mücadelesini engelleyemeyeceğinin bir göstergesi olarak, bir süre önce kurulan İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin açılış şenliği 18 Eylül günü yapıldı. Grup Yorum'un da katıldığı açılış, Genel Başkan Nazmiye Kaya'nın konuşmasıyla başladı.

Kaya, kapatılan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin de üyesi olduğunu hatırlatarak, Temel Haklar'ın hak ve özgürlükler mücadelesindeki tavizsizliği nedeniyle hedef olduğunu ve bu nedenle hukuksuzca kapatıldığını belirtti. İstanbul Temel Haklar'ın da hak ve özgürlükler mücadelesinde yeni bir mevzi olacağını dile getiren Kaya, ayrıca 14 Eylül sabahı evinin

siyasi şube tarafından basıldığını ve zorla gözaltına alındığını hatırlattı. Bu saldırının aslında yeni kurulan İstanbul Temel Haklar'a yapıldığını ve son süreçte yoğunlaşan "Adalet İstiyoruz" şiarının İstanbul polisini rahatsız ettiğinin bir göstergesi olduğunu belirtti.

Nazmiye Kaya, son olarak tüm demokratik kurumlara, hak ve özgürlükler mücadelesinde birlik olma çağrısı yaptı. Nazmiye Kaya'nın ardından söz alan derneğin Genel Sekreteri Mehmet Püremiş ise gerek demokratik kurumlara yapılan baskıların arttırıldığı, gerekse F tiplerindeki ölümlerin sürdüğünü, yeni İnfaz Yasası ile baskıların yoğunlaştırılmaya hazırlandığını bir süreçte İstanbul Temel Haklar Derneği'nin kurulmasının önemli olduğunu dile getirdi.

Açılışın bir diğer konuşmacısı olan, 1 Nisan hukuksuzluğunda tutuklanan Temel Haklar üyesi Çayan Güner'in annesi Saadet Güner de, örgütlülüğün öneminden söz ederek, gençlerin ailelerini örgütlü mücadeleye katması gerektiğini söyledi. Açılış Grup Yorum'un tükleriyle sona erdi.

Mersin Temel Haklar 2. Yıl Etkinliği

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 2. Yılı 15 Eylül günü saat 12.30'da dernek binasında bir basın açıklaması ve müzik dinletisiyle kutladı. Yapılan açıklamayı yönetim kurulu üyesi Murat Türkmen okudu. Açıklamada yaşanan hak ve özgürlük gasplarının çözümünün mücadelesinde görüldüğü için derneğin kurulduğu dile getirilerek, "1 Yıldır hak ve özgürlüklerimiz için mücadele ediyoruz" denildi. Mersin emekçi halkına Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde birleşme, örgütlenme çağrısı yapılan açıklamanın ardından müzik dinletisi verildi.

Polisin yasal bir derneğin basın açıklamasında, kuruluş kutlamasında dahi kapı önüne yığınak yapması, hak ve özgürlük mücadelesinin neden gerekli olduğunun göster-gesiydi.

Sayı 125

31

26 Eylül
2004

Gazi Temel Haklar Kuruldu

Gazi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, kuruluşunu 16 Eylül günü Grup Yorum'un kampanya konserinde duyurdu. 3000 civarında kişinin katıldığı etkinlikte konuşan Gazi Temel Haklar Başkanı Zeynel Şişe, derneğin Okul Caddesi'ndeki yerinde faaliyetlerine başladığını belirterek, "Onurlu bir geçmişe sahip mahallemizde bizler de onurlu mücadelemizi sürdürmeye devam ediyoruz." dedi. Gazi Temel Haklar'ın emekçi Gazi halkının derneği olduğunu söyleyen Şişe, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Gazi Temel Haklar yoksul

halkımızın derneği... Gazi Temel Haklar gelecekları karartılmak istenen gençlerimizin derneği... Gazi Temel Haklar, ezilen halkımızın derneği olacak.

İşsizliğin, açlığın, zulmün çığ gibi büyüdüğü ülkemizde onuruna sahip çıkanların yanında olacağız. Onlarla beraber hak ve özgürlüklerimize sahip çıkacağız. Hayalini kurduğumuz o güzel günlere ulaşacağız. Bu derneği birlikte kurduk ne olursa olsun birlikte yaşatacağız ve mahallemizin sorunlarına birlikte sahip çıkıp çözümler üreteceğiz."

Derneğin faaliyet alanlarına

ilişkin de bilgi veren Zeynel Şişe, kadınlar, gençler, esnafar komisyonlarının kurulacağını ve çeşitli kursların faaliyete geçirileceğini söyledi.

"Sorunlarımız çok bunu biliyoruz." diyen Şişe, "Ama çok iyi bildiğimiz bir şey daha var ki birlikte üstesinden gelebileceğimiz bir sorun yoktur." sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Adres: 75. Yıl Mahallesi
Okul Caddesi No: 73

Armutlu Güz Şenliği'ne 1500 kişi katıldı

Yozlaşmaya Karşı Direnişçi Armutlu Kültürü Yabancılaşmaya Karşı Pir Sultan Geleneği

Yaşam direnişler içinde örgütlendi burada. Barınma hakkı direnişlerle kazanıldı bu topraklarda. Ve Küçükarmutlu halkının bedellerini ödeyerek yarattığı direniş gün geldi, yıkımla karşı karşıya gelen, yolu, suyu, elektriği verilmek istenmeyen tüm gecekonduculara örnek olarak gösterildi; Armutlu gibi direnirlerse kazanabilirlerdi... Armutlu bir kültürün, geleneğin adıydı, bu yoksul gecekondu'nun adı ölüm orucunda da direnişle anılmaya devam etti.

Armutlu'da bu kez, yozlaşmaya karşı direniş kültürünü, yabancılaşmaya karşı Pir Sultan geleneğini kökleştirmeyi hedefleyen şenlik vardı. Pir Sultan Abdal Gençlik Komisyonu tarafından bu yıl ilki düzenlenen ve geleneksel hale getirilmesi hedeflenen 1. Geleneksel Armutlu Güz Şenliği 19 Eylül'de Armutlu Cemevi'nde yapıldı.

Armutlu, Türkülere Kapılarını Açıyor

Açılış konuşmasıyla başlayan şenlikte, halkın türkülerini söyleyenler vardı. Mazlum Çimen, Pinar ve Tolga Sağ, Bilgesu Erenus, Ahmet Yakup, Kısmet Yıldız, Ümit Yılmaz, Beyhan Aksoy, Sevcen Orhun, Grup Yorum, Kıvırcık Ali türkülerini, deyişleri ile katılırken, Hozat ve Tokat Semah Ekibi de Alevi kültürünü semahlarıyla

yansıttı.

İlk olarak sahneye çıkan Ahmet Yıldız, yaptığı konuşmada, Armutlu'nun herkesin gündemine girdiğini hatırlatarak, "Küçükarmutlu umudu, yaşamı her zaman farklı yansıtmıştır. Armutlu'nun gençleri kendilerine dayatılan yoz kültüre karşı direnme geleneğini her zaman devam ettirmeleriyle birer örnektirler" dedi.

Daha sonra türkülerini seslendiren Pinar Sağ, bundan sonra her zaman, Armutlu'da yapılacak her etkinlikte yer almak istediğini belirtti. Hemen sonra ise Tolga Sağ sahne alarak, değerlere, kültürümüze sahip çıkacak ve bu felsefe uğruna mücadele edecek insanlara ihtiyaç olduğunu belirtti. Hemen sonra deyişler söyledi.

Bilgesu Erenus ise mahalle halkının yakından tanıdığı, onlardan biri olarak şenlikte yerini aldı. Heyecandan dizlerinin titrediğini belirten Erenus'un, direniş şehitlerini kastederek, "onları siz uğurladınız, size ne mutlu. Ama benim için çok zor. Burada onları görüyorum, Kulaksız kardeşler, Şenay, Gülsüman ana, Osman, Ümü, 'Cesetlerimizi çiğnemedi savaştılarımıza dokunamazsınız!' diyen Sultan, Zeynep Arıkan, Nail ve Sevgi... Şöyle diyordu Sev-

gi 'Ekmeğimizi bölüşemedik halkım, seninle canımızı bölüşüyoruz'..." şeklindeki sözleri, yoğun alkışlarla karşılandı. Erenus şarkılarının ardından, son olarak "Onları unutmayın unutmayın" sözleriyle programına son verdi.

Tokat Semah Ekibi'nin ardından, Madımak şehitlerinden Nesimi Çimen'in oğlu Mazlum Çimen çıktı sahneye. Oradaki yangını taşıyordu seslendirdiği türküler.

Mazlum Çimen'in ardından ise gencecik bedenleriyle zalime meydan okuyan Canan ve Zehra'nın babası, Ahmet Kulaksız bir konuşma yaptı. İki canı bu topraklarda ölümsüzleşmişti, bir başkaydı Armutlu onun için ve; "Herkesten ölüm orucu savaşçısı olmasını bekleyemeyiz ya da senelerce hapis-te onurlu bir şekilde yatmasını. Ama hepimiz çocuklarımızı vatanına, halkın kültürüne sahip çıkan evlatlar olarak yetiştirmek zorundayız. Bu kültür için çok bedel ödedik, bu bedeli Pir Sultanlar ödedi, İmam Hüseyinler, Mahirler ödedi. Hepimiz çocuklarımıza onların kültürünü, kültürümüzü öğretmeliyiz." diyordu konuşmasında. İki yiğit, iki onurlu evlat yetiştirmiş olmanın haklı gururuyla. Kulaksız'ın, "hepinizi Canan ve Zehra'nın sıcaklığıyla kucaklıyorum" sözleriyle birlikte kitle, alkışlar ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla cevapladı O'nu.

Ardından, Ümit Yılmaz, Sevcen Orhun, Kısmet Yıldız, Hozat türkülerini seslendirdiler. Yorum'dan önce sahneye çıkan Kıvırcık Ali türküleriyle halkı,

Anadolu'nun ezilmiş, yoksul topraklarına götürürken, son olarak, "herkes türkü söyler, herkes birşey söyler

ama Grup Yorum olmak başka birşeydir" diyerek, yerini Grup Yorum'a bıraktı. Yorum'un coşkulu marş ve türkülerine kitle hep birlikte katılırken, "Adalet İstiyoruz" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Resimlerle Direnen Armutlu Tarihi

Armutlu Cemevi bahçesinde yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla düzenlenen etkinliğe Armutlu

halkı, ölüm orucu gazileri, ölüm orucunda hayatını kaybedenlerin aileleri, şehit ve tutsak yakınları katıldı. Bir de fotoğraf sergisi vardı şenlikte.

Armutlu halkı kültürünü, topraklarında yaratılan destanı sahipleniyordu ve unutmuyordu. Bunun en iyi göstergesi; sahneye asılan "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı ve girişe asılan "Dünden Bugüne Armutlu" yazan, üzerinde Pir Sultan'ın, Mahir'in, Kaypakkaya'nın, Denizlerin ve Armutlu'da ölümsüzleşen Şenay Hanoğlu, Gülsüman, Canan-Zehra ve Hüsnü İşeri'nin, gecekondü direnişlerinin, ölüm orucu eyleminde Armutlu'da yaşanan anlara ait fotoğrafların yer aldığı pankarttı.

"Dünden Bugüne Armutlu" direniş demektir.

Alibeyköy'de yıkım kararı

Evimize Sahip Çıkmak Yıkıma Direnmektir

Alibeyköy, Gülsuyu ve Gülensu gecekonduları yıkımla karşı karşıya. Gülsuyu ve Gülensu halkının bir kısmının evleri, okul, park yapılacak gibi gerekçelerle yıkılmak isteniyor. Bu konuda Büyükşehir Belediyesi'nden muhtarlıklara tebligatlar yapılmış durumda. Halk, tamamen keyfi şekilde ortaya çıkan bu yıkım kararına karşı ne yapacağını tartışırken, belediyeye dilekçe verdiler.

Alibeyköy'de Yıkım Kararları Tebliğ Edildi

Göz göre göre sel altında bırakılan Alibeyköy merkezde bulunan bazı dükkanlara ve Karadolap Mahallesi'ndeki bir çok binaya, yıkım için tebligatlar geldi. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin "halkın gönüllü katılımıyla yıkım olacağı" yalanı da böylece ortaya çıktı. Kimseyle evinin değerini vermedikleri için, halk yıkıma gönüllü olmadı. Halkın sorunlarını çözmeyen, dereyi ıslah etme yerine, ranta yer açma hesapları yapan AKP'li belediye, halkın yaşamını altüst etmeye, sokağa atmaya hazırlanıyor.

18 Eylül günü yapılan tebligatlar, evlerin boşaltılması için 7 gün süre verirken, halk kendilerine hiçbir açıklama yapılmadığını, bilgilendirilmediklerini belirterek karara tepki gösteriyor. Halk, kendi evleri yerine ne yapılacağını dahi belediye tarafından açıklanmadığını belirterek, daha önce aynı şekilde yaşanan yıkımlar sonucu işyeri yapıldığını hatırlatıyorlar. Haklılar, çünkü bu ülkede hiçbir gecekondü yıkımı, hal-

kın daha sağlıklı konutlara kavuşması için yapılmamıştır, hep rant, peşkeş geçerli olmuştur.

Karara Halkın Katılımı Yok!

Belediye bu yıkım kararını alırken, halka sormadı, onaylarını almadı. Sadece "verdiğim istimlak sadakasına razı olun" dayatmasında bulundu. Selden sonra yaptığı yardım da, zihniyetini gösteriyordu. Sadaka niyetine bir miktar para ve iki yatak! Yapılan değer tesbitinde de evin kaç katlı olduğu, tapu vb. olup olmadığı değil, üzerinde işgal ettiği arsa bedeli üzerinden ödemeyi dayatarak evleri resmen yok pahasına gaspetmek istedi.

Alibeyköy Halkı; Direnmeliyiz!

Bu iktidar, bu düzenin belediyeleri hiçbir icraatında insanı düşünmez, yoksullardan yana olmazlar. Önce göz göre göre selin vurmasını beklediler, sonra bunu yıkım için bahane yapıyorlar.

Bu pervasızlığa karşı mahalle halkı olarak direnmekten, birlikte hareket etmekten başka yolumuz yoktur. Onlarca gecekondü direnişi böyle kazandı. Ya evlerinizi kaybedecek verilenle yetineceksiniz, ya da sahip çıkacaksınız. Sahip çıkmak, direnmektir. Halk olarak bu güce sahibiz. Biz teslim olmadıkça kondularımızı başımıza yıkamazlar.

Sayı 125

33

26 Eylül
2004

'Paranın Gücü' Önünde Boyun Eğmeyeceğiz!

dönem müca-
delesini sür-
düren devrim-
ci gençlik,
okullarında

Üniversiteler yeni bir eğitim-öğretim yılına kapılarını açmaya başladı. Tabii ki bizler tüm halk çocuklarının yüksek öğrenim görmesini isteriz. Fakat bir diploma olsun da nasıl olursa olsun, gençlik nasıl olursa olsun da demiyoruz.

Her geçen sene bir önceki seneyi aratır hale gelmiştir. Ticarethanelere çevrilmiş üniversiteler, bilimden uzak eğitim, har(a)çlar diye başlayan sorunlar listesi uzayıp gidiyor. Belki bu yazıyı okuyan üniversiteli arkadaşlar "ne kadar da karamsarsınız" diyebilirler. Bu, karamsarlık değil önümüzde duran gerçekliktir. Ve bu gerçekliği görmeden ve bu sorunları çözmeden bilimsel bir eğitim alabilmek imkansız görünmektedir.

Egemenler; üniversiteleri özellikle 1980 sonrası yoğun bir şekilde baskı altına alarak, gençliğin duyarlı, düşünen, sorgulayan yanını yok etmek istediler. YÖK ve uygulamaları en genel anlamda bu hedefe yöneliktir. Üniversite gençliğine gitar çalmak, türkü söylemek, halay çekmek gibi komik gerekçelerle; toplumsal sorunlara karşı duyarsız olmadıkları için basın açıklaması yapmaktan, gösteri düzenlemekten dolayı soruşturmalar açılmakta, cezalar verilmekte.

Özellikle 1980 öncesinde daha aktif bir şekilde mücadele içinde olan gençlik, 80 sonrası dayatılan yozlaştırma ve kişiliksizleştirme politikalarından ne kadar etkilense de gençliğin mücadelecisi, düşünen yanı tüketilemedi.

1987'deki Nisan direnişlerinden geçen yılın 6 Kasım-13 Mart Kızılay direnişlerine kadar her

yaşadığı sorunları ve ülkesinin sorunlarını dile getirmeye, çözüm üretmeye devam ediyor.

Egemenler, YÖK ve polisle baskı altına almayla çalıştığı gençliği susturabilmek için şimdilerde de "PARANIN GÜCÜNÜ" kullanmaya çalışıyorlar. Yıllardan beri üniversiteleri ticarethaneler haline getirip öğrencileri müşteri gibi gören zihniyet, son olarak basın açıklaması yapan, slogan atan öğrencilerin burslarının kesileceğini müjdelledi!.. Kısacası "Düşünürsen, bursunu keserim, beş parasız kalırsın" dayatmasıyla karşı karşıyayız. Tam da AKP İKTİDARI'nın kafa yapısını ortaya koyan bir uygulama. Tıpkı fabrikalarda sendikalaşan işçilere "Sendikaya üye olursanız hepinizi işten atarız" dedikleri gibi.

Dini imanı para olmuş bu iktidarlar, gençliği de kendileri gibi zannediyorlar. Ama gençlik böyle olmadığını gösterecektir.

Gelinen bu aşamada düşünülmesi gereken bu dayatmaların nasıl boşa çıkarılacağı; nasıl alt edileceği olmalıdır. Bu dayatmaları alt edecek gücümüz var. Bu güç örgütlülüğümüzdür. Ancak örgütlü ve ısrarcı bir mücadele sonucu haklarımıza ulaşabiliriz. Çünkü biliyoruz ki bugün egemenler karşımıza böyle dayatmalarla çıkma cesaretini örgütsüzlüğümüzden alıyorlar. İşte bunun için örgütlenmeliyiz. Örgütlü bir güç, sorunlarını çözmenin, bu pervasız, mantıksız dayatmaları püskürtmenin yolunu bulur.

Sayı 125

34

26 Eylül
2004

Okullar çürük

Yönetenlerin akılları daha çürük!

17 Ağustos depreminin üzerinden beş yıl geçti. İstanbul'da binlerce binanın depreme dayanıksız olduğunu tesbit etmek için uzman olmaya da gerek yoktu. Bu binaların en başında da devlet binalarının geldiği artık belliydi.

Buna rağmen, okul binalarına ilişkin resmi bir rapor, ancak depremden beş yıl sonra hazırlanabiliyor.

Hem de... hem de okulların açıldığı gün.

Rapora göre İstanbul'da 30 okula ait 54 binaların depreme karşı dayanıksız olduğu belirlenmiş ve okullar, 20 Eylül'de, yani açıldıktan birkaç

gün sonra boşaltılmaya başlandı.

Aylardan beri boş duran okullarda hiçbir çalışma yapma, tam okulların açıldığı gün, binaların depreme dayanıksızlığı aklına gelsin.

Şimdi, boşaltılan, kapatılan okulların öğrencileri, çevre okullara dağıtılıyor. Bu da başlı başına pek çok sorun demek zaten. Mesela, bir yerde, okul sıraları liseli öğrencilere göre yapılmış, o sıralara ilkokul öğrencileri oturtuluyor. Öğrencilerin boyları kara tahtaya yetmiyor. Evlerinden çok uzakta. Servislerde bir karmaşa.

Bu ülke böyle yönetiliyor işte.

Veliler, haklı olarak soruyorlar; madem böyle birşey yapacaklardı, üç aydır niye yapmadılar?

Yapmazlar; yöneticilerin bir kısmı tatildeydi, AKP'nin ise tek derdi **kadrolaşmaydı**, kim uğraşacaktı binaların depreme dayanıklılığıyla?

İşkencecilerin 'Kitle' Çalışması

Kayıtlarını yaptırmak için memleketlerinden gelen öğrencileri, üniversite kapılarında okul yönetiminden, öğrenci arkadaşlarından başka bekleyenler de var.

Ellerinde bir broşür, kah okul içinde, kah bir öğrencinin yanında yalanlarını kusarken görüyoruz onları. Broşüründeki her cümle yalan. Broşürü verirken söylediği her kelime başka bir yalan.

Meydanlarda öğrencileri adeta büyük bir zevkle copluyan, gözaltına alan, işkence yapan polis, broşür dağıtıyor gençlerimize. Broşürlerde "terör-uyuşturucu-fuhuş" konusunda öğrenciler aydınlatılmıyormuş(!)

İnsanın kahkahalarla gülesi geliyor.

Acaba "Kahraman Türk Polisi"nin Çakıcı maceraları da anlatılıyor mu broşürde? Veya, "AB'ye uyumlu işkence yöntemleri" diye bir başlık var mı? Veya Genelev patroniçeleriyle polis şefleri arasındaki akçalı ilişkilerin, uyuşturucu ticaretine eskortluk yapan özel tımcilerin hika-

yeleri anlatılıyor mu?

Eğer bunlar yoksa, polisin broşürü çok eksik demektir. Bugün bu ülkede çocuğa bile sorsanız uyuşturucu-fuhuş işinin nasıl, kimlerin himayesinde döndüğünü söyler.

Broşürün "terör" bölümü de malum; öğrenci gençliği örgütlenmekten, mücadeleden uzak tutmak için dernekler bile "öcü" gösterilir orada.

"Rehberi" polis olanın sonu, klavuzu karga olanın sonuyla aynıdır.

Koçlar'ın, Sabancılar'ın bekçileri, Manukyanlar'ın, Çakıcılar'ın "iş ortakları", işkenceci psikopatlar kalkmış gençlerimize ahlak dersi verecek, onları "tehlike"lerden koruyacak. Kendilerinden büyük tehlike mi var gençlik için?!

Madem üniversitede okuyan gençlere bu kadar değer veriyorlar da, **acaba** Çevik Kuvvet polisleri üniversite önünden geçerken niye "**işte burası, hain yuvası**" sloganını atıyorlardı dersiniz? Veya, daha kısa süre önce, sahte belgelerle yapılan 1 Nisan operasyonunda niye o kadar gençlik derneği üyesi gözaltına alınıp tutuklandı?

Üniversite kapılarında boşuna dolanmayın. Yalanlarınızı satacak kimse bulamayacaksınız.

Sayı 125

35

26 Eylül
2004

Komplocu Polis İşbaşında

Tüm gençlik dernekleri gibi, **Amasya Gençlik Derneği** de okulların açılmasıyla faaliyetlerini yoğunlaştırmaya başladı. Tabii polis de!

Amasya Gençlik Derneği üyesi Senem Koca, Amasya'ya gelişinin hemen ardından 2 sivil polis arabası ve 4 sivil polis tarafından günboyu takip edildiğini duyurdu.

Senem Koca yaptığı açıklamada ayrıca, hapishanelerden kendisine gelen mektuplarını, yırtılmış bir şekilde, kapısının önüne atılmış olarak bulunduğunu anlatıyor ve şöyle devam ediyor:

"Bununla da yetinmeyen polisler annem ile birlikte pazara gittiğimizde önce takip edip daha sonra kimliklerimize bakmak istediler. Bunun üzerine annem kimliğini neden istediklerini sordu. Beni çok iyi tanıyan sivil polisler, pazarda hırsızlık olayları olduğunu ve **esmer olduğumuzdan ötürü çingeneye benzediğimizi** söylediler. Bu aşağılık taciz karşısında annemin tansiyonu yükseldi ve hastaneye götürdük.

Kimliklerimize baktıktan sonra kusura bakmayın diyerek ve dalga geçer bir tavırla güldüler.

ler. Annem de hırsızları kimliklerinden mi tanıyor sunuz, biz sizin ne yapmak istediğinizi biliyoruz, bir hırsız damgası vurmadığınız kalmıştı dedi. Daha önce de 'kötü yola düştü' diyerek etrafa yayıyorlardı... Annem, beni ve kızımı rahat bırakın dedi, polisler de gülerek yanımızdan ayrıldılar."

Senem Koca, bu tacizlerin ardından 19 Eylül'de yanında okulundan bir arkadaşıyla birlikte Aras Kargo'dan adına gelmiş bir koliyi almaya gittiğinde "hakkında gıyabi tutuklama bulunduğu" gerekçesiyle gözaltına alındı. Adına gelen kolide "Adalet İstiyoruz Sahte Engellerle tutuklananlar serbest bırakılsın" yazılı el ilanları bulunan Senem Koca'ya karşı poliste de tehditler sürdürülmüştür. Koca'nın onursuz arama ya tavrı alması üzerine tutuklayıp hapishaneye göndermekle tehdit edilmiş, yanındaki arkadaşını psikolojik baskı yapılmıştır. Koca, aynı gün çıkarıldığı savcılıktan serbest bırakıldı.

Hiç kuşku yok ki, Amasya'nın tüm hırsızları, uğursuzları bu sıralar oldukça rahattır. Çünkü Amasya polisinin bütün işi gücü, Gençlik Derneği'nin üyeleri hakkında iftiralar üretmek, komploolar düzenlemek!

Birlik ve ülke çapında örgütlenme

İki sayıdır devrimci bir birlik oluşturulması, oluşturulacak bu birliğin devrimcilerin sürece müdahalesi ve saldırıların karşısında durulması açısından bir merkez işlevi görmesi konusunu ele alıyoruz. Türkiye solunun son iki-üç haftadaki eylemliliklerine bakan herhangi birinin bu ihtiyacı çok daha kuvvetle hissedeceğine inanıyoruz.

Mücadele, aynı kapsamda veya benzer taleplerle bir çok eylem ve buna rağmen istenilen etkiyi yaratmaktan uzak bir pratik şeklinde cereyan etmektedir. Siyasi hareketlerin tek tek şu veya bu konuda eylemleri, kampanyaları olabilir, devrimci bir birlik oluşturulduğunda da bunlar olacaktır; ama birleştirilebileceklerin birleştirilememesi, aynı konuda daha güçlü bir yüklenme mümkünken bunların bölük pörçük kalması, siyasi hareketlerin bağımsız faaliyeti gerçeğiyle değil, ancak devrimci hareketlerin **birlikte mücadeleyi örgütlemekteki yetersizliğiyle** açıklanabilir.

Tecrit, baskınlar, hukuksuz gözaltı ve tutuklamalar, iş kazası denilen katliamlar, Irak, Filistin gündemi, gerilla mücadelesinin sürdüğü bölgelerde köy boşaltma, infaz gibi baskıların yoğunlaşması; bunlar devrimci, demokratik güçlerin birlikte kampanyalar örgütleyebileceği konular değil mi?

Kimse buna hayır diyemese de, pratik de olan budur. Reformist solun ve bunların etkisi altındaki demokrat kesimlerin “ayrı durması”, izledikleri politikanın sonucu olan bir tercih durumundadır. Peki devrimcilerin en azından bu kapsamdaki mücadeleleri birleştirememesinin nedeni ne? Devrimci yapılar bu konuda bir merkez oluşturamadıkları ve diğer devrimci demokrat güçler üzerinde bu yönde bir baskı oluşturamadıkları için dağınıklık, dağınıklığın doğal sonucu olan etkisizlik sürüyor. Devrimci bir birlik oluşturulmasında hayat ısrar ediyor.

Devrimci bir merkez oluşturma önerisi, bu örgütlenmeyi **tüm ülkeye yayma** düşüncesiyle birlikte ele alınmalıdır.

Ülke genelinde örgütlenme anlayışından kaçılmamalıdır. Merkezi yerlerden başlayarak en küçük yerleşim birimlerine kadar bu birlik yaygınlaştırıldığında, **sol potansiyeli** ülke çapında **toparlayıp harekete geçiren** büyük bir güç açığa çıkacaktır.

En önemli ülke ve dünya sorunlarında, sadece İstanbul’da az sayıda insanın katıldığı eylem-

lerle tavır belirlemiş olmaktan çıkmak için örgütlenmenin **ülke geneline yaygınlaşması** zorunludur. Böyle bir yaygınlığa sahip olmayan bir örgütlenmenin “mücadelesinin”, politik yönlendiriciliğinin son derece cılız ve etkisiz kaldığı ortadadır. Eylem yapılan konuların çapıyla, önemiyle, yapılan arasındaki büyük uçurumu böyle bir birliği ülke genelinde yaygınlaştırarak kapatabiliriz.

Birliğin ülke çapında ayaklarını oluşturmak düşüncesi, devrimci bir birlik önerisinin ana hallerinden biri olmakla birlikte, halen mevcut olan **Koordinasyon için de geçerlidir** kuşkusuz. Çünkü birliği yaygınlaştırmanın mantığı ve ihtiyacı her ikisinde de aynıdır.

Bu konu uzun süredir Koordinasyon’un gündeminde olmasına karşın somut bir adım atılamamaktadır.

Koordinasyon, Türkiye solu için önemlidir. Geçen sürede kendi çapında önemli bir misyon üstlenmiştir. Bir başka nokta, olumsuz birlik geleneğimiz içinde kendi içindeki tüm yetersizliklerine karşın olumlu bir halka olmuştur. Koordinasyon’dan çekip gidenler bunu görememiştir. Koordinasyon içinde de hala Koordinasyon’a hakettiği bu önemi vermeyenler vardır.

Koordinasyon kendini geliştirmek zorundadır. Ülke çapında örgütlenme de bunun bir parçasıdır. Koordinasyonu geliştirmekten, güçlendirmekten kaçınmak, ne amaçlandığını tartışılır hale getirir. Çünkü ÖDP örneğinden biliyoruz; Koordinasyon’un gerek örgütlenmesini, gerekse de mücadele alanını genişletmesinin önünde adeta bir barikat gibi dikilen ÖDP’ydi. Bunun nedeni daha sonra anlaşıldı; zaten içinde durmaya niyetinin olmadığı ve dahası dağıtmayı düşündüğü bir yapıyı niye geliştirsindi ki?!

Kimseye böyle bir niyet yüklemiyoruz; ama subjektif niyet böyle olsun veya olmasın, Koordinasyon’un geliştirilmesine engel olmak, nesnel olarak onun zayıflamasına ve giderek dağılmasına yolaçar.

Koordinasyonu ülke çapında örgütlenme önerisine karşı getirilen gerekçeler ise, açık ve anlaşılır olmaktan uzaktır. Orada herkes siyasi kimliğiyle yer alıyorsa, o kimliklerin merkezi olarak bunu hayata geçirmemesi için hiçbir gerekçe olamaz; (tabii klasik grupçu, küçük hesaplar dışında).

Faşizm sorununu gündemine alan bir birlik-

ten sözediyoruz. Ve bundan kaçılıyor. Sa-
dece şu sorun etrafında birlik anlayışı yer-
leşmiş durumda adeta. Neden?

“Ben kurdum, ben yaptım, öncüsü be-
nim” diyebilmek için, kendi dışındakiler-
den gelen önerileri boşa çıkarmak, akıllı
bir taktik sayılıyor. Bundan çıkılmalıdır. Bu
iddiasızlıktır, küçük hesaplar yapıp büyük
düşünmemektir.

Eğer iddiasızlığın da dışında, reformist-
lerin kanadı altında oluşturulacak birlikle-
re katılma hesaplarıyla devrimci birliğe
karşı çıkılıyorsa, bu devrimcilik adına da-
ha da büyük bir sorumsuzluk ve yanılıdır.

“Demokrasi platformu” gibi adlar altın-
da kurulacak birlikler, eski seçim birlikle-
rinin daha geri bir versiyonu olmaktan
öteye geçemez. Yeniden aynı deney mi
tekrarlanmak isteniyor?

Emek Barış Demokrasi Bloku **ne oldu?**
Demokratik Güçbirliği **ne oldu?** Açıklaya-
mıyorlar bile. Herkes birbirini kullanmak
istedi, o kadar. Başka hiçbir siyasi sonuç
elde edilememiştir. Varsa açıklansın. Siya-
si bir cenaze durumundaki Karayalçın’ı
güçlendirmekten başka kimin işine yara-
dı? Bir ipte birkaç cambaz oynamaz. Şim-
di bu cambaz oyununa devam ediliyor.

Bu ve benzeri birliklerin ciddiyeti yok-
tur. O kadar ciddiyetten yoksundur ki, bi-
leşenleri, daha kurulduğunun ertesi gün
farklı tellerden çalmakta ve bu durum ay-
larca sürebilmektedir. Birliğin ne olduğu,
ne kadar sürelik olduğu konusu bile hiçbir
seferinde birlik bileşenleri arasında hemfi-
kir olunan bir konu olamamıştır. Faydacı-
lık, fırsatçılık hesaplarından bunlar tartışıl-
mamaktadır bile.

Devrimci bir merkez mi oluşturulacak,
yoksa halkın mücadelesini geliştirmeye
hizmet etmediği açık olan bu birlikler mi
tekrar edilecek? Devrimci birlik önerisine
verilecek cevap, aynı zamanda bunun ce-
vabı olacaktır. Basit hesaplardan, birileri-
nin peşine takılmaktan, günlük politikalar-
dan vazgeçilsin. İlkeli, kurallı olalım. Birbi-
riyle oyun oynamayan, birbirini kullanma-
ya çalışmayan, öncülük komplekslerini
değil devrim iddiasını öne süren, iktidar
diye bir derdi olan bir anlayışla devrimci
bir birlik oluşturalım. Türkiye devrimci so-
lunun gücü bugün görülenden daha fazla-
dır; ülke çapında örgütlenmiş bir devrimci
birlikle bu gücü açığa çıkaralım.

Kürt halkının hakları böyle savunulamaz!

Diyarbakır Büyükşehir Beledi-
ye Başkanı Osman Baydemir,
“13 maddelik barış planı” açıkla-
mış. (Milliyet, 21 Eylül 2004)
Milliyet yazarı Hasan Cemal, bu
planı büyük bir keyifle “Silahlara veda vakti” diye
sunuyor.

Bakın ne istiyor Baydemir:

“İlle de af adı konmayacak bir yasal düzenle-
meyle, hapisteki ve dağdaki PKK’lıların **normal
hayata dönüş** kapılarının açılması... Üst düzey
yöneticiler için farklı düzenlemelerin öngörülmesi;
**siyaset yasakları, İskandinav ülkelerine sığın-
ma hakkı** gibi...”

“Apo’nun tecridinin aşamalı olarak kaldırılma-
sı, zaman içinde İmralı’dan bir başka cezaevine
naklinin mümkün olup olmadığı...”

“Barış planı”ymış; bu olsa olsa, bir halk adına
emperyalistlerden **merhamet dilenme planı** olur.
“Barış” diye diye nereye gelindiğinin trajik bir ör-
neğidir Baydemir. İmralı’da tecriti kaldırırsın bile di-
yemiyor. “Aşamalı” olarak kaldırılmasını istiyor.
Sana mı kaldı oligarşi yerine “aşamalar” koymak?

PKK yöneticileri için “**siyaset yasağı konulsun**”
diyebiliyor. Sana mı kaldı yasak konulması aklını
vermek. Sen kimden yanasın?

Talepte bulunmuyor, adeta yalvar yakar... tecrit
“aşamalı” kaldırılınsın, seçim barajı “**hiç olmazsa
yüzde 6 - 7’ye indirilsin**” derkenki ruh haline ba-
kın. “**Hapiste yatan 6 bin PKK’lıdan bini hasta...
Cumhurbaşkanı da devreye girebilir.**” diyen ruh
haline bakın.

Bir de “**Bu çağda silahla özgürlük talebi ol-
maz.**” gibi koca koca laflar ediyor. Bu çağ dediğin
hangi çağ senin? Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de
açık işgal altında yaşayan halklar neyle talep ede-
cekler özgürlük haklarını.

Senin gibi zalimlere yalvarıp yakarak mı?

Bu sözler, **Kürt halkına hakarettir. Şehitlere
hakarettir. Boşu boşuna öldünüz** demektir. Oli-
garşinin şefaatine sığınmaktır.

Türkiye solu, Türkiye devrimcileri bu politikaya
prim veremez. Sol, açık ve kesin biçimde “**bunlar
halk adına savunulamaz!**” diyebilmelidir. Böyle
demokratlık olmaz, “barış politikası” adına yapılan
bu rezilliklere son verilmelidir.

Kürt sorununun çözümü devrimde, sosyalizmededir!

PKK'da Stratejik Tıkanma!

Kısa bir hatırlatma olması açısından yazımızın önceki iki sayıda yayınlanan bölümlerinin alt başlıklarını sıralayalım:

- Barış politikasının iflası...
- Sömürgecilik teorisinin ve sadece bölgedeki mücadeleyle sonuç alma anlayışının iflası...
- Bölge devletlerine dayanma politikasının iflası
- Emperyalizme dayanan politikaların iflası
- "Türkiye'nin temel sorunu Kürt sorunudur" teorisinin iflası
- Birlik politikasının iflası
- Sosyalizmin eleştirisi adı altında inkarcılığın iflası

Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Bu sonuçlar, PKK'da somutlanan Kürt milliyetçiliğinin 27 yıllık pratiğinin sonuçlarıdır. Temeldeki yanlış, başka yanlışları beslemiş, bir açmazı diğeri izlemiştir. Türkiye solu ve özel olarak da Kürt milliyetçiliği, bu iflas tablosundan devrimci çözümü çıkarmak zorundadır.

Türkiye solu, PKK önderliğindeki mücadelenin askeri ve kitlesel açıdan sağladığı gelişmenin etkisi altında, ulusal sorunun devrimci çözümünü tartışmayı rafa kaldırmıştı adeta. Kuşkusuz ulusal sorunun bir düzeye kadarki çözümü mutlaklaştırılmazdı. Milliyetçilik temelindeki bir mücadelenin hiç bir halkı nihai anlamda kurtuluşa götüremeyeceği açık olsa da, ulusal kurtuluş temelinde Kürt milliyetçiliğinin ayrı örgütlenmesi, ayrı mücadelesi bir haktır. Kürt milliyetçiliği bu hakkını kullandı, kendi tarihsel tecrübesini yaşadı.

27 yıllık bu tarihsel tecrübenin ortaya koyduğu sonuç da, bugüne kadar yaşanmış tecrübelerden farklı olmamıştır. Marksist-Leninistler'in PKK'nın mücadelesine yönelik tüm öngörülleri zaman içinde doğrulanmıştır. Yazımızın başında kısaca hatırlattığımız iflaslar bunun kanıtlanmasından başka bir şey değildir. Tarihsel tecrübenin en kesin sonuçlarından biri, milliyetçilik temelindeki bir mücadelenin iktidarı ele geçirse bile, ya devrimci bir çözüme yöneleceği ya da emperyalist sistem içinde kalacağıdır. PKK, devrimci bir çözüme yönelmediği için ilerici,

demokratik niteliğine rağmen, açmazları içinde boğularak geline nokta sistem içi bir hareket konumuna savrulmuştur.

Osman Öcalanlar'ın çıkışı da bu tıkanmanın ilanıdır. PKK bugün esas olarak Osman Öcalan çizgisiyle aynı zemindedir. Eğer Kürt halkının çıkarları doğrultusunda yürümek istiyorsa bu zeminden çıkacaktır. Bu zeminden çıkmak, devrimcileşmektir. Çıkmamak Osman Öcalanlaşmaktır.

Daha önce de belirtmiştik, Osman Öcalan çizgisiyle kıyaslandığında, PKK ileri bir konumdadır, desteklenmelidir. Ama bu herşeyi açıklamıyor. İktidar hedefinden vazgeçip, yüzünü egemen sınıflara dönenlerin Barzani-Talabani-Osman Öcalan çizgisinden başka gidecekleri yer yoktur. PKK bu yanıltan dönmek durumunda. Bundan dönülmediğinde mevcut durumda Osman Öcalanlar'a göre "dahi ileri bir politik konumda" olması, PKK'yı daha geri bir konuma düşmekten kurtaramaz.

Kürt sorununun devrimci çözümü, bugün daha fazla geçerli ve daha fazla günceldir. Bu çözümün olmazsa olmazı ise, emperyalist sistemin bir parçası olmayı ve oligarşik iktidarı reddetmektir. PKK'nın gelip tıkanıldığı nokta da burasıdır.

Kürt milliyetçiliğinin 27 yıllık teori, politika ve pratiğinin kendi sistematiği içinde incelenmesi, PKK'nın politikalarının iflasının "silahlı mücadelenin iflası" olmadığını gösterir. Tersine, PKK tüm gelişmesini silahlı mücadelede ısrar ettiği dönemde sağlamış, silahlı mücadeleyi temel mücadele yöntemi olmaktan çıkıp pazarlıkta kullanılacak bir "koz" haline getirmesine, barış-ateşkes politikalarını stratejik hale dönüştürmesine paralel olarak gerilemeyi yaşamaya başlamıştır. Özcesi, kazanımlar silahlı mücadelenin, iflas, barış-uzlaşma siyasetininindir.

Aynı şekilde, bağımsızlık ve iktidar hedefi, PKK'nın gelişmesinin temeli olurken, bunların terkedilmesi PKK'nın tıkanıklıklarını iflasa dönüştürmüştür. İflas, iktidar mücadelesinin değil, milliyetçiliğin, uzlaşmacılığın iflasıdır.

Eğer bu mücadele sürecinde Kürt halkının ulusal kimliğini kazanmasında büyük mesafeler katedilmişse, eğer Kürt halkının önemli bir bölümü mücadele saflarına kazanılmışsa, bunda

belirleyici olan silahlı mücadele ve bağımsızlık, iktidar hedefidir. Bunlar olmaksızın bu gelişmelerin sağlanması mümkün değildi. PKK'nın silahlı mücadelesiyle aynı süreçte reformist Kürt milliyetçi örgütlerinin ne durumda olduğu, ne gibi gelişmeler sağlayabildiği bunun somut, ölçülebilir kanıtıdır.

PKK, politik ve askeri tikanıklıklarının asıl nedenlerini görmeyerek tikanıklıktan çıkışı, siyasi hedeflerini sürekli küçültmekte bulmuştur. Ancak PKK'nın attığı hiç bir geri adım, emperyalizm ve oligarşi tarafından yeterli görülmemiş, daha fazlası istenmiştir. Bu süreç biliniyor. Bugün ise artık geriye çekilecek yeri de kalmamıştır PKK'nın. Oligarşi imhayı, **yokolmayı** dayatıyor. Devrim mahkum edilmiş, "evrimci mücadele temeldir" denilmiş, "zor" mahkum edilip "demokratik mücadele" denilmiş, silahlı savaş mahkum edilip barış denilmiş, bağımsızlık, federasyon, herşeyden vazgeçilmiş, dil serbestliğine kadar gelinmiş. Adeta PKK'nın savunacağı, uğruna savaşıacağı bir şey bırakılmamış. Ateşkesi bozma kararı karşısında bizzat Kürt milliyetçi kesimler içindeki tepkiler de bir yanıyla bunun göstergesidir. Ve oligarşi işte bu zeminde PKK'yı yoketmek istiyor ve bu yönde mesafe katediyor. Bu zeminden çıkmak, **devrimi** hatırlamak, iktidar için savaşımdır. Bu zeminden çıkmak, Marksizm-Leninizm'e dönmektir.

Aksi, imhayı, askeri, politik olarak yokoluşu getirecektir.

Milliyetçilik, kendi yarattığı kazanımları da kendisi görmektedir. Kürt halkının ulusal taleplerini, ulusal kurtuluş özlemini tarih sahnesinde, sınıflar mücadelesinin gündeminde tutmanın tek yolu, artık sadece devrimci bakış açısıyla sürdürülen bir mücadeledir. Marksist-Leninist bakış açısıyla savunulmayan ulusal talepler, emperyalizmin manevraları ve dayatmaları arasında kendine yaşam şansı bulamaz.

Emperyalizmin ve oligarşinin PKK'yı tasfiye ederek, "Kürt sorunu"nun içini boşaltmaya, çarpıtmaya ve sonuçta inkara yönelik politikalarını boşa çıkarmanın tek yolu, sınıfsal temelde örgütlenmek, sınıfsal temelde mücadele etmek ve ulusal ve sınıfsal kurtuluşu birlikte ele almaktır.

Sınıfsallık, soruna egemenler-ezilenler çerçevesinden, emperyalizm ve halklar çerçevesinden bakabilmektir. **Sınıfsallık**, Kürt ulusal sorununun çözümünü, Kürt yoksullarının sömürden kurtuluşu sorunuyla birlikte ele almaktır.

Bu devrimci bakış açısı, "Kürt sorunu çözümü"nü emperyalizm ve oligarşiyle görüşme masalarında değil, mevcut iktidarın yıkılarak

yerine tüm halkların ortak **devrimci halk iktidarının** kurulmasında arar.

► **Kürt sorununun devrimci çözümü perspektifiyle hareket etmek, milliyetçiliğin yolaçtığı zaafırları ve tahribatları gidermenin de tek yoludur**

Kürt sorununun devrimci çözümü perspektifiyle hareket etmek, milliyetçiliğin yolaçtığı zaafırları ve tahribatları gidermenin de tek yoludur

"Ezilen ulus milliyetçiliği dahil her türlü milliyetçilik", sınıf mücadelesinin önüne engeller çıkarır. Türkiye gibi çok uluslu ülkelerde, emekçi halkı böler, halkın emperyalizme, sömürüye karşı mücadelesini nihai anlamda güçsüzleştirir, iki ulustan halkın emekçilerini burjuva milliyetçi ideolojisinin empoze edilmesine açık hale getirip sınıf bilincini köreltir.

Bunlar Marksist-Leninist teorinin yüzyıllık mücadelelerden çıkardığı teorik sonuçlardır. PKK pratiği de bu teorik sonuçları çürüten değil, kanıtlayan bir pratik olmuştur.

PKK'nın yaptığı gibi, ulusal sorunu emperyalizmden soyutlayarak, onu iki uluslu devletin **iç sorunu** olarak ele almak, emperyalist sömürgeciliği gizlediği gibi, **ayrı örgütlenme, ayrı mücadeleyle**, halkı milliyetler temelinde ayırarak oligarşi karşısında güçsüzleştirmiştir.

Ayrı örgütlenme ve ayrı mücadelenin çıkmasını PKK da bir noktadan sonra kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu çıkmazdan kurtulmak için de bir dönem "Türkiyelileşme" politikası ortaya atıldı. "Türkiyelileşme" Kürt milliyetçiliği açısından önemli bir kavramdı. Ama bu kavram da pragmatik ve propagandif amaçlara kurban edildi.

"Devrimi gündemden çıkarıp, her sözün başına da sonuna da barışı koyanlar;

iktidar mücadelesini gündemden çıkarıp üçüncü alan, sivil toplum diyenler; halktan umudu kesip yüzünü egemen sınıflara dönenler, Kürt halkını ancak Barzani-Talabani çizgisine götürebilirler."

(Amerikan İmparatorluğu Milliyetçilik ve Demokrasi, s. 127)

Türkiyelileşmenin neden gerçekleşmediğinin muhasebesi bile, Kürt milliyetçiliğine açmazının kaynaklarını gösterebilirdi. Fakat Kürt milliyetçiliği, Türkiyelileşme sorununa zaten yüzeysel yaklaştığı için böyle bir muhasebeye de gerek duymadı. **Devrimcileşmediği için Türkiyelileşemedi.** Türkiyelileşmek, devrimcileşmektir; ulusal soruna Marksist-Leninist yöntemle yaklaşmaktır. Bu yapıldığı sürece Türkiyelileşmek altı doldurulamayan bir söylem olarak kalmaya mahkumdu ve öyle de olmuştur.

Milliyetçilik temelindeki ayrı örgütlenmeye karşı **"Birlikte örgütlenme"**nin savunulması, PKK ve sömürgecilik teorisinin diğer savunucuları tarafından yıllarca **sosyal şovenizm** olarak eleştirildi. Ortak örgütlenmeyi savunmak, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmaya karşı çıkmak gibi gösterildi. Bu düşünceler de, sömürgecilik teorisinin iflas ettiği noktalardan biridir. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluşuna iktidar sorunu açısından bakanlar için ortak örgütlenme, ortak mücadele tartışılmaz bir gerekliliktir. 27 yıl sonra sömürgecilik teorisinin sahipleri bile artık ayrı örgütlenmeyi savunamayıp, ayrı örgütlenmeyle sonuç alınamayacağı gerçeğine çarpıp "Türkiyelileşmekten" söz ediyorlarsa, sosyal şovenizm eleştirilerinin de boş eleştiriler olduğu açık demektir.

Çok uluslu bir ülkede milliyet temelinde ayrı örgütlenmenin temel zaafı, her milliyetten tüm halkı **ortak bir politika ve hedef doğrultusunda harekete geçirememesidir.** PKK pratiği bunun ilk değil, ama yeni bir kanıtı olmuştur. Milliyetçiliğin diğer bir zaafı ise, Kuzey Kürdistan'dan Batı'ya, Akdeniz'e göçetmiş büyük Kürt kitlelerini **"cephe gerisi destek gücü"** olmanın ötesine taşıyamamasıdır. Çünkü bunu sağlayacak tek şey de sınıfsal bakış açıydı. Milliyetçi bakış açısının devrim sürecinde yolaştığı zaafılar, ezen

ve ezilen ulusun emekçilerinin demokratik halk devrimi hedefinde birleşmesiyle aşılabılır.

Milliyetçiliğin halkın mücadelesi açısından yarattığı zaaf, elbette ayrı örgütlenme-ayrı mücadeleyle sınırlı kalmamıştır. PKK'nın milliyetçiliğin kaçınılmaz sonucu olan **pragmatizm** temelindeki politika yapış tarzı, sadece kendisini değil, bir bütün olarak solu yıpratmış, solun ilkeleleri, değerleri konusunda tarihsel prestijini zedelemiş, şovenizm zemin sunmuştur. Solun adaleti, üslubu, eylem anlayışı PKK nezdinde tartışılır hale getirilmiştir.

PKK bu konularda **olumsuz bir örnek** olarak verilmektedir. Bu pratiğin olumsuz sonuçları, devrimci teori ve kültürde aşınmalara, kitleler nezdinde devrimciliğin itibar kaybetmesine ve meşruluğunun tartışılmasına neden olmuştur.

Kürt halkının ulusal haklarını savunmak ayrı bir şey, bu milliyetçi, pragmatik çizgiyi güçlendirmek ayrı bir şeydir. Bu çizgiyi güçlendirmek, devrimi güçsüzleştirmek.

► **Halkın iktidarı kurulmadan Kürt sorunu çözülmez; iktidarın yolu ise, devrimdir!**

Öcalan, emperyalizmin ve oligarşinin dayatmasıyla Suriye'den çıkarılıp Roma'ya geldiğinde, ilk açıklamalarında "otonomi" istiyordu. Avrupa emperyalizminin "bağımsızlıktan" resmen vazgeçmenin karşılığında bunu destekleyeceği umulmuştu. Ama Avrupa ne otonomi talebini destekledi ne de Öcalan'ı barındırdı ve ünlü "Roma yürüyüşü" İmralı'da son buldu. İmralı savunmalarında artık ne otonomiden, ne federasyondan söz edilmiyordu. Kısa süre sonra "demokratik cumhuriyet" adı altında oligarşik devlet içinde yer alma teorileştirildi.

Öcalan'ın her teorisinde hala bir cevher görmekte ısrar edenler, onun demokratik cumhuriyetinin oligarşik cumhuriyete tekabül ettiğini görmek istemediler. Faşizmin iktidarının yıkılmasından söz edilmiyorsa, iktidar için savaşmak mahkum edilmişse, sözü edilen cumhuriyet nasıl demokratik olabilir? Öcalan demokratik cumhuriyet derken, **demokratik devrimden** söz etmiyor. Kürt milliyetçiliğinin teorisinde "demokratik devrim=Kürt sorunu"dur. Kürt sorunu da eşittir dil sorunu...

Kürt milliyetçiliğinin "demokratikleşme" politikalarına yedeklenen sol da demokrasi sorununda kendi teorisini kaybetmiştir. "*Kürt sorunu çözülürse, demokrasi sorunu da çözülür*" teorisinin kabulü bunun ifadesidir. Bu düşüncenin

Kürt ulusal sorununu çözmenin yolu anti- emperyalist, anti-oligarşik devrimle, halkların birleşik mücadelesiyle kurulacak

bir halk iktidarındır. Halkın iktidarını hedeflemeyen her yol, PKK pratiğinde bir kez daha görüldüğü gibi, eninde sonunda Kürt halkını düzene hapsedir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için de, devrim tek yoldur.

yanlışı, tutarsızlığı, Türkiye gerçeğiyle ilgisi-
nin olmadığı ortaya çıkmıştır.

İktidar mücadelesini reddedip “sivil toplum-
culuk”tan medet uman Kürt milliyetçi hareketi,
Türkiye’de **devleti, faşizmi** analiz edemiyor. Ve-
ya yaptığı analizler subjektif ve yanlıştır. Kâh
Güney Afrika’nın sivil itaatsizlik eylemleri, kâh
Zapatala’nın başkent yürüyüşü örnek alınıyor.
Emperyalistlerin Filistin sorunu için hazırladığı
“yol haritasına” öykünüyor. Bütün bu öykün-
melerin iflasının altında ise, Türkiye faşizmini ve
oligarşik devlet yapısının analizini doğru yap-
mamak vardır.

Faşizmin ve devletin doğru analizi gösterir ki,
sorun iktidar sorunudur. Kürt milliyetçiliğinin ve
ona yedeklenen solun **zayıf noktası, iktidardan,
iktidarla birlikte devrimden uzaklaşmaktır**. İkti-
dardan uzaklaşıldığı noktada konjonktürel de-
ğişikliklerden medet umulmaya başlanmıştır.
1991’den beri böyledir bu. Osman Öcalan’ı ya-
ratan da bu çizgidir. Tek fark, Osman Öcalanlar
konjonktürü değerlendirmekte daha açık bir tut-
um izlemek istiyorlar.

Irak’taki Barzani-Talabani işbirlikçiliği çizgisi,
Irak’ın işgaliyle girmede gündeme. **1991 Körfez
Savaşı sırasında**, PKK önderliği Türkiye ile em-
peryalistler arasında bir tercih söz konusu oldu-
ğunda Kürtlerin **“daha demokratik bir koca”**
olarak emperyalistleri tercih etmesi gerektiğini
söylüyordu. Osman Öcalanlar o zaman söyle-
nen bu “kocaya kaçmaktan” başka bir şey yap-
mış değiller. Ancak PKK’nın kitlesiyle gözü ka-
maşan solun bazı kesimleri, yıllar boyunca
PKK’daki bu teorik çarpıklıkları görmedi, eleş-
tirmede; tersine giderek bu çarpık teorilerin bir
parçası haline geldi. Bağımsızlık anlayışından,
demokrasi perspektifinden uzaklaştı.

PKK’nın mücadelesinde iktidar hedefiyle bir-
likte doğal olarak daha pek çok şey kaybolmuş-
tur. Şimdi herkes yeniden devrimci teoriyi hatırla-
mak, ulusal sorunun devrimci çözüm yolunu
görmek zorundadır. Değilse, PKK’nın sürüklen-
mesi de, beraberindekilerin sürüklenmesi de
sürecektir.

Ortak mücadele, ortak iktidar, bugün daha
güçlü ve kesin bir biçimde savunulmak duru-
mundadır. PKK’nın iflasının başta Kürt halkı ol-
mak üzere tüm halk nezdinde bir moralsizliğe,
mücadeleye inançsızlığa dönüşmesini engelle-
mek için de bu şarttır. Ulusal sorunun devrimci
çözümü, buna uygun bir örgütlenme, buna uy-
gun bir strateji, buna uygun bir politika ve bun-
ların ifadesi olan **birleşik devrimci savaş pers-
pektifiyle** hayat bulur.

Ulusalılık, **“kendi dilimizde eğitim, yayın ol-
sun”** demekten, hatta **“devletimiz olsun”** de-
mekle özdeşleştirilemez. O dil serbestliğinin
hangi çerçevede gerçekleştiği, o devletin nasıl
bir devlet olacağı belirler ulusalılığı. Eğer, dil ser-
bestliğini, tüm diğer ulusal haklardan, sınıfsal
taleplerden vazgeçip düzenle uzlaşma karşı-
lığında istiyorsanız; o artık **“ulusal kurtuluşçu”**
bir tavır olmaktan çıkar. Ulusal kurtuluşculuk
**anti-emperyalist muhtevadan ayrı düşünüle-
mez**. Günümüzde **ulusal kurtuluşculuk, devrim-
ciliktir**. Devrim ve sosyalizmin dışında ulusal
kurtuluş yoktur.

İlerici bir burjuvazi aramak artık bir çuval pi-
rinç içinde tek bir taş aramak gibidir. Bu anlam-
dadır ki, **ulusal bağımsızlık mücadelesi, ezilen
halkların mücadelesidir**. Bu sınıfsal zemin esas
alındığında daha açık görülür ki, “ulusal çıkar-
lar” için mücadele **devrimci mücadeledir**.

**Halkların birliği ve emperyalizme, oligarşie
karşı halkın iktidarı için ortak örgütlenme, or-
tak mücadele** dışındaki tüm yollar, emperyalist
sisteme çıkar. Anti-emperyalist, anti-oligarşik
devrim stratejisi, farklı milliyetlerden halkımızı
tek bir hedefte birleştiren tek devrimci strateji-
dir.

Kürt ulusal sorununu çözmenin yolu oligarşik
cumhuriyet içinde yer almak değildir, Avrupa ve
Amerika’ya yaslanmak değildir. Çözmenin yolu,
**devrimci halk iktidarıdır. Anti-emperyalist, an-
ti-oligarşik devrimle, halkların birleşik mücade-
lesiyle kurulacak bir halk iktidarıdır**. Halkın ikti-
darını hedeflemeyen her yol, PKK pratiğinde
bir kez daha görüldüğü gibi, eninde sonunda
Kürt halkını **düzene hapseder**. Halkımızı emper-
yalizmin ve oligarşinin düzenine mahkum etme-
yen bir politikayı savunmak, Marksizm-Leniniz-
mi savunmakla mümkündür. Bu tarihsel koşul-
lar altında kurtuluş umudu milliyetçilikte değil,
devrim ve sosyalizmde yaşamaya devam et-
mektedir.

PKK milliyetçiliği, milliyetçi varoluş koşulla-
rını da inkar ederek Kürt halkına bugün **“ulusal
kurtuluşa dayalı milli devletlerin devrinin ka-
pandığını”, “ulusların kendi kaderini tayin
hakkının olmadığını”** empoze etmektedir. Bu
Kürt halkını emperyalist düzene hapsedmekten
başka bir şey değildir. Ulusal kurtuluşun ve
ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunul-
ması da bugün milliyetçiler değil, devrimcilerdir.
ÜKKTH bugün de geçerlidir; sorun ÜKKTH’nın
uygulanmasının koşullarını yaratmaktır, ki ikti-
dar ve devrim sorunu da işte burada gündeme
gelmektedir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin
hakkı için de, **devrim tek yoldur**.

Sol, iktidar savaşını birbirine karşı değil, oligarşiye karşı verir!

Dersim’de,

- “Barış politikası” adına,
- Milliyetçi, mülkiyetçi zihniyetle
- Silahlı mücadele düşmanlığıyla
hainleri, işbirlikçileri sahiplenip
devrimci bir örgüte oligarşiye aynı
ağızdan karşı çıkarlar,
‘Dersim halkının kaygıları’nın derdinde
değil, düzen içi hesap ve statükolarının
bozulacağı kaygısındadırlar...

Spekülasyonlara ve devrimcilere
yönelik sözlü, fiili saldırılara son
verilmeli, bir sorun varsa, bu
Dersim’in geleneğine ve devrimci
ilkelere göre çözümlenmelidir.

Sayı 125

42

26 Eylül
2004

11 yıl önceydi; Dersim’de “sol içi çatışma” üzerine “**Sola, halka karşı değil, oligarşiye karşı savaş**” diye yazmıştık. (Mücadele, 16 Ekim 1993, sayı 67)

“**Dersim’de açılan yara sarılmalıdır**” demiştik. (Mücadele, 23 Ekim 1993, sayı 68)

Bugünlerde Dersim’de aynı zihniyet, kendine yeni müttefikler bularak yine bu yaraları kanatma eğilimindedir.

Dersim’de üç kişinin işbirlikçilik suçu nedeniyle MKP tarafından cezalandırılmasının ardından devrimci, demokrat güçlerin hassas ve sorumlu olmalarını gerektiren sorunlar yaşanmaktadır.

Sorun, devrimci bir örgüt tarafından cezalandırılan birinin cenazesinin sol partiler tarafından sahiplenilmesiyle kendini açığa vurdu ve karşılıklı yayınlanan açıklamalarla devam etmektedir. 22 Eylül tarihli gazetelerde yeralan MKP’li gerillalara PKK’lilerin saldırdığına ilişkin “**Terör örgütleri arasına çatışma**” başlığı ise sorunun nereye gittiğine dair uyarıcı bir gelişmedir. MKP tarafından yapılan açıklamaya göre, PKK’li gerillalar “MKP’ye yöneleceklerini” açıklamasının ardından MKP’li-lere silahlı saldırıda bulunmuşlar ve bir kişi yaralanmıştır.

EMEP, DEHAP, İHD ise herkesi MKP’ye karşı

tavır almaya çağır-maktadır.

11 yıl önceki sorun, PKK’nın dört TDKP’liyi öldürmesi üzerine gündeme gelmişti. Ne il-

ginçtir ki, bugün işbirlikçilerin cezalandırılmasına karşı kampanyada bu iki kesim yanyanadır. İcazetçi, reformist politika onları yanyana getirmiştir. PKK “buralar benden sorulur” mülkiyetçiliğiyle, EMEP ve DEHAP ise “barış politikası bozulmasın” diyerek karşı çıkmaktadırlar işbirlikçilerin cezalandırılmasına. Karşı çıkış, eleştiriyi sınırlı kalmamış, EMEP, DEHAP tarafından adeta bir kampanyaya dönüştürülürken, PKK açıkça MKP’yi silahlı saldırıyla tehdit etmektedir.

Muhbirlik kol geziyor!

Bugün Dersim’de kontrgerillanın terörü altında yaygın bir işbirlikçilik ağının örgütlendiği kimse için sır değildir.

Birileri silahlı mücadeleye karşı çıkabilir; genel olarak “şiddete karşı” da olabilir. Ama bu kimseye işbirlikçileri sahiplenme hakkı vermez. Demokrat, yurtsever olduğunu iddia eden herkes, yurtseverleri, devrimcileri faşizmin cellatlarının önüne atan muhbiriğe, işbirlikçiliğe karşı mücadele eder. Şiddete karşıysa, başka yollarla “demokratik biçimlerde” mücadele eder.

Bunu yapmayıp, işbirlikçileri sahiplenmek, düzeni sahiplenmektir.

Evrensel Gazetesi’nde işbirlikçilerin cezalandırılmasına ilişkin şunlar yazılmıştır: “**Söz konusu örgütün adeta adını duyurmak için halktan insanları seçerek infaz ettiği anlaşılmaktadır. Daha önce gözaltına alınmış, baskı görmüş, tutuklanmış halktan insanlar ‘ihbarcılık’ veya ‘işbirlikçilik’le suçlanarak öldürülmektedir. Tarlada çalışan, hayvancılıkla uğraşan, arıcılık yapan köylülerin öldürülmesi devrimci ve yurtsever güçleri ve tüm halkımızı kaygılandırmaktadır.**” (Çetin Diyar, 14 Eylül 2004)

Evrensel yazarı, örgütün sadece adını duyurmak için onları infaz ettiğini hemen anlamış. Nereden anladığı ise meçhul. Yazıdaki üslup ve vurgular bile abestir. İşbirlikçi ajanlar, tarlada çalışmaz, hayvancılıkla uğraşmaz, arıcılık yapmaz mı?

Silahlı mücadeleye karşı olmak adına, bu anlamsız sözlere gerek yok.

Devam ediyor; “**Kendisine bir dünya kuran ve bu dünyaya uymayanları devletten yana sayarak öldürmek anlaşılır ve kabul edilir değil.**”

Ne demek bunlar? Ne demek “bu dünyaya

uymayanları devletten yana saymak"... Yazar da ne dediğini bilmiyor, işbirlikçiyi savunacak, gerekçe bulamıyor, sadece karşı çıkmış olmak için karşı çıkıyor.

Kürdistan PKK'nın tapulu mülkü değildir!

PKK'nın milliyetçi ve mülkiyetçi tavrı yeni değildir. PKK, kendisi silahlı mücadele sürdürürken bile, kendisi dışında yapılan eylemleri hep "provokatörlük, ajanlık" olarak görmüştür. PKK'ya göre, kendi otoritesi dışında olan herşey yanlıştır. 1993'te TDKP'liler aynı mantıkla katledilmiştir. Şöyle demişlerdi o zaman:

"Kendisine sol, ilerici, devrimci demokrat diyenler... Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadır." (PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi, Ekim 1993)

PKK devrimden, silahlı mücadeleden vazgeçmiş ama bu mantıktan vazgeçmemiştir.

Güya Dersim onların bölgesi ve güya "Dersim

halkını savunmak onların görevi"ymiş! Hangi halkı? İşbirlikçileri korumak ne zamandan beri halkı korumak olmuştur?

Sanki orası kurtarılmış bölge de PKK da oranın otoritesi? Nerede sizin kurtarılmış bölgeniz? Nerede sizin otoriteniz geçerli? Ekonomiyi, üretim ve bölüşümü, siyaseti siz mi tayin ediyorsunuz? Böyle bir şey yok.

Sorun sadece orada MKP tarafından cezalandırılan üç kişinin durumu değildir. Bu mantık Sabancıları, vurulan faşist generalleri savunmaya, onları "ilerici, çözümünden yana" gibi göstermeye kadar varmıştır.

Bu politikalar iflas etmiştir. Bugüne kadar savunulan, sahiplenilen hainlerin, tekelci burjuvaların ne hayrını gördünüz ki, bundan sonrakilerde göreceksiniz? Bu politikaya son verilmelidir.

Barzani ve Talabani'den öğrendiklerinizi terkedin. Bırakın solla "hesaplaşmayı"; oligarşiyle hesaplaşın. Herkes biliyor ki, İti, MİT'i, ağası, kont-rası, muhbiri cirit atıyor. Halkın güvenliğini onlara karşı sağlayın. Sol içi çatışmayla oligarşiyi sevin-dirmeyin.

Yıllardır İHD'nin Dizinin Dibinden Ayrılmayanlara İthaf Olunur

İHD: 'Failer yargı önüne çıkarılsın'

"Şiddet karşıtlığı" olur da İHD eksik kalır mı? İHD de hemen Dersim'e bir "heyet" gönderip şiddet karşıtı koroda yerini aldı. İHD Genel Başkan Yardımcısı Reyhan Yalçındağ, "incelemeleri"nin sonucunda Dersim'de bir açıklama yaptı; bu açıklama sırasında "yalnız değil"di; yanında EMEP İl Başkanı, DEHAP İl Başkanı, EMEP ve DEHAP il yöneticileri, Dersim Baro Başkanı, ve "sivil toplum örgütleri temsilcileri" (kimlerse?) vardı.

İşbirlikçilerin cezalandırılmasının MKP tarafından üstlenildiğini belirten Yalçındağ, "Faillerin bir an önce yargı önüne çıkarılmasını" isteyerek, **adli makamları göreve çağırdı**. Devrimcileri, oligarşinin yargısına havale etme dönemi de başladı demek ki!

İHD'nin işbirlikçilerin cezalandırılmasına karşı çıkış gerekçesi de ilginç, "sivillere yönelik şiddet Cenevre Anlaşmasına aykırı"ymiş!

İHD'li Yalçındağ, muhbirlerin, işbirlikçilerin bu işi **üniformalı** mı yaptıklarını zannediyor acaba?

Yok canım, bu kadar da hayat bilgisinden yok-

sun değil midir diyorsunuz? Öyleyse düpedüz **demagoji** yapıyor. Devrimci eylemleri karalamak, devrimcilere karşı oligarşinin işkence ve yargı mekanizmasını göreve çağırmasını "mazur" göstermek için bilerek çarpıtıyor.

Cenevre sözleşmesi, muhbirlik, işbirlikçilik yapmak meşrudur mu diyor acaba? Cenevre sözleşmesini de mi bilmiyor Yalçındağ?

Tabii biliyor; en azından avukat olduğuna göre bilir ki, o sözleşmenin sözettği siviller "savaşın dışında olan siviller"dir. Bir muhbir ise savaşta "taraf" olmuş kişidir. Bu Cenevre'de de böyledir, Dersim'de de!

Devam edin; bunun bir adım sonrası, o yargı görevine bizzat kendiniz soyunmanızdır. PKK zaten "işbirlikçileri bunlar öldürdü" diye bazı MKP'lileri hedef göstermiş durumda; durmayın, Tunceli Cumhuriyet Savcılığı'na gidip o isimler hakkında suç duyurusunda bulunun. Hatta "faileri yargı önüne çıkarmak" adına oligarşinin yargısının ayrılmaz bir parçası olan Bozo'larla, Yeşiller'le de işbirliği yapabilirsiniz...

Oligarşinin devrimcilere karşı kampanyalarına katılmakta mahzur görmeyen İHD'lilere bir şey demeyiz; ama umarız yıllarca İHD çatısından ayrılmayan devrimcilerin bundan çıkaracağı dersler olur.

Öcalan'ın Devrimci Sol Sendromu

5 Eylül 2004 tarihli 122. sayımızda Abdullah öcalan'ın Osman Öcalanlar'ın ayrılığını "Dev-Sol Dev-Yol ayrımı"na benzetmesi üzerine bir yazı yazmıştık. Yazımızın başlığı "Öcalan, Devrimci Sol'un Nesine Karşı?" idi.

Abdullah Öcalan, son avukatla görüşme notlarında yine Devrimci Solculuktan sözediyor sık sık. Bu kez ayrılığı benzetmekle kalmıyor, bizzat hali hazırdaki PKK'yı "Dev-Sollaşmakla" eleştiriyor.

"Hareket içinde Dev-Sollaşma tehlikesi var; bunlar PKK'nin Dev-Sol'una benziyor. Bunlar bizim özgürlük mücadelemizi, anlayışımızı temsil edemiyorlar. Eğilimli değiller, iyi niyetlilerdi..."

Öcalan, sözü döndürüp dolaştırıp Devrimci Sol'a getiriyor. Anlaşıyor ki, Devrimci Sol, A. Öcalan'da bir sendroma dönüşmüş durumdadır.

"Polis, vali öldürme eylemlerini sağlıklı bulmuyorum... Tabii ki kendilerini savunacaklar. Sonuna kadar meşru savunma hakkını kullanacak. Çetevari eylem kabul edilemez. Dev-Sollaşan tarza karşıyım."

Sendrom, sözlüklerde "Özel bir bozukluğu belirleyen, bir arada görülen, tanıyı kolaylaştıran bulgu ve belirtilerin tümü" olarak tanımlanıyor. Öcalan da, PKK'yı tanımlamayı kolaylaştırmak için Devrimci Sol'a ilişkin belirtileri hatırlatıyor.

Nedir Devrimci Sol'a ilişkin belirtiler;

Evet doğrudur, Devrimci Solculuk bir tarzdır.

Devrimci Sol, emperyalizme ve oligarşik iktidara karşı savaşıyor. Bu çizgisi tarihi boyunca hiç değişmemiştir. Devrimci Sol uzlaşmayı reddeder, devrimi hedefler. Devrimci Sol, emperyalizmin yeni sömürgeci bir ülkede silahlı mücadelenin dışında kurtuluş olmayacağını söyler. Devrimci Sol, emperyalizme ve oligarşik hedeflere vurur...

Ve Abdullah Öcalan tam da bunlardan rahatsızdır. Polis, vali öldürme eylemlerini, *Dev-Sollaşma* olarak görüyor ve *"sağlıklı bulmuyorum..."* diyor. Polis, vali cezalandırmak tek başına Devrimci Sol tarzı olarak adlandırılmaz, onun ötesinde devrimi hedeflemek gerekir. Devrimi hedeflemeyen bir silahlı mücadele "Dev-Sollaşmak" olamaz. Ama oligarşinin güçlerine vurmayı "Devrimci Solculuk" olarak adlandıran Öcalan, bu kadarından da rahatsızdır.

Böyle eylemler yapmasın PKK diyor. Peki ne yaparsınlar? *"Üzerlerine gelirlere kendilerini sa-*

vunsunlar" diyor. Bu ateşkes döneminde de böyle değil miydi zaten? O zaman dağdaki gerillalar üzerlerine askerler gelince ellerini kaldırıp teslim mi oluyorlardı? Değişen bir şey olmayacaksa, o zaman "ateşkesi son verme kararı" niye alındı? Bunun pratik karşılığı ne olacak?

Öcalan savaşı, "rant savaşı" olarak düşünüyor. Ve oradan roller biçiyor herkese. Oligarşik güçler içinde "ilericiler" keşfediyor. Ve **hedefte sadece askerler, korucular, korucu aileleri** kalıyor. PKK'nın askeri pratiğinin belirleyici yönü de hep bu olmuştur zaten. O askerleri bizim karşıımıza çıkaran sizsiniz diyerek o çarkların başını tutan **generallere, tekeli burjuvalara, düzen partilerinin yöneticilerine** yönelmemiştir hiç. Yönelenleri de "büyük politika yapamamakla" eleştirmişlerdir.

Öcalan'ın büyük politikası budur işte. O emperyalistlere ve oligarşiye "mesaj" vermekle meşgul. Hem "ateşkesi kaldırıyoruz" diye silahlı mücadeleyi koz olarak kullanıyor, hem de *"bakin bu öldürmelerle benim ilgim yok"* deyip kenara çekiliyor.

Katledilen bir gerillanın ailesine taziyeye giden belediye başkanlarını "fırçalayan" Öcalan'ın, "Orgeneral Büyükanıt'ın hassasiyetini anlamak lazım" tarzı, hiçbir zaman Devrimci Sol'un tarzı olmamıştır. Devrimci Sol tarzı bu yöntemleri küçüklük sayar. İcazet hesapları yapmaz.

Abdullah Öcalan, sadece PKK'nin eylemlerinden değil, bu mücadelenin kendisine rağmen ivme kazanmasından korkuyor. Hatırlayın; daha yıllar önce *"Biz anlaşın da Dev-Sol'u Türkiye nasıl islah edecek şaşıyorum..."* diyordu Öcalan. PKK'nın Devrimci Sol gibi *"islah kabul etmez"* hale gelmesinden mi korkuyor acaba? Merak etmesin, uzlaşmaz, Marksist-Leninist bir hareket olmak o kadar kolay değil.

Devrimci Sol bir tarzdır. Yaşayan bir efsanedir. Düzenle her türlü uzlaşmanın karşısında yıkılmaz bir barikattır. Bir yandan oligarşinin saldırıları, bir yandan Öcalan'ın ve solun başka kesimlerinin bu tür spekülasyonlarının nedeni de budur. Bütün provokasyonlar, kışkırtıcılıklar, taklitçilik ve grupçuluklar bu zeminde ortaya çıkıyor. Öcalan, tarihe karşı spekülasyon yapıyor; "Dev-Sollaşmak" halklar nezdinde hiç bir zaman utanılacak, eleştirilecek, mahkum edilecek bir sıfat değil, ancak onur kazandıran bir sıfattır. Kanla yazılmış bir tarihin sıfatıdır.

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (7)

Aydınlar karşısında oportünist tavır

Bu alanda sorun kendini öncelikle aydınlar ve örgütler arasındaki ilişkide göstermiştir. Bu ilişki tabiri caizse başaşağı çevrilmiştir. Solun iddiasız, kimliksiz yaklaşımı sonucunda, siyasal ve kültürel açıdan örgütlü halk hareketine tabi olması gereken aydın, örgütleri kendine tabi kılmaya çalışmıştır. Lafa geldi mi burnundan kıl aldırmayan bir çok örgüt, üç beş aydının karşısında her türlü ilkesizliği yapabilmektedir. Mesele, basit, pragmatik hesaplardır. Ya o aydınlarla kendine meşruluk kazandırılmak istenmiş, ya o aydınları “kendi yanında” göstermenin getireceği propagandaya büyük değerler biçilmiştir.

Bu pragmatik hesaplar, aydınlar aracılığıyla yayılan örgüt karşıtı, bireyci düşünce ve tavrılara karşı ciddi, ısrarlı bir ideolojik mücadele verilmemesini de beraberinde getirmiş, aydınlar güçlerinin-çaplarının çok üzerinde bu düşünceleri yayma fırsatı bulmuşlardır. Aydın kategorisinin ülkemizdeki özgün durumu bu eksikliğin sonuçlarını daha da vahim hale getirmiştir(*).

Aydın olmak, çok çeşitli niteliklerin yanısıra aynı zamanda bir misyon sahibi olmaktır. Şu veya bu alanda çok birikimli, mesela “profesör” sıfatını taşıyan herkes, zaten bu yüzden otomatikman aydın sayılamaz. Ülkemizdeki aydın gerçeği içindeyse, çoğu aydın böyle bir misyon sahibi olmaktan uzaktır. Aydınların bir bölümü zaten sahip olduğu devrimci misyonu terkederek “aydınlanmış”tır. (Ülkemizdeki aydınların bir çoğunun aynı zamanda “dönek” sıfatını taşıması esprisi. Bir aydının yüklenilebileceği misyon, en kapsamlı ifadesini proletaryanın aydını olmakta, halkı örgütleyen, aydınlatan örgütlü devrimcide bulur. Onlarsa bu misyonu terkedip aydın olmuşlardır.) En genel anlamda

Aydın gerçeği karşısındaki pragmatik yaklaşım nedeniyle, sol bütün bunları görmezden geldiği için, anti-örgüt, düzen içi aydın düşüncesi solda düşünülenin üzerinde etkili olma şansı bulmuştur.

aydın kategorisi içinde de, mesela yazı yazdığı gazetede bir şeyi protesto edip köşesini bırakabilen, düzen içi yürüttüğü görevleri reddedilen, bir bakanlığa hayır diyebilen çok nadiren çıkmaktadır. Yani açıkçası, çoğu için aydın olmak, bir geçim kapısı, bir meslek gibidir. Bunlara, **misyonсу aydınlar** diyebiliriz. Aydın olma misyonunu ne yaşamında, ne ürününde ortaya koymayan, halk karşısında sorumluluk duygusundan uzak bir aydın geleneği, örgüt düşmanı, bireyci, icazetçi düşüncelerin yayıcısı haline gelmiştir. Elbette sorunun bu yanı üzerine daha çok şey söylenebilir; ama bizim burada asıl dikkat çekmek istediğimiz bu kadar bozulmuş, zarar veren bir “aydın” tavrı karşısında solun tavrıdır.

Sol, sosyalist olduğunu söyleyen ve genel olarak solda da böyle kabul edilen aydınlar çıkıp tekeldi burjuvaziye yağcılık yaparlar, sol tepki göstermez. Bu aydınlar ihanetleri meşrulaştıran tavırlar geliştirirler, sol tepki göstermez. “Sol” görünüp devrimci ahlak ve kültürün altını oyarlar, tepki görmezler. Devrimcilere her türlü karalamayı, küfrü yazar, kimileri bunları roman diye pazarlar, sol tepki göstermez. Bunu yapmadıkları gibi tepki göstereni de sekterlikle suçlar... Çok somut bir örnek; direnişçilere ölüm orucunu bıraktırmaya çalışmak, hiç bir aydının ne hakkıdır, ne haddi. Ama pekçok aydın alenen bu doğrultuda faaliyet göstermiş ve soldan hakettikleri ide-

olojik, politik tavrı görmemişlerdir. Aydın gerçeği karşısındaki pragmatik yaklaşım nedeniyle, sol bütün bunları görmezden geldiği için, anti-örgüt, düzen içi aydın düşüncesi solda düşünülenin üzerinde etkili olma şansı bulmuştur. Solun eleştirisizliği, tavırsızlığı sonucunda devrimci, demokrat kitlenin, bu düşüncelere karşı uyanıklığı da sağlanamamaktadır. Yazılarında, kitaplarında, konuşmalarında arada bir kaç muhalif söz söyleyerek kitlenin adeta gözünü boyayan düzen aydınları, araya soktukları örgüt düşmanlığıyla, bireycilikle büyük ideolojik zararlar vermektedirler.

Faşizmin karşısında en alt düzeyde de olsa, bir aydın tavrı gösteren, halkın kültürüne, sanatına, mücadelesine küçük bir katkısı olan her aydını, kendi aydınımız görür, sahiplenir, destekleriz. Ama bu onların olumsuzluklarının görülmemesi, halkın mücadelesine, örgüt düşüncesine, direniş duygularına zarar veren tavır ve düşüncelerinin eleştirilmemesi demek değildir. Böyle bir tavır, ülkemiz aydınlarının da yararına değildir; eleştirilmeyen, sürekli el üstünde tutulan aydın, kendini eleştirmeyi, sorgulamayı da bırakıp, hatalarını kemikleştirerek yaşamaya devam edecektir. Oportünizm, hayatın hiç bir alanında devrime bir şey kazandırmadığı gibi, aydınlar karşısındaki oportünizm de devrime bir şey kazandırmaz.

Bu Sorunlar “Dışımızda” Değildir. İddiasızlaşan, ufku daralan bir sol, kaçınılmaz olarak yukarıdaki zaafli hata ve düşüncelere savrulacaktır. Ancak bu, örgütler için geçerli olduğu kadar, tek tek tüm devrimciler için de geçerlidir. Bir devrimci, bulunduğu alanda, yürüttüğü faaliyette devrim iddiasını taşımadığında, benzer zaafı onu da bekliyor demektir.

Yazı dizimizde anlatılanları ‘dışımızdaki’ sorunlar olarak görmemek durumundayız. Bu iki açıdan böyledir; **Birincisi**, soldaki

olumsuz ideolojik, politik eğilimlere karşı ideolojik mücadele görevimiz olduğu için, solun her kesimini devrimcileştirmek, halkın cephesine çekmek görevimiz olduğu için, sorun dışımızdaki bir sorun değildir. İkincisi, soldaki olumsuz eğilimler, belli koşullar altında -özellikle oligarşinin ağır baskı ve kuşatma koşullarında- adeta 'bulaşıcı' bir özellik gösterirler. Her alanda devrimci militanı kuşatan reformizm, radikallikleri, devrimci söylemi, militan pratiği engellemek için olağanüstü bir performans sergiler. Yasallığı, icazetli siyaset yapıyor olmasını, kendi çizgisini meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanır. Bu anlamda yukarıda yazdıklarımız sadece solun bir eleştirisi olarak görülmemelidir.

Solun mevcut durumunu kavramak, bizi bekleyen tehlikelerin neler olduğunu görmektir. Solda iddiasızlaşmanın getirdiği tarz, reformizme angaje olma, hayatın içinde tek tek çeşitli alanlardaki devrimcileri de bu etkilere açık hale getirmekte, özellikle genç devrimcilerde solun genel davranış ve mantığının bu olduğu izlenimini yaratmaktadır. Bu çerçevede, mesela herhangi bir alandaki Cephelinin reformizmin üslubuyla konuştuğuna, herhangi bir eyleme reformistler gibi komplocu bakış açısıyla, provokasyon teorileriyle yaklaştığı görülebilir. Mesela, 1 Nisan operasyonunun nedenlerini değerlendirirken, reformist solda o günlerdeki yaygın söylem, bu operasyonun "NATO Zirvesi" nedeniyle, zirveye karşı eylemleri engellemek için yapıldığı yönündeydi. Böyle bir değerlendirme, yukarıda "abartıcılık ve keskinlik" altbaşlığında açtığımız tavrın bir yansıması olarak NATO Zirvesi'ne karşı eylemlere çok büyük misyonlar yüklemenin sonucuydu. Bu söylemin kimi alanlarda Cepheliler tarafından da tekrarlandığını gördük. Oysa böyle bir neden "1 Nisan operasyonu"nu açıklamaktan uzaktır. Bir başka örnek, 1 Mayıs'ta statükonun kırılması

Beynimizde ve bulunduğumuz her yerde devrim iddiasını büyütmeliyiz. Bu iddiadan uzaklaşanlara, bizim yaptığımız her şeyi, ama her şeyi, devrim için yaptığımızı hatırlatmalı, olmazlara, yasallığa, çaresizliğe mahkum olamayacağımızı göstermeliyiz. Her ne olursa olsun, iddiamızı kaybetmemeliyiz. Biz bu ülkede devrimi gerçekleştireceğiz.

doğrultusunda atılan adımlardır. Solun belli kesimleri "nereden çıktı şimdi bu Taksim?" sorusuyla birlikte hemen komplo, provokasyon teorileri üretmeye koyuldular. İktidar iddiası ve perspektifiyle bakılmadığında, pekala bu provokasyon teorilerinin etkisi altında kalmak mümkündür. Keza benzer etkilenmeler, propaganda tarzında, kullanılan kavramlarda (mesela sivil toplum örgütleri gibi uyduruk kavramları kullanmakta), çeşitli derneklerdeki, sendikalarındaki yaşam biçimi ve çalışma tarzında da kendini gösterebilir.

İddiasını kaybeden bir örgüt ve iddiasını kaybeden bir devrimci, emperyalizm ve oligarşi karşısındaki mücadelesinin kesintisizliğini sağlayamaz. Sağa sola savrulup durur. Devrimci hareket, Türkiye sınıflar mücadelesinde sayısız "ilk"ın, pek çok geleneğin ve en zor koşullarda yaratılan direniş destanlarının sahibiyse eğer, bunlar güçlü bir iddiayla mümkün olmuştur. Sadece son büyük direnişi düşünün; iddiası olmayanlar böyle bir direnişi gerçekleştirebilir mi? İddiasızlaşarak statükoculuğun, icazetçiliğin, abartıcılığın içine düşenler, elbette böyle büyük bir sorumluluğu omuzlayamazlar.

İşte bu açıdan bakıldığında, solun önemli bir kısmının durumu gelecek açısından kaygı vericidir. 1 Mayıs ve Nato Zirvesi'ne karşı mücadele süreçleri, artıları, ek-sileriyle elbette bir çok bakımdan

değerlendirilebilir. 1 Mayıs'ın herşeye rağmen bir kazanım olduğu açıktır. Bir kararlılık sergilendiği doğrudur. Keza NATO Zirvesi'ne karşı eylemler boyunca bir dinamizm ve militanlık gösterilmiş, bir ayrışma yaşanmıştır. Ama bunların hiçbirisi, sözünü ettiğimiz sorunları geçersizleştirmiyor.

Beynimizde ve bulunduğumuz her yerde devrim iddiasını büyütmeliyiz. Bu iddiadan uzaklaşanlara, bizim yaptığımız her şeyi, ama her şeyi, devrim için yaptığımızı hatırlatmalı, olmazlara, yasallığa, çaresizliğe mahkum olamayacağımızı göstermeliyiz. Başta söylediğimiz gibi, her ne olursa olsun, iddiamızı kaybetmemeliyiz. Biz bu ülkede devrimi gerçekleştireceğiz.

(*)"Aydın kategorisinin ülkemizdeki özgün durumu" dediğimiz olguyu da kısaca açalım burada. "Türkiye aydını" olarak tanımlanan kategorinin ülkemizde ayırdedici yanlarından biri, bu kesimin önemli bir bölümünün örgütlü mücadeleyi terk edip bireyselleşenlerden oluşmasıdır. Köşe yazarlarından çeşitli dallardaki sanatçılara kadar "aydın" dediklerimizin bir çoğu geçmişte şu veya bu örgütlülükte yer almış ve bireysel nedenlerle, esas olarak da mücadelenin bedellerini ve gerektirdiği disiplini kaldıramadıkları için örgütü ve örgütlü mücadeleyi terk edip düzenin statükolarına dönmüş kişilerdir. Böyle olduğu için bu "aydın" kesiminin önemli bir kesimi örgüt ve örgütlülük düşmanı olmuştur.

Böyle bir aydın kesimi içinden elbette Latin Amerika'nın silahlı mücadeleye katılan aydınları gibi aydınların çıkması oldukça zordur. Orada aydın önce bireydir, halkın mücadelesinin içinde yer alıp giderek örgütlülüğün ve silahlı mücadelenin zorunluluğu düşüncesine ulaşmıştır. Bizde ise süreç -en azından aydınların belli bölümü için- tersine işlemiştir. Türkiye'de aydınlar üzerine yazıp çizerken, aydınlarla ilgili politikalar saptarken bu gerçeği hep gözönünde bulundurmak gerekir.

Baskı, Gözaltı, Yasaklar Adalet Mücadelesini Engelleyemez

Diyarbakır

Haklar ve Özgürlükler Cephesi hukuksuzluğa karşı “Adalet istiyoruz” sesini yükselttiği “Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” kampanyasını Türkiye genelinde sürdürürken, demokratik kurumlara, hak ve özgürlük mücadelesi yürütenlere ve adalet isteyenlere yönelik baskı, gözaltı ve yıldırma hukuksuzlukları da sürüyor. Elbette bu hukuksuzluğa karşı protesto eylemleri de...

→ **Diyarbakır: Adalet istemek suçsa, seve seve işleyeceğiz:** Derneklerinin basılıp talan edilmesini protesto eden Dicle Gençlik Derneği üyeleri, 15 Eylül’de dernek binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan H. Cahit Ercan, basındaki yasadışı uygulamaları anlattıktan sonra, dernekte el konulan bildirilerin HÖC’ün kampanyasına ilişkin özel sayılar olduğunu ve tüm Türkiye’de adalet istiyoruz haykırışıyla dağıtıldığını söyledi. Polislin arama iznindeki sınırların aşarak kapıları kırma, dernek çalışanlarını bağlama, yasal yayınlara el koyma gibi yasadışılıklara başvurduğunu belirten Ercan, Diyarbakır Gençlik Derneği olarak, adalet istemek bu ülkede suçsa o suçu seve seve işlemeye devam edeceklerini söyledi.

→ **Malatya: Hukuksuzluğun teşhirinden rahatsızlık:** Hukuksuzluğunun teşhir edilme-

sinden rahatsız olan polis, Malatya 2. Sulh Ceza Mahkemesi’nden aldığı ‘arama kararı’ ile 17 Eylül günü Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nde arama yaptı. HÖC imzalı bildirilerin, neye dayandığı belirsiz şekilde, Temel Haklar üyelerince dağıtıldığını iddia eden polis, dernek binasında özellikle 1 Nisan hukuksuzluğunu teşhir eden dökümanları gaspetti. Dernek çalışanlarının avukatlarını çağırma isteği ise, gayriciddi bir şekilde, “ne hukuğu ulan” dercesine “işimiz var, bekleyemeyiz” diye dinlenmedi.

→ **Mersin: Adalet isteğini önlemek için terör:** Polislin HÖC kampanyasından huzursuz olduğu yerlerden biri de Mersin’di. Temel Haklar yaptığı bir açıklamayla, derneklerine yönelik baskıları sıraladı.

13 Eylül günü Hollanda’dan gelen akrabasını dernekte konuk eden Temel Haklar üyesi Şükran Söyleme ve akrabasının dernek çıkışında keyfi gözaltısı;

Aynı gün dergimiz muhabiri Mehmet Taş, Mersin Gençlik Derneği üyesi Cihan Güler ve Levent Eker’in akşam saatlerinde Demirtaş Mahallesi’nde halkı terörize etmek amaçlı, uzun namlulu silahlarla önüne geçen polislerce gözaltına alınması, gözaltında işkence görmeleri ve Cihan Güler’in tutuklanması;

15 Eylül günü Temel Haklar binası önünde polislerin yığınak yaparak derneğe gelen misafirlere gözdağı vermeye çalışması ve yönetici ve üyelerini sürekli takip ve taciz etmesi, bu baskılardan bazıları.

Gençliği Susturamazsınız!

Kocaeli - Üniversitelerin açıldığı ilk gün soruşturmalarla gençliği yıldırma saldırıları da başladı. Kocaeli Üniversitesi’nde geçen sene yükselen soruşturma terörü, bu yıl 12 kişinin 1 dönemden 1 haftaya kadar okuldan uzaklaştırma cezaları almasıyla sürdü. Kocaeli Gençlik Derneği üyesi Ekin Güneş Saygılı’nın da aralarında bulunduğu öğrencileri tecrit etme politikası daha ilk günden yürürlüğe konulmuş oldu. Bir açıklama yapan Gençlik Derneği Öğrenciler, soruşturma terörünün durdurulmasını ve verilen cezaların derhal geri çekilmesini istedi.

Samsun - 19 Mayıs Üniversitesi’nin “solcu” rektörü Ferit Bernay, yeni döneme cezalar yağdırarak başladı. Devrimci demokrat öğrencileri sindirmek için; Mart 2003’ten bu yana açılan bütün soruşturmalar bu dönemin başında sonuçlandırıldı. 50 öğrenciye bir haftadan iki döneme kadar okudan uzaklaştırma cezaları verildi. Aralarında Samsun Gençlik Derneği üyelerinin de bulunduğu öğrencilerin suçları ise şunlar: savaş karşıtı yürüyüş yapmak, şenlik yapmak, TAYAD eylemlerine katılmak... Polis fezleke hazırlar, rektörler uygular; apolitik gençlik yaratma politikası böyle sürdürülüyor.

İstanbul - Gençlik Derneği üyesi Uğur Soner Bilen, 15 Eylül günü evinin bulunduğu Yedikule Mahallesi’nde gözaltına alındı. Daha önce AKP önünde yapılan bir basın açıklamasına katılması gerekçesiyle hakkında dava açılan Bilen’in bu konuda savcılığa ifade vermediği ve hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartıldığı gözaltı gerekçesi olarak gösterildi. Bir gün sonra Şişli Adliyesi’nden serbest bırakılan Bilen, adliye çıkışında bu defa da Terör Şubesi tarafından gözaltına alındı. 2 gün TMSH’de kalan Bilen 18 Eylül günü çıkarıldığı savcılıktan serbest bırakıldı.

ABD'nin Yenilgisinin Maddi Temeli

Mişel Müneyyer

(Suriye Teshreen Gazetesi, 19 Eylül 2004)

Irak Direnişi, çok geniş bir çapta ve Arap ulusçularından büyük bir desteğe sahiptir. Dolayısıyla askeri olarak yenilmesi imkansızlaşmıştır. Bu tesbit Asocated Press Ajansı'nın 9 Temmuz'da yayınladığı ve "Irak isyanı zannedilenden de çok büyüktür" başlıklı haberinde yer aldığı gibi, Amerikalı askeri yorumcuların vardığı bir sonuçtur. Bütün bu yorumcular, isyanın büyük halk desteğine sahip olduğuna, silah ve örgütlenmelerinin iyi olduğuna ve ayrıca profesyonelleşmiş, yetenekli bir çok bölgesel grupların bu gerilla savaşına katıldığına kanaat getiriyorlar. "İsyancıların çoğunluğunun hedefi İslami devlet kurmak değil, Amerikan güçlerini Irak'tan kovmak" diye belirtiyorlar.

Stratejik ve Uluslararası Araştırma Merkezi Irak Masası'ndan Antony Gordosman; "Direnişçiler geçen yıl, Amerikan güçlerinden ve Irak güvenlik güçlerinden daha çok şey öğrendiler. Gelişen durumlara çok hızlı cevap vermeyi ve dinleme cihazlarının teknik özelliklerinin kolayca etkisiz hale getirildiği karşı yöntemleri öğrendiler" dedi.

Time Gazetesi muhabiri Michael Weir, adı sıkça geçen silahlı direnişin bir birliğiyle bağlantı kurmak için çok çalıştı. Sonunda eylemlerinin görüntülerini içeren video kasetleri buldu. Kasetler, Hizbullah'ın 90'lı yıllarda İsrail işgalcilerine karşı Lübnan'da düzenlediği komplike ve iyi planlanmış direniş eylemlerinin adım adım görüntülenmesine benzetilmektedir.

Weir, 7 Temmuz'da CNN'le yaptığı röportajda, Blackowter şirketinde çalışan ve mart ayında Fellucc'e'de öldürülen silahlı dört kiralık askere yönelik saldırının video görüntülerini anlattı. Kasette maskeli bir adam, uydu görüntülerinin eylemde nasıl kullanılacağını ve bağlantı noktalarının nasıl kuşatılacağını ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Üzerinde Blackowter şirketinin ambleminin ve haritayı teslim alanların isimlerinin ve tarihinin olduğu bir askeri harita da görünmektedir. Kasette daha sonra eylemin yapılış görüntüleri yer almaktadır. Birlik iki gruba ayrılıyor ve iki araca doğru el bombaları atıyorlar. Araçlar alev aldıktan sonra ferdi silahlarla üzerlerine ateş açılıyor. Bu kaset yayınlanmadan önce Amerikalılar, bu saldırının nasıl bu kadar titizlikle planlandığını bilmediklerini söylediler.

Bir başka kasette, ABD tarafından Irak Geçici Yönetim Konseyi başkanlığına atanan İzzettin Selim'in konvoyuna yönelik 14 Haziran'daki saldırının ve Selim'in öldürülmesinin görüntüleri yer alıyor.

Weir; "direnişin çeşitli gruplarından 'Ensar El

Müslimun, Iraklı ve Bağımsız Ulusalcılar vb. yedi adet kasetin eline geçtiğini ve daha hiç bilmediğimiz bir örgütlenme ve kavrayış düzeyine ulaştıklarını ve inanılmayacak kadar zeki olduklarını, yani bizim hiç tahmin etmediğimiz bir ciddiyete, örgütlenmeye ve disipline sahip olduklarını" söyledi.

Halk Savaşı Daha Güçlü.

Bu tesbit Amerikan emperyalizminin bütün istihbarat organlarının hiç dikkate almadıkları veya öngörmedikleri bir durumdur. Pentagon, Irak'ta hiç beklemediği iyi örgütlenmiş ve kararlı bir düşmanla karşı karşıya.

ABD'deki bütün yönetici kadrolar, ulusal halkçı direniş güçleri hakkında Vietnam'da öğrendikleri herşeyi unuttular. Güce tapmadan kaynaklı olarak tarihi hatalar işlediler. Pentagon, Vietnam'da yarım milyon askeri işin içine kattı ve bir milyon askerden oluşan ve komplike silahlarla donatılmış bir ordu kurdu. Buna rağmen topraklarını sömürgeci işgalcilerden kurtarmak için kararlılıkla donanmış insanların hareketini yenemediler. 56 yıl önce de **aynı dersi Çin vermişti**. Tarihteki en büyük sempati-zan ordusunu yöneten Mao Zedung bunu çok basit ifadelerle anlatmıştı; "silahlar önemli bir unsurdur, fakat belirleyici unsur değildir. Belirleyici unsur eşyalar değil halktır. Güç çatışması sadece askeri ve ekonomik güçle sınırlı değildir. Aynı zamanda insan ve moral gücünü de kapsamaktadır". Fransız sömürgeciliği aynı acı desleri Vietnam'da ve Cezayir'de aldılar. İsrail Lübnan'da yaşadı, bugün Filistin'de yaşamakta. Vietnam sonrasında ABD'nin Askerileşmiş-Sanayisi, yeni silahlar geliştirdi ve bu silahlar Pentagon'u yenilemeyeceği kanaatine ulaştırdı. Gece görüş dürbünlerinin, termal kameralarının, dinleme cihazlarının, arabaların plakasını dahi okuyabilen uyduların ve toprağı yakıp yıkan alevlerin varlığı... Arap vatanına yöneltilmiş bu dev ateş güçlerinin propagandasını yapmaya ve Irak ordusunun moralini zayıflatmaya çalıştılar.

Önceden Planlanmış Gerilla Savaşı.

Iraklı komutanlar 1991'deki savaştan sonra, sahip oldukları füzelerin Amerikan bombardıman uçaklarını vuramayacaklarını ve tankları durduramayacaklarını anladılar. Şubat-Mart 2003'te Irak'ı ziyaret eden herkes Tarık Aziz'den açıkça ve sürekli olarak şunu duydu; "Vietnam ormanlarının barındırdıklarını, şehirlerimiz barındıracaktır."

Iraklılar, şehir gerilla savaşı taktikleri temelinde eğitim aldılar. Yedi milyon -toplam 22 milyon nüfustan- insan temel milis eğitime alındı. Bunlar da işgalcilere karşı, ordu üyeleri gibi çalışmalar yürütebilecek duruma geldiler. Irak yönetimi vatandaşlarına silahlar ve patlayıcılar dağıttı, eğitimi verdi.

Irak yönetimi, yiyecek depolarının açılacağını ve her aileye altı aylık yiyecek dağıtılacağını söyledi. Ayrıca kitlelere, direnişçilere yiyecek vermeleri çağ-

rasında bulundu. TV'ler her gece milis ve ordunun şehir savaşı eğitimlerden yayınlar yaptılar. Irak önderliği sürekli olarak emperyalizme karşı mücadele tarihine işaret etti. Bu dersler, sömürgeci İngiliz yönetimine karşı Iraklılar'ın bütün mezhepleriyle beraber 1920'deki ayaklanmayı ve İngilizlerin kurduğu krallığın devrildiği 1958 devrimini ve 1973'teki petrolün kamulaştırılması sürecini de kapsadı.

Pentagon bu halkı bilinçlendirme sürecini görmezden geldi. ABD'deki askeri planmacılar, 'Şok ve Dehşet'in, geniş çaplı bombardıman ve 'hızlı savaş'ın halkı ezeceği ve morallerini zayıflatacağı beklentisindeydiler. Askeri zaferden sonra, medya organlarına Irak yönetiminin tüm üyelerinin rahat sürgün yaşamı karşılığında bir satışın olduğu ile ilgili sayısız öyküler sızdırıldı. Saddam Hüseyin rejiminin bütün simgeleri aleni bir şekilde yıkıldı.

Rejim yıkıldığında kimse Iraklılar'ın, silahlarını ve eğitimlerini nasıl kullanacağını kesin olarak bilmiyordu. İşgal güçlerinin ırkçı ve vahşi yöntemlerinin, direnişin ateşini yakması için fazla zaman geçmedi.

Düşük ve Yüksek Teknoloji. Savaş planlayıcıları bir başka tarihi hata işlediler. Yüksek teknolojik düzeyin artık bir dünya olgusu haline geldiğini hesaplamadıkları için, bu yüksek teknolojinin silah gücü onları sarhoş etti. ABD ile karşı karşıya gelen, artık cahil ve yalnızlaştırılmış köylüler değildi. Karşılarında teknik kültür olarak yüksek ve içinde Irak işçi sınıfının da olduğu ve tüm dünyadaki dayanışmadan destek alan bir toplum bulunmaktadır.

Onbinlerce mühendis, teknisyen ve bilim adamı işgalcilere yönelik birçok düşük teknolojiyi -uzaktan kumanda için cep telefonu veya kapı zilleri aracılığıyla devreler yaparak- uzak mesafelerden yerleşim yerlerini bombalamak için kullanabilmektedirler. Sadece bu basit teknik kullanılarak yol kenarına döşenmiş tuzaklar yerleştirme yöntemiyle günde ortalama 50 pusu örgütlenmektedir.

Diğer yandan, Irak hapishanelerindeki kötü muamelelerle ilgili yüzlerce fotoğraf veya medya teknolojisine denetimin imkansızlaştığı günümüzde internet aracılığıyla tabut görüntüleri yayınlanmaktadır.

Büyük Açmaz. Irak'taki Amerikan gücü 138 bin askerden oluşuyor, buna 10 bin İngiliz askeri ve rüşvet, baskı sonucu değişik ülkelerden gelen 10 bin askeri ve ayrıca 20 bin kadar özel şirketlerle sözleşmeli kiralık askerleri de eklemek gerekli. Bugün generaller bu askeri gücün direnişi ezemediğini itiraf ediyorlar.

Fakat ABD'deki herhangi bir siyasi lider, ABD'nin çekilmesi isteğinde ısrar etmeye cüret edememektedir çünkü Amerikan emperyalizminin Ortadoğu bölgesinin tamamı üzerinde hakimiyet kurma yönündeki siyasi iddiaları devam ediyor.

33 savaş Tümeni'nden oluşan Amerikan Ordu-

sunun, 21 Tümeni Irak, Afganistan, Güney Kore ve Balkanlarda aktif askeri hizmet içerisinde bulunmaktadır. Pentagon, orduya katılmaya hazır bütün yedek askerleri ve emekli askerleri orduya katılma çağrısında bulundu. Bu çağrının karşılık bulması, medyada yayınlanan Amerikan askerlerinin ölü ve yaralı görüntülerinden sonra zor görünüyor.

Geçen yıl 4. Kolorduya gönüllü katılımlar çok düşük oldu. Stars and Stripes'in yaptığı araştırmaya göre, Irak'ta bulunan Amerikan askerlerinin %49'u gönüllü katılım süresini yenilemeyi düşünmüyor.

Amerikan emperyalizminin gelecekte elde etmeyi beklediği bir çok başarısı, Ortadoğu bölgesine hakimiyetiyle bağlantılıdır. Dolayısıyla Amerika çekilme girişiminden önce herşeye başvuracaktır. Irak'a hakim olma yönelimi ile Amerikan yönetimine yönelik artan direniş arasındaki çatışma, tarihi boyutları olan bir krizi yarattı. Bu da savunamayacakları bir duruma bulaştırılan Amerikan askerlerini, radikallerini ve onlarla beraber Amerikan halkını, bitmeyen ve giderek artan savaş masraflarını omuzlamak zorunda bırakmasıdır.

MİT Yaşar Holding İçin Kanada'da Devrede

Adı; İskender AKDOĞAN, 23 yıllık kimya Mühendisi. Boya sanayiinde kullanılan ve fabrikaların uluslararası anlaşmalara uygun üretim yapabilmesini sağlayan Çevreye Uyumlu Sanayi Boya Teknolojileri konusunda uzman ve bu alanda kendine ait buluşu mevcut. Halen Kanada'da. Yaşadıklarına ilişkin dergimize bilgi veren Akdoğan, uzun bir süredir, Yaşar Holding'in MİT'i de devreye sokarak kendisini Türkiye'ye getirmeye ve beyin üretimini ucuza satmaya zorladığını ifade ediyor. Bu kapsamda kendisine oturum verilmediğini, komplo kurulduğunu, tehdit ve şantajlara maruz kaldığını belirtiyor. Yine verdiği bilgiye göre, Türkiye'deki boya sanayiindeki tekeller, hava kirliliğine yol açan VOC (Uçucu Organik Maddeler) konusunda, uluslararası anlaşmayı imzalamamış ve kendi üretimi olan teknolojiye de bu nedenle ihtiyaç duyuyor.

Vatansever bir Türküm diyen Akdoğan, devletin Yaşar Holding'in çıkarları için kendisine yaşamı zehir etmesi karşısında da biraz şaşkın. Şöyle diyor:

"Yaşar Holding ve diğer işbirlikçi Türk firmalarının talebiyle zihinsel mülküm olan çevreye uyumlu sanayi boyaları teknolojilerinin transferi için zorbalıkla Türkiye'ye dönmem sağlanmak isteniyor. Türk firmaları devletin gizli servislerinin gücünü ve Dışişleri Bakanlığı'nı da kullanarak temel hak ve özgürlüklerimi ihlal ederek, insanlık dışı yöntemlerle zihinsel mülkümü çalmak istiyor.

MİT'in özel firmaların çıkarları için insanların hayatıyla oynaması, Hristiyan güçlerle bir olup bu insanların onurlarını kırıp zorbalıkla bir köle konumuna düşürülmesi durdurulmalıdır!"

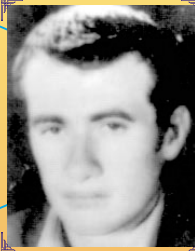
kahramanlar Ölmez

25 Eylül - 1 Ekim Şehitlerimiz

Aydın YALÇINKAYA
Vedat ÖZDEMİR
25 Eylül 1980

Karadeniz'de halkın devrimci mücadelesini örgütlemeye çalışan iki devrimci, Aybastı'da jandarmenin pusuya düşürmesi sonucu katledildiler.

İsmet KAVAKLIOĞLU
Ahmet SAVRAN,
Aziz DÖNMEZ
26 Eylül 1999

Ulucanlar hapisanesi katliamında kahramanca direnerek, ateş altında direniş geleneğine yeni halkalar ekleyerek şehit düştüler.

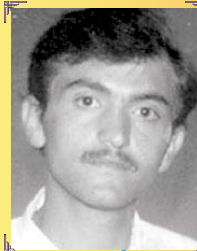

İsmet, 1963 Balıkesir Gönen doğumluydu. Devrimci düşüncelerle 1979'da tanıştı. 1990'ların başından itibaren Bursa ve Balıkesir çevresinde çeşitli legal ve illegal görevler aldı. Tutsaklık ve gözaltılar sonrası her seferinde tereddütsüz mücadele saflarına koştu. 1994'de Karadeniz'de istindam edildi. 1995'te tekrar tutsak düştü. Tutsaklık yaşamında Cephe'li tutsakların Ulucanlar komite üyeliği ve sorumluluğunu sürdürdü. Bir çok direniş örgütledi, bizzat önderlik etti.

Ahmet Savran, 1967'de Aydın'da doğdu. Liseyi bitirdikten sonra Manisa Spor Akademisine girdi, burada DEV-GENÇ'lilerle tanıştı.

1994'de öğretmen olarak devrimci memur hareketi içinde yer aldı. Memur eylemlerinin örgütlenmesinde görevler aldı. 1999'da tutuklandı ve Ulucanlar hapisanesine konuldu.

Aziz Dönmez, 1981 Tokat Almus doğumludur. Konfeksiyon, deri atölyelerinde çalışırken 1996'da Parti-Cephe'lerle tanıştı. Demokratik mücadele içinde defalarca gözaltına alındı. Mayıs 1999'da Tokat'ta tutuklandı. Tutuklanmasının tek gerekçesi devrimci olmasıydı. Ulucanların kahraman direnişçilerinden biri oldu.

Nurettin TOPAL
Ahmet BAŞCAVUŞ
27 Eylül 1992

İle girdikleri çatışmada şehit düştüler.

1972 Sivas Hafik doğumlu olan Nurettin, devrimci hareketle 1989'da İstanbul'da tanıştı. Çiftlik Halk Kültür Dayanışma Derneği'nin çalışmalarında yer aldı.

Denizli Tavas doğumlu olan ve 10 yaşındayken ailesi ile birlikte Belçika'ya giden Ahmet, devrimci mücadeleye orada katıldı ve birinci, coşkusu onu ülkesinin dağlarında bir gerilla olmaya yöneltti.

F. Yılmaz GÜVEN
1 Ekim 1979

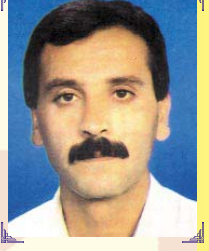
İstanbul Bahçelievler'de faşistlerle çıkan bir çatışmada bıçaklanarak katledildi.

1994'te kurulan Parti ve Cephe'nin organlarının yaratılması sürecinde önemli görevler üstlenmişti. Bu görevlerini sürdürürken kazayla yaralandı ve kan kaybı sonucunda yaşamını yitirdi.

Bedii Cengiz, 1960 Mersin Kazanlı doğumluydu. Arap-Alevi bir ailenin çocuğuydu. 1975-76'da Ankara'da mücadeleye katıldı. DY içerisinde Ankara-Ulus civarında faaliyet gösterdi. Çalıştığı yerinde TÛM-DER'li, lisede Dev-Genç'liydi. Ayrılkta Devrimci Sol'da yer aldı. Bir süre memur örgütlenmesinde görevler aldı. 1980'de tutsak düştü, 11 yıl çeşitli hapisanelerde örgütlü direnişçi bir tutsak olarak yaşadı. İstikrarlı bir gelişim gösterdi. Tahliye olduğunda tereddütsüz görev üstlendi. DHKP-C Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Şehit düştüğünde DHKP Genel Komitesi üyesiydi. Aynı zamanda Devrimci İşçi Hareketi'nin ve Seher Şahin Silahlı Propaganda Birliği'nin sorumluluğunu üstlenmişti.

Bedii CENGİZ
25 Eylül 1994

Elmas YALÇIN
Fuat ERDOĞAN
İsmet ERDOĞAN
28 Eylül 1994

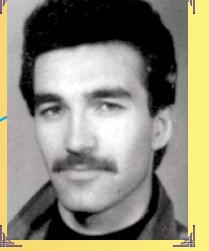
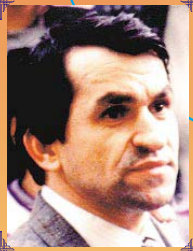
Beşiktaş'ta Barbaros Bulvarı Üzerinde bulunan bir kafede İstanbul polisi tarafından infaz edildiler.

Elmas YALÇIN, 1970'li yılların sonunda devrimci düşünceleri benimsemişti. 1986'da örgütlü mücadelede yerini aldı. Devrimci memur hareketinin önderlerinden, örgütleyicilerinden biri oldu. Belediye emekçilerinin örgütlü gücü BEM-DER ve BEM-SEN'in kurucularındandı. 1992'de bir savaşçı olarak mücadelenin çok istediği bir alanına koştu.

1962 Denizli Acıpayam ilçesi Dedebağı Köyü doğumlu Fuat ERDOĞAN, mücadeleye üniversite yıllarında katıldı. Uzun süre Avukat olarak adalet için mücadele etti. Oligarşinin baskı ve yasakları sonucu bu mesleği sürdüremez duruma gelince, mücadelesini farklı biçimlerde devam ettirdi.

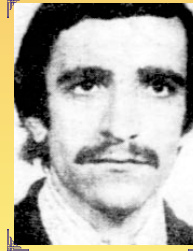
İsmet ERDOĞAN, 1968 Sivas Yıldızeli doğumluydu. Makine

Mühendisi olarak 1990'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde atölye şefi olarak çalıştı. Örgütlü mücadeleyle, Devrimci Hareketle burada yakınlaştı. '92'den sonra mücadelesini farklı alanlarda sürdürdü.

Hasan Veli AŞIKÇI
29 Eylül 1987

Mücadelenin emekçilerinden. Rahatsızlığının tedavi edilememesi sonucu aramızdan ayrıldı.

Yüksel GENÇ
28 Eylül 1980

Devrimci bir görevi yerine getirirken silahının ateş alması sonucu aramızdan ayrıldı.

